

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับการวิจัยที่ให้ความอนุเคราะห์แนะนำ และตรวจ แก้ไข ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. พระครูวิรุฬห์ธรรม อาจารย์คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. ดร.อุดมลักษณ์ ชูปานกลีบ
3. ดร.ยุพิน ยืนยง

ภาคผนวก ข

ชุดพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม

แนวทางการจัดการเรียนรู้ ธรรมศึกษา ชั้นตรี

วิชาวินัย (เบญจศีล - เบญจธรรม)

สำนักส่งเสริมกิจการการศึกษา
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

บทที่ ๑ ศีลและวินัย

ศีลและวินัยแม้จะมีรูปศัพท์ต่างกัน แต่มีความมุ่งหมายเป็นอย่างเดียวกัน คือเป็นข้อห้ามไม่ให้กระทำในสิ่งที่ไม่ควรทำและเป็นข้อปฏิบัติในสิ่งที่ควรปฏิบัติ อยู่ในส่วนของวินัยปิฎกเป็นข้อปฏิบัติทั่วไป ทั้งของบรรพชิตและคฤหัสถ์

ศีล

ศีล มีความหมายหลายอย่างต่างกัน แต่ละความหมายล้วนบ่งบอกถึงความสำคัญของศีล ดังนี้

๑. ศีล มาจากคำว่า “**สิระ**” แปลว่า ยอด หมายถึง ส่วนสูงสุด เพราะฉะนั้น ผู้มีศีลจึงถือว่าเป็นยอดคน คือเป็นผู้ที่มีความสูงสุดด้วยการประพฤติปฏิบัติ เพราะผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นยอดคนนั้น แท้จริงไม่ได้อยู่ที่การมีทรัพย์สิน อำนาจ ความรู้ หรือความสามารถเหนือกว่าผู้อื่น แต่อยู่ที่ความบริสุทธิ์ของศีล ผู้มีศีลจึงเป็นผู้ประเสริฐที่สุดอีกนัยหนึ่ง “**สิระ**” ยังแปลว่า ศีระชะ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของร่างกาย บุคคลจะมีชีวิตอยู่ได้ต้องมีศีระชะ ถ้าไม่มีศีระชะก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ เหมือนคนไม่มีศีลจะมีชีวิตอยู่อย่างปกติไม่ได้

๒. ศีล มาจากคำว่า “**สึละ**” แปลว่า ปกติ โดยปกติของคนจะไม่เท่ากัน ไม่ลักทรัพย์ ไม่ล่วงละเมิดในคู่ครองคนอื่น ไม่พูดเท็จ และไม่เสพสิ่งมีนเมา ถ้ากระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามก็ชื่อว่าผิดปกติ

๓. ศีล มาจากคำว่า “**สึตละ**” แปลว่า เย็น บุคคลผู้มีศีล จะมีความเย็นกาย เย็นใจ แม้ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะรู้สึกปลอดภัย เย็นกาย เย็นใจไปด้วย ดุจร่มไม้ใหญ่ให้ความร่มเย็นแก่บุคคลผู้เข้าไปพักอาศัย

๔. ศีล มาจากคำว่า “**สิวะ**” แปลว่า ปลอดภัย บุคคลผู้มีศีล มีความปลอดภัยโล่งใจอยู่เป็นนิจ เพราะไม่มีเรื่องใดที่จะทำให้เดือดร้อนกังวลใจอันเกิดจากการกระทำของตน

วินัย

วินัย มาจากคำว่า วิ+นัย คำว่า วิ แปลได้ ๓ อย่าง คือ แปลว่า วิเศษ ก็ได้ แปลว่า แข็ง ก็ได้ และแปลว่า ต่าง ก็ได้ คำว่า **นัย** แปลว่า นำไป เมื่อนำคำว่า วิ มานำหน้าคำว่า นัย รวมเป็นคำว่า วินัย แปลว่า นำไปวิเศษ นำไปแข็ง และนำไปต่าง

วินัยนำไปวิเศษ หมายความว่า วินัยทำให้คนเป็นคนดีหรือเป็นคนวิเศษ เช่น วินัยทำเด็กชาวบ้านให้เป็นสามเณร ทำบุคคลทั่วไปให้เป็นพระภิกษุ แม้ว่าสามเณรหรือพระภิกษุนั้นจะมีอายุอย่างน้อยคร่าวลูกคร่าวหลานก็ตาม แต่ก็ได้รับความเคารพกราบไหว้จากพ่อแม่ปู่ย่าตายาย แม้แต่องค์พระมหากษัตริย์ก็ทรงถวายความเคารพแก่ผู้ครองวินัยสงฆ์ นี้เป็นผลของวินัย

วินัยนำไปแข็ง หมายความว่า วินัยเป็นเครื่องนำคนออกจากความชั่วไปสู่ความดี นำคนที่อยู่ในมมมมมมมมมมที่สว่าง บุคคลที่อยู่ในมมมมมมมม คือ คนที่ประพฤติชั่ว ต่อเมื่อใดเขามีสวินัยแล้วก็เหมือนได้ดำเนินชีวิต

ไปสู่มุมที่สว่าง อีกนัยหนึ่ง วินัยเป็นเครื่องส่องให้รู้ถึงอุปนิสัยของคน เปรียบเสมือนการใช้แสงสว่างส่องดู ก็จะได้รู้ว่าเป็นคนอย่างไร เช่น ประกาศตนว่าเป็นภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นต้น หากไม่มีวินัย ก็เป็นเช่นนั้นไม่ได้

วินัยนำไปต่าง หมายความว่า วินัยเป็นเครื่องจำแนกคนให้มีลักษณะต่างกัน จะรู้ได้ว่าความเป็นอยู่ของคนหรือหมู่คณะนั้น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ให้ดูที่วินัย เช่น

คนที่มีศรัทธาราวุโสรูปนั้น คนที่มีวินัย เรียกว่า ทหาร คนที่ไม่มีวินัย เรียกว่า โจร

คนที่เที่ยวภิกขาจารฟังคนอื่นเลื่องซัพ ถ้าเป็นผู้มีวินัย เรียกว่า ภิกษุ สามเณร เป็นนือนานบุญของชาวโลก แต่ถ้าไม่มีวินัย เรียกว่า ยาจก คนขอทาน

ผลของการมีวินัยจะทำให้บุคคลมีความสุข เมื่อมาอยู่ร่วมกันด้วยกฎระเบียบ คือวินัยอันเดียวกัน แล้วก็ทำให้สังคมพลอยมีความสุขไปด้วย เหมือนดอกไม้ที่มีความสวยงาม แม้จะหลากสีต่างสายพันธุ์ เมื่อนำมาร้อยเรียงเป็นพวงมาลัย หรือจัดลงในแจกัน ก็จะทำให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและสวยงามยิ่งขึ้น

ความหมายของศีล วินัย และวิริติ

ผู้ที่จะรักษาศีล ๕ จะต้องเข้าใจความหมายของศีลก่อน **ศีล** แปลว่า ศีระะ แปลว่า ปกติ แปลว่า **ยอด** แปลว่า ปลอดภัย แต่ในที่นี้จะอธิบายศีลในความหมายว่าปกติ ก็คือ ผู้รักษาศีลของตนนั้นเอง ต้องทำความเข้าใจเรื่องปกติก่อน แล้วจะเข้าใจเรื่องรักษาศีลได้ดีขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันมีความเป็นปกติของมัน เช่น

ดวงอาทิตย์ ปกติขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออก เวลาเช้าส่องสว่างอยู่ตลอดวันแล้วลับฟ้าไปทางทิศตะวันตกในเวลาเย็น การขึ้น การส่องแสง และการลับฟ้าไปอย่างนี้เป็นปกติของดวงอาทิตย์ เพราะดวงอาทิตย์มีปกติเป็นอย่างนี้ทุกวัน ถ้าดวงอาทิตย์เกิดมีอันเป็นไปอย่างอื่น นอกจากนั้นก็เรียกว่า ผิดปกติ เช่น กลางวันเคยส่องแสงกลับไม่ส่องแสงอย่างนี้เป็นต้น เรียกว่า ผิดปกติ

ฤดูฝน ตามปกติต้องมีฝนตก ถ้าฤดูฝนแล้วฝนเกิดไม่ตก เรียกว่า ผิดปกติของฤดูฝน

คนมีชีวิต ปกติต้องหายใจ ถ้าไม่หายใจเป็นการผิดปกติของคน กลายเป็นปกติของคนตายไป

อวัยวะ ปกติอวัยวะทุกส่วนของร่างกายต้องใช้งานได้ เช่น ตาต้องใช้ดูได้ หูต้องใช้ฟังได้ ถ้าตาดูอะไรไม่เห็น หูเกิดฟังอะไรไม่ได้ยิน ก็เรียกว่า ตา หู ผิดปกติ

สถานการณ์ เกี่ยวกับสถานการณ์ทั้งหลาย ความสงบเรียบร้อยเป็นความปกติ ที่เราพูดกันว่า เหตุการณ์ปกติ ที่นี้ถ้าเกิดโจรปล้น เกิดจลาจลวุ่นวาย หรือเกิดสงครามกลางเมือง ก็เรียกว่า สถานการณ์ไม่ปกติ

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นความผิดปกติของสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีปกติอยู่แล้ว คำว่า ปกติ หมายถึง การรักษาปกติของคนนั่นเอง ศีลทั้ง ๕ ข้อ ก็คือ ความเป็นปกติของคน ๕ ประการ ดังนี้

การฆ่ากับการไม่ฆ่า อย่งไหนปกติ อย่งไหนผิดปกติของคน แน่نونปกติของคนจะต้องไม่ฆ่ากัน อย่งที่เราอยู่ร่วมกันทุกวันนี้ ไม่ใช่ที่เราอยู่เพื่อจะฆ่ากัน การฆ่ากันเป็นเรื่องผิดปกติ โดยนัยนี้การรักษาศีลข้อที่ ๑ คือ การตั้งใจไม่ฆ่า เป็นการตั้งใจอยู่อย่างปกติของคน

การขโมยกับการไม่ขโมย อย่างไหนปกติ อย่างไหนผิดปกติของคน การไม่ขโมยนั้นแหละเป็นปกติของคน เพราะคนต้องทำมาหากิน ไม่ใช่แย่งกันกิน โกงกันกิน ไม่เหมือนกาไก่ กาไก่อันนั้นถ้าหากินด้วยกันตั้งแต่สองตัวขึ้นไป จะต้องแย่งกันกิน ตัวหนึ่งหาอาหารได้ อีกตัวหนึ่งก็จ้องที่จะแย่งจิกกิน ประเดี๋ยวตัวที่หาอาหารได้ ก็จะต้องตีหรือจิกตัวที่จิกอาหารไป กาไก่ไม่สามารถจะรักษาปกติได้จึงเป็นอย่างนี้ไม่เหมือนคน จะต้องอยู่อย่างปกติ ถ้าใครคิดแย่งกันกิน ขโมยกันกิน ก็ผิดปกติของคน แต่กลับไปเหมือนกาไก่ การรักษาศีลข้อที่ ๒ คือ ตั้งใจไม่ขโมยของคนอื่น เป็นการอยู่ในปกติของตนนั่นเอง

เกี่ยวกับประเวณี ปกติของคนย่อมหวงแหนประเวณีและเห็นอกเห็นใจคนอื่นในเรื่องนี้ ไม่เหมือนพวกเดียรัจฉานที่ล่องเสพร่าสอน เพราะปกติของสัตว์เป็นอย่างนั้น คนจะต้องอยู่ในปกติของคน คือ ไม่ล่วงเกินประเวณี การรักษาศีลข้อที่ ๓ จึงเป็นการตั้งอยู่ในปกติของคนอีกเหมือนกัน

เกี่ยวกับการพูด ตามปกติการพูดความจริงเป็นปกติของคน ดังนั้น การรักษาศีลข้อที่ ๔ คือ ตั้งใจงดเว้นการพูดเท็จ โทก หลอกลวง ก็คือ การอยู่ในปกติของตน

เกี่ยวกับการดื่มสุรา คนเราไม่ใช่จะต้องดื่มสุราอยู่เรื่อยไป เพราะแม้แต่คนที่ติดสุรขนาดไหน ก็คงทำไม่ได้ ใครซึนทำก็ตาย ปกติของคน คือ ดื่มน้ำบริสุทธิ์ ไม่ใช่ดื่มสุรา ส่วนการดื่มสุรานั้นเป็นการกระทำที่ผิดปกติ ฉะนั้น การรักษาศีลข้อที่ ๕ คือ เว้นจากการดื่มสุรา ก็คือ การอยู่โดยปกติของคนอีกเหมือนกัน

ศีล ที่แปลว่าปกติ นั้น มุ่งเอาศีล ๕ เท่านั้น ส่วนศีลชั้นสูงเลยศีล ๕ ขึ้นไป เช่น ศีล ๘ ศีลอุโบสถ มีความมุ่งหมายต่างจากศีล ๕ เข้าลักษณะเป็น “วัตร” คือ ข้อปฏิบัติ เช่น คำว่า “ศีลวัตร” หรือ “ศีลพรต” หรือคำว่า “บำเพ็ญพรต” คำว่า “พรต” กับคำว่า “วัตร” เป็นคำเดียวกัน หมายถึง ข้อปฏิบัติเพื่อฝึกฝนตนเองให้คลายจากกามารมณ์ได้ทีละน้อย ๆ เป็นทางนำไปสู่การละกิเลสได้เด็ดขาดต่อไป ข้อปฏิบัติในชั้นวัตร จึงเป็นเรื่องปกติของคนปฏิบัติ ยิ่งวัตรชั้นสูง เช่น วัตรของพระภิกษุ ยิ่งฝืนปกติของชาวบ้านทั่วไป เช่น เรื่องกามมิใช่ห้ามเสพกามเท่านั้น แม้แต่ถูกต้องร่างกายสตรี หรือของเนื่องด้วยกาย หรือพูดเกี่ยวพาราสี หรืออยู่ในสถานที่ลับลับตาสองต่อสองก็ได้ทั้งนั้น เรื่องของวัตรปฏิบัติจึงถือเป็นเรื่องปกติของผู้ปฏิบัติ

เจตนาเป็นศีล

ศีลจะมีได้ด้วยการตั้งใจงดเว้นจากความผิดนั้น ๆ ถ้าไม่มีเจตนาจะงดเว้น แม้มีได้ทำการล่วงละเมิดศีล ก็ไม่ถือว่าเป็นผู้มีศีล เช่น ผู้ร้ายที่ถูกจับขังไว้ ขณะที่อยู่ในห้องขังนั้น ไม่ได้ฆ่าคน ไม่ได้ลักของใคร จะนับว่าเป็นคนมีศีลก็หาไม่ เว้นแต่เขาจะมีเจตนางดเว้น จึงจะนับว่าเป็นคนมีศีล ดังความในปกรณ์วิเสสวิสุทธิธรรมรค ว่า เจตนา สิลฺ เจตนาเป็นศีล

วิริติ

เจตนางดเว้นจากการทำผิดศีล เรียกว่า วิริติ มี ๓ อย่าง คือ

๑. สัมปตตวิริติ เจตนางดเว้นเมื่อเผชิญกับเหตุที่จะทำให้ผิดศีล
๒. สมทานวิริติ เจตนางดเว้นด้วยการสมทานศีลไว้ล่วงหน้า
๓. สมุจเฉทวิริติ เจตนางดเว้นเด็ดขาดของพระอริยะทั้งหลาย

ถ้าคนในสังคมจะยึดเอาศีล ๕ เป็นกรอบหรือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ก็ดี ปัญหาการล่วงละเมิดในชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่นก็ดี ปัญหาการไม่เคารพกฎหมายของบ้านเมืองก็ดี ปัญหาการไม่เคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นก็ดี ก็จะหมดไปจากบ้านเมือง สังคมไทยก็จะอยู่ร่วมกันอย่างมีปกติสุข ไม่จำเป็นต้องให้ทุกคนคิด พูด ทำเหมือนกัน แต่ขอให้ทุกคนยอมรับในความแตกต่างเหล่านั้น แล้วดำรงตนอยู่ในศีล ๕ ก็พอแล้วที่จะช่วยสังคมประเทศชาติให้มีความสงบสุข

ศีล ๕ เป็นหลักประกันที่ดีของสังคม

ศีล ๕ เป็นหลักประกันให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัยและมีความสุข ปัจจุบันมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกเป็นห่วงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง จึงแสวงหาหลักประกันจากที่ต่าง ๆ แต่ก็ไม่สามารถจะค้าประกันได้ทุกเรื่อง ในทางพระพุทธศาสนาได้วางหลักประกันขั้นพื้นฐานของชีวิตที่สำคัญไว้ ๕ ประการ ซึ่งเป็นหลักประกันที่มั่นคงและครอบคลุมความปลอดภัยได้ทุกเรื่องประกอบด้วย

๑. หลักประกันชีวิต ด้วยการรักษาศีลข้อที่ ๑ คือ เว้นจากการฆ่า การประทุษร้าย การเบียดเบียน การทรมาณคนและสัตว์ต่าง ๆ ทุกชนิด

๒. หลักประกันทรัพย์สิน ด้วยการรักษาศีลข้อที่ ๒ คือ เว้นจากการลักขโมย การเบียดบัง การช่วงชิง การหลอกลวงเอาทรัพย์สินของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

๓. หลักประกันครอบครัว ด้วยการรักษาศีลข้อที่ ๓ คือ เว้นจากการล่วงละเมิดประเวณี หรือการล่วงละเมิดทางเพศ อันจะทำให้ครอบครัวแตกแยกและล่มสลาย

๔. หลักประกันความเชื่อถือ ด้วยการรักษาศีลข้อที่ ๔ คือ เว้นจากการพูดเท็จ การพูดส่อเสียด การพูดคำหยาบ การพูดเพื่อจ้อไร้ประโยชน์ อันเป็นเหตุทำให้ผู้พูดหมดคุณค่าไม่มีใครเชื่อถือถ้อยคำ

๕. หลักประกันสุขภาพ ด้วยการรักษาศีลข้อที่ ๕ คือ เว้นจากการเสพสิ่งเสพติดและของมีนเมาทุกชนิด เพราะจะทำให้ผู้ดื่มมีสุขภาพทรุดโทรม ทำลายสติปัญญาในการควบคุมตนเองกลายเป็นคนขาดสติและเสียสติได้ในที่สุด

หลักศีล ๕ จึงถือเป็นหลักประกันที่ดีที่สุดของพระพุทธศาสนา ผู้ที่จะรักษาศีล ๕ ได้ดีจะต้องรักษารธรรม ๕ ข้อ เรียกว่า เบญจธรรม ควบคู่กันไป เรียกว่า “เบญจศีล - เบญจธรรม” หลักศีล ๕ ถือเป็นระเบียบวินัยที่สำคัญ มนุษย์ทุกคนจะต้องประพฤติปฏิบัติร่วมกัน หากมีคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งละเลยไม่ปฏิบัติจะทำให้สังคมส่วนใหญ่เดือดร้อน มีรายละเอียดดังนี้

มนุษย์ที่ได้ชื่อว่ามีสติปัญญาความสามารถมากกว่าสัตว์อื่น เพราะมนุษย์มีการศึกษา เพราะฉะนั้นเรื่องที่มีมนุษย์จะต้องศึกษาเป็นอันดับแรก คือ เรื่องระเบียบวินัย เนื่องจากมนุษย์ถูกกำหนดให้เกิดมาอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เป็นกลุ่มที่เรียกว่าสังคม ระเบียบวินัยหรือกฎกติกาของสังคมจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเรียนรู้และนำไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพื่อความสงบสุขในส่วนปัจเจกบุคคลและสังคมที่อยู่ร่วมกัน ระเบียบวินัยที่มนุษย์นำมาใช้มีแหล่งที่มา ๒ ทาง คือ ทางหนึ่งมาจากมนุษย์ที่เป็นสมาชิกของสังคมที่มีความเห็นพ้องต้องกัน เช่น รัฐธรรมนูญ บทบัญญัติ กฎ ระเบียบ กติกา ฯลฯ อีกทางหนึ่งมาจากหลัก

ทางศาสนา ซึ่งในที่นี้พูดเฉพาะหลักทางศาสนาเท่านั้น แต่ก่อนที่จะพูดถึงเรื่องระเบียบวินัยจะขอพูดถึงเรื่องประโยชน์ของการมีระเบียบวินัยก่อน การอยู่ร่วมกันของคนหมู่มาก ถ้าจะให้เกิดความสุขจะต้องอาศัยระเบียบวินัยทั้งทางโลกและทางธรรมเป็นเครื่องควบคุมความเป็นอยู่ ชาวบ้านที่อยู่ทางโลกก็ต้องรักษาระเบียบวินัยทางธรรมด้วย ส่วนพระสงฆ์สามเณรที่อยู่ทางธรรมก็ต้องรักษาระเบียบวินัยทางโลกด้วย ถ้าละทิ้งทางใดทางหนึ่งจะเป็นผลเสียอย่างมาก ถ้าใครทิ้งทั้งสองทางก็เหมือนหลับตาเดินอยู่ในป่ามีแต่ภัยอันตรายรอบด้าน

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “โน เจ อสส สกา พุทธิวินโย วา สุลิกฺขิตो วเน อนธมฺหิโส วจเรยฺย พุทฺโถ ชโน” แปลว่า พฤติกรรมของคนหมู่มากที่ไม่มีควมรู้จักตัวหรือไม่มีระเบียบวินัย จะเป็นเหมือนกระเบื้องอบดที่เทียวไปในป่าดง

ระเบียบวินัยทางโลก หมายถึง ระเบียบวินัยสำหรับควบคุมสังคมหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นข้อบังคับของสังคม ซึ่งเรียกกันหลายอย่างเป็นต้นว่า รัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา กฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน ธรรมเนียม คำสั่ง กติกา และอีกหลาย ๆ สิ่ง เหล่านี้เป็นระเบียบวินัยทั้งสิ้น ส่วนระเบียบวินัยทางธรรมหรือทางศาสนา เรียกว่าศีล อันได้แก่ศีล ๕ ศีล ๘ หรือศีลของพระภิกษุ สามเณร

นักปราชญ์ทุกชาติทุกภาษาต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ระเบียบวินัยเป็นข้อแตกต่างที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์ทั่ว ๆ ไป มนุษย์มีจารีตประเพณีสำหรับเป็นเครื่องดำเนินชีวิตของตน มีศาสนาเป็นเครื่องคุ้มครองใจ มีปัญญาสามารถถอดเอาความรู้สึกรับสั่งมาสร้างขึ้นเป็นศิลปกรรม เพื่อความสดชื่นบันเทิงใจ และมีภาษาเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเครื่องแตกต่างที่มนุษย์มีมากกว่าสัตว์ทั้งหลาย

การเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของสังคมที่อยู่กันด้วยความสงบนั้นต้องมีระเบียบวินัยเป็นเครื่องควบคุม เช่น จะค้าขาย จะแต่งงาน จะหย่าร้าง จะไปทางบก ทางอากาศ ต้องมีระเบียบวินัยควบคุมไว้ทั้งสิ้น แม้เวลาที่ชกต่อยกันก็ต้องมีระเบียบวินัย คือ กติกา หรือแม้แต่จะรบราฆ่าฟันกันก็ต้องมีระเบียบวินัย เรียกว่า ยุทธพิชัย นี่แสดงให้เห็นแล้วว่า ระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่ทั่วโลกยอมรับ แม้แต่จะเลือกบุคคลมาเป็นผู้นำก็จะต้องดูว่าผู้นั้นมีระเบียบวินัยหรือเคารพระเบียบวินัยหรือไม่ การเลือกคนที่ไม่ระเบียบวินัย ไม่รู้จักระเบียบวินัย มาเป็นผู้บริหารบ้านเมืองหรือมาเป็นผู้บัญญัติระเบียบวินัยนับว่าเป็นการกระทำที่ผิดอย่างช่วยไม่ได้ เหมือนเลือกเอาปีศาจไปรักษาคนไข้ฉะนั้น

ในทางธรรมก็เหมือนกัน ทุก ๆ ศาสนาย่อมจะมีข้อบัญญัติไว้สำหรับศาสนิกในศาสนานั้น ๆ ในทางพระพุทธศาสนาก็ได้บัญญัติระเบียบวินัยสำหรับพุทธศาสนิกชนไว้อย่างครบถ้วน โดยแยกเป็นสองส่วน คือ ส่วนอภิกษุวินัย เป็นระเบียบวินัยของชาวบ้าน และส่วนอนาคาเรียนวินัยเป็นระเบียบวินัยของชาววัด มีพระภิกษุ สามเณร เป็นต้น ใครอยู่ในส่วนไหนก็รักษาระเบียบวินัยในส่วนนั้น ระเบียบวินัยของชาวบ้านท่านเรียกว่าศีล อันได้แก่ ศีล ๕ หรือศีล ๘ แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะศีล ๕ เพราะเป็นศีลขั้นพื้นฐานที่สังคมมนุษย์จะต้องมีร่วมกัน มิฉะนั้นอยู่ไม่ได้ ส่วนระเบียบวินัยของชาววัดจะละเอียดละไฉนไม่มากกล่าวในที่นี้

การรักษาศิลปะเป็นการปรับพื้นฐานของคน

การรักษาศิลปะเป็นการปรับพื้นฐานของคนให้เป็นคนดี เหมาะที่จะสร้างความดี ความเจริญแก่ตนเอง และสังคมส่วนรวม พื้นฐานจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ การจะทำสิ่งใดก็ตามต้องพิจารณาถึงพื้นฐานของสิ่งนั้นก่อน ถ้าพื้นฐานดีก็จะทำให้สิ่งที่ทำนั้นมั่นคงแข็งแรงและสวยงาม เช่น การวาดรูปจะต้องลงสีพื้นให้เหมาะสมกับรูปที่จะวาด รูปจึงจะสวยงาม การเขียนหนังสือต้องใช้พู่กันกระดาษที่สะอาดเรียบร้อยจึงจะเขียนได้ดี การสร้างถนนหนทาง ต้องปรับพื้นที่ให้ดีเสียก่อนจึงจะไม่ชำรุดง่าย การสร้างอาคารต้องลงฐานรากให้มั่นคงแข็งแรง จึงจะทำให้อาคารมั่นคง

คนเราก็มีลักษณะเช่นนั้นเหมือนกัน ถ้ามีพื้นฐานคือศีลดีแล้ว ก็สามารถพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้นได้ เช่น ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ พ่อค้าประชาชน ขาวนา ขาวสวน ถ้ามีพื้นฐานคือศีลดีแล้ว ก็จะมีความจริงใจ ก้าวหน้าในหน้าที่การงานนั้น ๆ ในทางตรงกันข้าม คนที่มีพื้นฐานเสียคือเป็นผู้ไม่มีศีล จะทำอะไรก็ไม่ขึ้น ไม่เจริญงอกงาม การดูพื้นฐานเสียของคนนั้น ให้พิจารณาอุพถกกรรมที่ไม่ดี ๕ ประการ คือ โหดร้าย มือไวใจเร็ว ซึ่ปด และหมดสติ

วัตถุประสงค์ของการรักษาศิลปะ

การรักษาศิลปะ มีวัตถุประสงค์สำคัญ ๕ ประการ คือ

๑. เพื่อเป็นการป้องกันชีวิตของเราในภพชาติปัจจุบัน ไม่ให้ต้องพบกับความทุกข์ ความเดือดร้อน และความเสื่อมเสียอันเนื่องมาจากการเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น
๒. เพื่อให้เกิดความสุข ความดีงามในการดำเนินชีวิต
๓. เพื่อให้เกิดความสงบร่มเย็นแก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม
๔. เพื่อเป็นการป้องกันชีวิตของเราในภพชาติต่อไป ไม่ให้ต้องพบกับความทุกข์ ความเดือดร้อน และความเสื่อมเสียอันเนื่องมาจากการเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น
๕. เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาคุณธรรมที่สูงขึ้นไป ได้แก่ สมာธิ และปัญญา อันจะทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้

วัตถุประสงค์ข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ เป็นวัตถุประสงค์เพื่อการดำเนินชีวิตที่เป็นปกติสุข ไม่ต้องประสบพบเจอกับความทุกข์ ความเดือดร้อน หรือความเสื่อมเสีย ในภพชาติปัจจุบัน เพราะผู้ที่ไม่รักษาศิลปะ มักเบียดเบียน หรือทำความเดือดร้อนให้กับตนเอง หรือผู้อื่น และเมื่อทำแล้ว ความเดือดร้อนที่เป็นผลจากการกระทำนั้น ย่อมย้อนกลับมาหาตัวเอง ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ในทศยสังคามสูตรว่า

“ผู้ช้าย่อมได้รับการฆ่าตอบ ผู้ชนะย่อมได้รับการชนะตอบ ผู้ต่ำย่อมได้รับการต่ำตอบ และผู้ซึ่งเคียดชังย่อมได้รับความชังเคียดตอบ ฉะนั้น เพราะความหมุนกลับแห่งกรรม ผู้แย้งชังนั้น ย่อมถูกเขาแย้งชัง”

หากแต่ละคนในสังคมรักษาศิลปะ ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน ครอบครัวหรือสังคมนั้นย่อมมีความสุขเรียบร้อย ไม่เกิดความวุ่นวาย การรักษาศิลปะจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมอย่างนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ ๔ เป็นวัตถุประสงค์สำหรับป้องกันความทุกข์ ความเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้นในภพชาติเบื้องหน้า เพราะการไม่รักษาศีล ย่อมเป็นเหตุให้ไปสู่อบายภูมิ และหากเกิดมาเป็นมนุษย์อีกครั้งก็จะมีอายุสั้น เป็นผู้ที่ไม่สมประกอบ ร่างกายพิกลพิการ เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่เป็นประจำ สิ่งเหล่านี้ล้วนนำมาซึ่งความทุกข์ทั้งสิ้น การรักษาศีลจึงเป็นไปเพื่อป้องกันความทุกข์ในภพชาติเบื้องหน้าอย่างนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ ๕ การรักษาศีล เป็นพื้นฐานในการพัฒนาคุณธรรม คือ สมานธิและปัญญา โดยสมานธิจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยศีลที่บริสุทธิ์เป็นพื้นฐาน หากไม่มีศีล สมานธิก็เกิดไม่ได้ เพราะศีลเป็นเครื่องช่วยควบคุมกายกับวาจา ในขณะที่สมานธิเป็นเครื่องช่วยควบคุมใจ ดังนั้น เมื่อกายกับวาจาไม่สงบ ใจก็ยากที่จะสงบได้ เมื่อใจไม่สงบแล้ว สมานธิก็ยากที่จะเกิด และเมื่อสมานธิไม่เกิด ปัญญาจึงแจ้งในเรื่องความจริงของชีวิตก็ย่อมไม่เกิดขึ้นไปด้วย เมื่อไม่มีปัญญาก็ไม่สามารถกำจัดกิเลสอาสวะเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพานได้ เมื่อไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพาน ก็ต้องประสบกับความทุกข์ ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารอยู่รำไป แต่เมื่อรักษาศีลได้เป็นอย่างดี สมานธิก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้ และเมื่อสมานธิเกิด ปัญญาที่เกิดตามมา เมื่อปัญญาเกิดก็สามารถกำจัดกิเลสอาสวะ และบรรลุมรรคผลนิพพานได้ ดังนั้น การรักษาศีลจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์อย่างยิ่ง คือพระนิพพาน

ผลของการรักษาศีล

การรักษาศีล ก่อให้เกิดผลดีใน ๓ ระดับ คือ

๑. ผลทางส่วนตัว การรักษาศีลเป็นการป้องกันตัวเองไม่ให้เสื่อมเสียทั้งทางโลกทางธรรม คือเป็นผู้ไม่มีเวรภัยกับใคร ๆ มีฐานะมั่นคง มีความอบอุ่นในครอบครัว เป็นคนน่าเชื่อถือ เป็นคนไม่ประมาท ในการดำเนินชีวิต มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ เป็นที่รักของคนทั่วไปและสามารถพัฒนาคุณธรรมต่าง ๆ ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นไป

๒. ผลทางสังคม ทำให้สังคมมีความสงบร่มเย็น มั่นคงปลอดภัย มีความรักความสามัคคี สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข

๓. ผลทางประเทศชาติ ทำให้ประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรืองมั่นคงทั้งในด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นที่เชื่อถือของนานาชาติอารยประเทศ

การสมาทานศีล

การสมาทานศีล เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า การรับศีล ก็คือปฏิญาณตนต่อหน้าพระผู้ให้ศีลและต่อตนเองว่า จะไม่ล่วงละเมิดข้อห้ามนั้น ๆ จะรักษาปกติของตนไว้ เป็นการยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นเป็นเบื้องต้น เพราะผู้มีความประพฤติดี ย่อมสามารถพัฒนาจิตใจให้บรรลุคุณธรรมขั้นสูงขึ้นไปได้ง่าย

อนึ่ง พิธีการทำบุญทั่ว ๆ ไป เช่น การให้ทาน เป็นต้น จะมีการสมาทานศีลก่อนทุกครั้ง เพื่อรักษา กาย วาจา ให้ปกติเรียบร้อยสมบูรณ์ โดยเวลารับศีลก็เต็มใจรับ รับด้วยความตั้งใจ เวลารักษาศีลก็ตั้งใจ และเต็มใจรักษา ประคองศีลของตนให้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ให้ศีลขาดหรือต่างพร้อยด้วยประการใด ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นฐานรองรับคุณความดีอื่น ๆ ต่อไป

อานิสงส์ของการสมาทานศีลก่อนให้ทาน

พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนแนวทางแห่งการทำบุญให้ทานที่ทำให้ผู้กระทำได้รับอานิสงส์มาก สรุปลงใจความได้ว่า “การให้ทานควรเลือกให้ เลือกทั้งผู้ให้ สิ่งที่ให้ และผู้รับ ทานที่เลือกให้พระองค์ทรงสรรเสริญว่ามีผลมากมีอานิสงส์มาก เหมือนขานาเลือกพันธุ์ข้าวดีแล้วหว่านลงในนาดี ย่อมได้รับผลมาก

ฉะนั้น เมื่อผู้ให้เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ผู้รับก็เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ทานของผู้นั้นย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก เพราะมีศีลบริสุทธิ์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย เมื่อผู้ให้หรือผู้รับมีศีลบริสุทธิ์ฝ่ายเดียว ทานนั้นย่อมมีผลมีอานิสงส์ลดน้อยตามไปด้วย เพราะมีศีลบริสุทธิ์เพียงฝ่ายเดียว เมื่อผู้ให้ไม่มีศีลไม่บริสุทธิ์ ผู้รับก็มีศีลไม่บริสุทธิ์ ทานนั้นยังมีผลมีอานิสงส์น้อยลงไปอีก เพราะทั้งสองฝ่ายมีศีลไม่บริสุทธิ์” ดังนี้

วิธีสมาทานและรักษาศีล

การสมาทานและรักษาศีล โดยปกติคนทั่วไปเข้าใจว่าต้องไปสมาทานกับพระภิกษุเท่านั้นจึงจะเป็นการสมาทานศีลที่ถูกต้อง ความจริงแล้วการสมาทานและรักษาศีลหรือทำตนให้มีศีลนั้น มีหลายวิธีด้วยกัน มีทั้งวิธีที่สมาทานกับพระภิกษุ และสมาทานด้วยตนเอง

การรักษาศีล มี ๓ วิธี คือ การรักษาศีลด้วยการสมาทานศีลไว้ล่วงหน้า เรียกว่า สมาทานวิริติ การรักษาศีลด้วยการไม่กระทำผิดเมื่อประสบกับเหตุปัจจัยซึ่งเกิดขึ้นเฉพาะหน้าที่เอื้ออำนวยให้ผิดศีล เรียกว่า สัมปตตวิริติ และการรักษาศีลด้วยการงดเว้นไม่กระทำผิดเด็ดขาดของพระอรหันต์ เรียกว่า สมุจเฉทวิริติ

วิธีสมาทานศีล ๕

เมื่อต้องการสมาทานศีล ๕ จากพระภิกษุ ฟังกล่าวคำอาราธนา ก่อน ดังนี้

มยฺ ภนเต วิสุจฺ วิสุจฺ รกฺขนตถาย ติสฺรณฺน สห ปญฺจ สีลาณี ยาจาม
 ทฺติยมฺปิ มยฺ ภนเต วิสุจฺ วิสุจฺ รกฺขนตถาย ติสฺรณฺน สห ปญฺจ สีลาณี ยาจาม
 ตติยมฺปิ มยฺ ภนเต วิสุจฺ วิสุจฺ รกฺขนตถาย ติสฺรณฺน สห ปญฺจ สีลาณี ยาจามา
 (ถ้าสมาทานคนเดียว เปลี่ยนคำว่า มยฺ เป็น อหฺ และเปลี่ยนคำว่า ยาจาม เป็นยาจามิ)
 ต่อไปฟังว่าตามพระภิกษุไปตามลำดับ โดยเปล่งเสียงให้ชัดเจน ดังนี้

นโม ตสฺส ภควโต อรหฺโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหฺโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหฺโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

พุทฺธํ สฺรณํ คจฺฉามิ

ธมฺมํ สฺรณํ คจฺฉามิ

สงฺฆํ สฺรณํ คจฺฉามิ

ทฺติยมฺปิ พุทฺธํ สฺรณํ คจฺฉามิ

ทฺติยมฺปิ ธมฺมํ สฺรณํ คจฺฉามิ

ทฺติยมฺปิ สงฺฆํ สฺรณํ คจฺฉามิ

ตติยมปิ พุทธิ์ สรณํ คจฉามิ

ตติยมปิ ธมฺมํ สรณํ คจฉามิ

ตติยมปิ สงฺฆํ สรณํ คจฉามิ

เมื่อพระภิกษุสรูปไตรสรณคมน์ว่า “ติสรณคมน์ นิฏฺฐิตํ” ผู้สมาทานพึงรับว่า “อาม ภนฺเต”

ปาณาติปาตา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ

อทินนาทานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ

กาเมสุมิฉฉาจารา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ

มุสาวาทา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ

สุราเมรยมชชพมาทภูฐานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ

ต่อจากนี้ไปพระภิกษุจะว่าสรูปศีลว่า

อิมานิ ปถจ สิกขาปทานิ

สีเลนํ สุคตํ ยนฺติ สีเลนํ โภคสมฺปทา

สีเลนํ นิพพุตํ ยนฺติ ตสฺมา สีลํ วิโสธเยฯ

การสมาทานศีลแบบเดิม หลังจากพระภิกษุสรูปอานิสงส์ของศีลจบแล้ว ผู้สมาทานพึงกล่าวคำว่า “สาธุ” และกล่าวปฏิญาณว่า “อิมานิ ปถจ สิกขาปทานิ สมาธิยามิ” ๓ หน เป็นการปฏิญาณตนว่าจะสมาทานรักษาศีล ๕ นี้ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ต่อไป เมื่อจบแล้วพึงกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง เป็นเสร็จพิธีการสมาทานศีล ๕

ผลของการรักษาศีล ๕ กับการถึงพระรัตนตรัย

บุคคลที่จะสมาทานรักษาศีล ๕ นั้น เบื้องต้นต้องยอมรับนับถือพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก พระรัตนตรัยมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพุทธศาสนิกชน เพราะเป็นเสมือนหนึ่งประตูเข้าสู่พระพุทธศาสนา ผู้ที่จะเข้ามาสู่พระพุทธศาสนา จะเป็นมนุษย์หรือเทวดาก็ตาม ต้องเข้ามาทางพระรัตนตรัยทั้งสิ้น คือจะต้องมีศรัทธาเลื่อมใส เคารพนับถือบูชาพระรัตนตรัย ด้วยการกล่าวถึงพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่งว่า

พุทธิ์ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่ง

ธมฺมํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระธรรมว่าเป็นที่พึ่ง

สงฺฆํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง

พุตติยมปิ พุทธิ์ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สอง

พุตติยมปิ ธมฺมํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระธรรมว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สอง

พุตติยมปิ สงฺฆํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สอง

ตติยมปิ พุทธิ์ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สาม

ตติยมปิ ธมฺมํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระธรรมว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สาม

ตติยมปิ สงฺฆํ สรณํ คจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง แม้นในครั้งที่สาม

พระรัตนตรัย

พระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

พระพุทธ หมายถึง พระบรมศาสดาผู้ทรงรู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ทรงบริสุทธิ์สิ้นเชิง ทรงมีพระกรุณา ทรงสั่งสอนประชุมชนให้ประพฤติชอบด้วยกาย วาจา ใจ

พระธรรม หมายถึง คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เป็นสังฆธรรมอันประเสริฐ ย่อมรักษาผู้ปฏิบัติตามไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว ให้ตั้งอยู่ในความดี สามารถน้อมนำผู้ประพฤติให้พ้นทุกข์ประสบสันติสุขได้จริง

พระสงฆ์ หมายถึง สาวกของพระพุทธเจ้า ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เป็นศาสนทายาทสืบต่ออายุพระพุทธศาสนามาตราบเท่าทุกวันนี้

คุณของพระรัตนตรัย

พุทธคุณ หมายถึง คุณของพระพุทธเจ้า มี ๙ ประการ คือ

๑. อรหิ เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลส
๒. สมมาสมพุทโธ เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
๓. วิชชาจรมสมปนโน เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ
๔. สุกโต เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี
๕. โลกวิทู เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง
๖. อนุตตโร บุริสทมมสารถิ เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า
๗. สตถา เทวมนุสสานิ เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
๘. พุทโธ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม
๙. ภควา เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

ธรรมคุณ หมายถึง คุณของพระธรรม มี ๖ ประการ คือ

๑. สวากขาโต ภควตา ธมโม พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว
๒. สนทิฎฐิโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง
๓. อกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล
๔. เอหิพัสสิโก เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด
๕. โอปนยิโก เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตน
๖. ปัจจตตํ เวทิตพโพ วิญญูหิ เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน

สังฆคุณ หมายถึง คุณของพระสงฆ์ มี ๙ ประการ คือ

๑. สุปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติดี
๒. อุชุปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติตรง
๓. ญายุปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์
๔. สามิจิปฏิปนโน เป็นผู้ปฏิบัติสมควร
๕. อาหุเนยโย เป็นผู้ควรแก่สิ่งของที่เขานำมาบูชา

๖. ปาหุเนยโย เป็นผู้ควรแก่สิ่งของที่เขาจัดไว้ต้อนรับ
๗. ทกขิณเยโย เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน
๘. อณชสิกรณียโย เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี
๙. อนุตตรํ ปุณญกเขตต์ โลกสส เป็นเนื่อนาบุญของโลกไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

การถึงพระรัตนตรัย

การถึงพระรัตนตรัย หมายถึง การยอมรับนับถือพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก อีกนัยหนึ่ง หมายถึง การกำจัดกิเลสที่เกิดขึ้นในจิตใจออกไป ด้วยความศรัทธาเลื่อมใสและเคารพหนักแน่นในพระรัตนตรัย การถึงพระรัตนตรัยนี้เรียกว่าไตรสรณคมน์ มีคำกล่าวการยอมรับนับถือพระรัตนตรัยดังนี้

พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้า ถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นสรณะ

ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้า ถึงพระธรรม ว่าเป็นสรณะ

สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้า ถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ

สรณะ แปลว่า ที่พึ่งที่ระลึก มีความหมาย ๔ นัย ดังนี้

๑. สรณะ หมายถึง “เป็นเครื่องเบียดเบียน กำจัด นำออก ย้าย” ซึ่งโทษ คือ ภัย ความสะดุ้ง ความทุกข์ ทุกติ และกิเลสเมื่อมีพระรัตนตรัยสถิตอยู่ในใจแล้ว ความกลัว ความสะดุ้ง ความตรอมใจ ความไม่สบายใจ ทุกติ และกิเลสก็หมดไป

๒. สรณะ หมายถึง “เป็นที่อาศัยไป” ปกติใจของมนุษย์นั้นมีสิ่งที่เกิดกับใจอาศัยอยู่ได้เพียงอย่างเดียว ถ้ากิเลสอยู่ในใจ พระรัตนตรัยก็ไม่อยู่ ถ้าพระรัตนตรัยอยู่ในใจ กิเลสก็ไม่อยู่ เพราะพระรัตนตรัยกับกิเลสหรือความชั่วนั้น เหมือนมีความสว่างก็ไม่มีความมืด มีความมืดก็ไม่มี ความสว่าง ผู้ที่มีพระรัตนตรัยสถิตอยู่ในใจ จะไปไหนก็มีพระรัตนตรัยไปด้วย พระรัตนตรัยจึงได้ชื่อว่า “เป็นที่อาศัยไป”

๓. สรณะ หมายถึง “เป็นที่ระลึก” เมื่อใจมีพระรัตนตรัยแล้ว ใจก็คิดถึงพระรัตนตรัย ในขณะที่ใดที่ใจคิดถึงพระรัตนตรัย ปิติปราโมทย์เกิดขึ้น ความกลัว ความสะดุ้ง ทุกข์ ทุกติ กิเลส ก็จะหายไป พระรัตนตรัยจึงได้ชื่อว่า “เป็นที่ระลึก”

๔. สรณะ หมายถึง “เป็นที่พึ่งและกำจัดภัยได้จริง” เมื่อพระรัตนตรัยเป็นที่ระลึกได้อย่างนี้ ทุกข์ภัยหมดไปด้วยอำนาจพระรัตนตรัย จึงได้ชื่อว่า “เป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง”

บทที่ ๒ เบญจศีล

เบญจศีล

เบญจศีลนี้ ปรากฏในคัมภีร์อปทาน และพุทธวงศ์ ในพระไตรปิฎก เรียกว่า สิกขาบท หมายถึง ข้อปฏิบัติในการฝึกตน เมื่อบุคคลปฏิบัติตามสิกขาบทดังกล่าวจึงได้ชื่อว่าเป็นผู้มีศีล ต่อมาในชั้นหลัง มีชื่อเรียกเพิ่มขึ้น ชื่อว่า นิจศีล คือศีลที่ควรหัดควรรักษาเป็นประจำ หรือชื่อว่า มนุษยธรรม คือ ธรรมของมนุษย์ หรือธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ หมายถึงข้อปฏิบัติที่ทำให้คนเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์หรือข้อปฏิบัติที่เป็นเหตุทำให้เกิดมาเป็นมนุษย์ การศึกษาเรื่องเบญจศีลในชั้นนี้ มีความประสงค์ให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจเนื้อหาสาระของเบญจศีลอันเป็นศีลระดับพื้นฐานในการดำเนินชีวิตของบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการรักษาศีลตามหลักคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา จึงให้ศึกษาในหัวข้อที่สำคัญ ๖ ประการ ดังนี้

๑. ความมุ่งหมาย
๒. เหตุผลของการรักษา
๓. ข้อห้าม
๔. หลักวินิจฉัย
๕. โทษของการล่วงละเมิด
๖. อานิสงส์ของการรักษา

เบญจศีล

๑. ปาณาติปาตา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์
๒. อทินนาทานา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้
๓. กามเมสุมิฉจจารา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม
๔. มุสสาวาทา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ
๕. สุราเมรยมชช ปมาทัฏฐานา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการดื่มน้ำเมา

เบญจศีล ลิกขาบทที่ ๑
ปาณาติปาตา เวรมณี
เจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์มีชีวิต

๑. ความมุ่งหมาย

พระพุทธองค์ทรงบัญญัติศีลข้อนี้ไว้ เพื่อมุ่งให้มนุษย์อบรมจิตของตนให้คลายความเหี้ยมโหด มีเมตตากรุณาต่อกันและเมื่อแก่สัตว์ทั้งปวง

๒. เหตุผลของการรักษา

ชีวิตเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่สัตว์มีอยู่ และเป็นสิ่งที่มนุษย์และสัตว์ทุกรูปทุกนามหวงแหนที่สุด ดังนั้น การกระทำผิดต่อสัตว์ ไม่มีสิ่งใดร้ายแรงยิ่งกว่าการทำลายชีวิตของเขา เพราะเท่ากับเป็นการทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มีอยู่ การไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เท่ากับเป็นการให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านจึงเรียกศีลข้อนี้ว่า มหาทาน หมายถึง การให้อันยิ่งใหญ่

การประพฤติเป็นคนโหดร้ายล่องละเมียดศีลข้อนี้ ย่อมเป็นการทำลายมนุษยธรรมในตัวเราเอง และเป็นการทำลายความสงบสุขของสังคมและประเทศชาติไปในขณะเดียวกัน

๓. ข้อห้าม

ในสิกขาบทนี้ ห้ามการฆ่าโดยตรง แต่ผู้รักษาศีลพึงเว้นจากการกระทำอันเป็นบริวารของการฆ่าด้วย คือ

- ๓.๑ การฆ่า ทำให้ศีลขาด
- ๓.๒ การทำร้ายร่างกาย ทำให้ศีลต่างพร้อย
- ๓.๓ การทรกรรม ทำให้ศีลต่างพร้อย

การฆ่า

การฆ่า หมายถึง การทำชีวิตสัตว์ให้ตกลงไป ได้แก่ การทำให้ตาย

วัตถุ คือ ผู้ถูกฆ่า มี ๒ อย่าง คือ มนุษย์ และสัตว์เดียรัจฉาน โดยที่สุดหมายถึงมนุษย์ และสัตว์เดียรัจฉานทั้งที่อยู่ในครรภ์และนอกครรภ์

เจตนาของผู้ฆ่า มี ๒ อย่าง คือ จงใจฆ่า และไม่จงใจฆ่า

การฆ่าสำเร็จด้วยความพยายาม เรียกว่า ปโยค มี ๒ อย่าง คือ ฆ่าเอง และใช้ให้ผู้อื่นฆ่า การใช้ให้ผู้อื่นฆ่าทั้งผู้ใช้และผู้ถูกใช้มีโทษและความผิดฐานฆ่า

การทำร้ายร่างกาย

การทำร้ายร่างกาย หมายถึง การทำร้ายผู้อื่น โดยการทำให้พิการ เสียโฉม หรือเจ็บลำบาก แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิต

การทำให้พิการ คือ การทำให้เสียอวัยวะ เช่น ทำให้เสียนัยน์ตา เสียแขน เสียขา เป็นต้น
 การทำให้เสียโฉม คือ การทำร้ายร่างกายให้เสียความสวยงาม แต่ไม่ถึงพิการ เช่น ใช้มีดกรีด
 หรือไม้ทุบตีให้เป็นแผลเป็น เป็นต้น

การทำให้เจ็บลำบาก คือ การทำร้ายร่างกายให้เจ็บปวด เป็นทุกข์ทรมาน
 การทำร้ายร่างกายทั้งหมดนี้ เป็นอนุโลมปามาติบาต ถูกห้ามด้วยสิกขาบทนี้

การทรมาน

การทรมานนี้ มุ่งเฉพาะการทำแก่สัตว์เดียรัจฉาน เพราะมนุษย์ไม่เป็นวัตถุอันใคร ๆ จะ
 พึ่งทรมานได้ การทรมาน คือการทำให้สัตว์ได้รับความลำบาก ประพฤติเหี้ยมโหดแก่สัตว์ โดยขาดความ
 เมตตากรุณา มีลักษณะดังนี้

ใช้การ หมายถึง การใช้สัตว์ไม่มีความเมตตาปราณี ปล่อยให้อดอยากหิวโหย ไม่ให้กิน ไม่ให้นอน
 ไม่ให้หยุดพักผ่อนตามกาล ขณะใช้งานก็เขี่ยตีทำร้ายร่างกายโดยไม่เมตตาจิต หรือใช้การเกินกำลังของสัตว์
 เช่น ให้เข็นภาระหนักเกินกำลัง เป็นต้น

กักขัง หมายถึง การกักขังสัตว์ให้อดอยาก อิดโรย หรือผูกมัดไว้จนไม่สามารถจะผลัดเปลี่ยน
 อิริยาบถได้

นำไป หมายถึง การผูกมัดสัตว์แล้วนำไปโดยวิธีทรมาน เช่น ลาก หรือหิวเบ็ด ไก่ สุกร เอาหัวลง
 และเอาเท้าขึ้น ทำให้สัตว์ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง

เล่นสนุก หมายถึง การทรมานสัตว์ด้วยความสนุกสนาน เช่น ใช้ประทัดผูกหางสุนัขแล้วจุดไฟ
 เพื่อให้สุนัขตกใจและวิ่งสุดชีวิต หรือการใช้ก้อนหินก้อนดินขว้างปาสัตว์ เพื่อความสนุกของตน

ผจญสัตว์ หมายถึง การนำสัตว์มาต่อสู้กัน ทำให้สัตว์เหน็ดเหนื่อยและได้รับทุกข์ทรมาน เช่น
 ชนโค ชนกระบือ ชนแพะ ชนแกะ ตีไก่ กัดปลา กัดจิ้งหรีด เป็นต้น

๔. หลักวินิจฉัย

การล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๑ ที่ทำให้ศีลขาด ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

- ๔.๑ สัตว์นั้นมีชีวิต
- ๔.๒ รู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิต
- ๔.๓ จิตคิดจะฆ่า
- ๔.๔ พยายามฆ่า
- ๔.๕ สัตว์ตายด้วยความพยายามนั้น

๕. โทษของการล่วงละเมิด

อรรถกถาได้วางหลักวินิจฉัยโทษของการฆ่าสัตว์ ว่าจะมีโทษมากหรือน้อยไว้ ๔ ประการ คือ

๕.๑ คุณ ฆ่าสัตว์มีคุณมากก็มีโทษมาก ฆ่าสัตว์มีคุณน้อยหรือไม่มีคุณก็มีโทษน้อย เช่น ฆ่าพระอรหันต์ มีโทษมากกว่าฆ่าปุถุชน ฆ่าสัตว์ช่วยงาน มีโทษมากกว่าฆ่าสัตว์ร้าย เป็นต้น

การฆ่าบิดามารดา การฆ่าพระอรหันต์ มีบาปหนัก เป็นอนันตริยกรรม ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน

การฆ่าคนที่มีคุณ เช่น พระอริยบุคคลที่ต่ำกว่าพระอรหันต์ หรือกัลยาณชนผู้รักษาศีล ปฏิบัติธรรม หรือคนที่ประกอบคุณงามความดีต่อสังคม มีบาปมาก แต่น้อยกว่าการทำอนันตริยกรรม

การฆ่าคนทั่วไป ก็มีบาปเช่นเดียวกัน แต่น้อยกว่าการฆ่าคนที่มีคุณ

การฆ่าคนที่ไร้ศีลธรรมและเป็นภัยแก่คนอื่น ก็จัดว่าเป็นบาป แต่น้อยกว่าการฆ่าคนทั่วไป กล่าวโดยสรุปแล้วการฆ่าคนล้วนเป็นบาปทั้งสิ้น

๕.๒ ขนาดกาย สำหรับสัตว์จำพวกเตี้ยระจันที่ไม่มีคุณเหมือนกัน ฆ่าสัตว์ใหญ่มีโทษมาก ฆ่าสัตว์เล็กก็มีโทษน้อย เพราะการฆ่าสัตว์ที่มีขนาดร่างกายใหญ่กว่าต้องใช้ความพยายามในการฆ่ามากกว่า

๕.๓ ความพยายาม มีความพยายามมากในการฆ่า ก็มีโทษมาก มีความพยายามน้อย ก็มีโทษน้อย

ความพยายามในการฆ่า ความพยายามมากย่อมมีบาปมาก ความพยายามน้อย ย่อมมีบาปน้อย ความพยายามในการฆ่านั้น ๆ เกิดความสูญเสียต่อชีวิตมากย่อมมีบาปมาก เช่น การฆ่าด้วยวิธีการที่ทรมาณ คือทำให้ตายอย่างลำบาก หวาดเสียว ให้เกิดความเข้าใจ ฆ่าด้วยวิธีพิสดาร หรือการฆ่าด้วยการใช้เทคโนโลยี ตัวอย่างการใช้ระเบิด อาวุธชีวเคมี ซึ่งอาจจะใช้ความพยายามน้อยแต่เกิดความสูญเสียมากย่อมมีบาปมาก

๕.๔ กิเลสหรือเจตนา มีกิเลสหรือเจตนาแรงก็มีโทษมาก มีกิเลสหรือเจตนาอ่อนก็มีโทษน้อย เช่น ฆ่าด้วยโทสะหรือจิตใจเกลียดชังมีโทษมากกว่าฆ่าด้วยป้องกันตัว เป็นต้น

เจตนาในการฆ่าด้วยอำนาจโลภะ โทสะ โมหะ หากมีเจตนาแรงกล้าย่อมมีบาปมาก หากเจตนาอ่อนย่อมมีบาปน้อย เช่น การฆ่าด้วยการเห็นแก่อำมีสินจ้างรางวัล การฆ่าด้วยความอหังการ โหดเหี้ยมเคียดแค้นพยาบาท การฆ่าด้วยความเป็นมิถิลาทิฐิ การฆ่าโดยไม่มีเหตุผล หรือการฆ่าเพื่อความสนุกสนาน ย่อมมีบาปมากน้อยลดหลั่นกันไป ในกรณีที่ไม่มีเจตนาที่ไม่บาป ดังเรื่องพระจักษุบาลเถระ ซึ่งมีจักษุบอดทั้งสองข้าง เดินจงกรมเหยียบแมลงเฝ้าตายเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีเจตนาที่จะฆ่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ชื่นเชื่อว่าเจตนาเป็นเหตุให้ตายของพระขีณาสพทั้งหลายคือบุคคลผู้มีอาสวะสิ้นแล้ว มิได้มี” การห้ามฆ่าสัตว์นี้ ทางพระพุทธศาสนายังรวมถึงการห้ามฆ่าตัวเองด้วย เพราะการฆ่าตัวเองนั้นเป็นปณาดิบาต เพราะครอบงำประกอบของปณาดิบาตทั้ง ๕ ข้อ เช่นเดียวกัน

ผู้ที่ล่วงละเมิดสิทธิขาบทที่ ๑ คือประพฤติปาณาติบาต (ฆ่าสัตว์) ย่อมได้รับกรรมวิบาก ๕ สถาน ได้แก่

๑. ย่อมเกิดในนรก
๒. ย่อมเกิดในกำเนิดสัตว์เดรัจฉาน
๓. ย่อมเกิดในกำเนิดเปรตวิสัย
๔. ย่อมเป็นผู้มีอวัยวะพิการ
๕. โทษเบาที่สุด หากเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นผู้มีอายุสั้น

ตัวอย่างโทษของการล่วงละเมิดเบญจศีล สิทธิขาบทที่ ๑

เรื่อง นายจันทสุกริก

นายจันทสุกริก อาศัยอยู่ในเมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ ประกอบอาชีพฆ่าหมูเลี้ยงชีพ เขาเลี้ยงหมูไว้เป็นจำนวนมาก เมื่อหมูที่เลี้ยงไว้เติบโตแล้ว เขาต้องการฆ่าหมูตัวใดก็มัดหมูตัวนั้นให้แน่นนำไปสู่ที่ฆ่าแล้วทุบหมูทิ้งที่ยังเป็น ๆ ด้วยค้อน ๔ เหลี่ยม เพื่อให้เนื้อพองหนาขึ้น แล้วจึงปากสอดไม้เข้าไปในระหว่างฟันกรอกน้ำร้อนที่เดือดพล่านเข้าไปในปากด้วยทะนานโลหะ น้ำร้อนนั้นเข้าไปเดือดพล่านในท้องหมู ขี้หมูออกมาทางทวารหนัก เมื่อท้องสะอาดดีแล้ว จึงราดน้ำร้อนบนหลังหมู น้ำร้อนนั้นลวกเอาหนังคำออกไปแล้วลนขนหมูด้วยคบหญ้า แล้วจึงตัดหัวหมูด้วยดาบอันคม ร่องเลือดที่ไหลออกมาด้วยภาชนะ เค้าเนื้อเข้ากับเลือดแล้วปิ้งนึ่งรับประทานพร้อมกับบุตรและภรรยา ส่วนที่เหลือก็ขายเลี้ยงชีพ เขาดำรงชีพอยู่อย่างนี้เป็นเวลาถึง ๕๕ ปี และไม่เคยทำบุญใด ๆ เลย

ต่อมานายจันทสุกริกได้ล้มป่วยลง ความร่ำร้อนในอเวจีมหานรก ปรากฏแก่เขาทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ความร่ำร้อนของไฟในอเวจีรกร้อนยิ่งกว่าไฟธรรมดา สามารถที่จะทำลายนิรันดดาของผู้ที่ยืนดูอยู่ในที่ประมาณ ๑๐๐ โยชน์ได้

พระนาคเสนเถระได้กล่าวอุปมาเปรียบเทียบความร่ำร้อนของไฟในอเวจีไว้ว่า “มหาบพิตร แม้หินประมาณเท่าเรือนยอด อันบุคคลทุ่มไปไฟนรก ย่อมถึงความย่อยยับได้โดยขณะเดียว ฉนใด ส่วนสัตว์ที่เกิดในนรกนั้นเป็นประหนึ่งอยู่ในครุภมารดา จะย่อยยับไปเพราะกำลังแห่งกรรม ฉนนั้น หามิได้”

ความร่ำร้อนของอเวจินั้นปรากฏแก่นายจันทสุกริก เพราะกรรมที่เขาได้ทำแล้ว เขาร้องเสียงเหมือนหมู คลานไปรอบ ๆ ภายในเรือนนั่นเอง

ทุกคนในเรือนจึงจับเขาปิดปากไว้ แต่เพราะผลแห่งกรรมใคร ๆ ก็ห้ามไม่ได้ เขาร้องและคลานไปรอบ ๆ บ้าน คนบ้านใกล้เคียงกัน ๗ หลังคาเรือนโดยรอบ ไม่ได้หลับนอนเพราะเสียงร้องนั้น พวกเขาในบ้านเมื่อไม่สามารถจะห้ามเขาไม่ให้ออกไปข้างนอกได้ จึงปิดประตูบ้านเพื่อกันไม่ให้เขาออกไปนอกบ้าน

นายจันทสุกริกเที่ยวคลานและร้องไปรอบ ๆ ภายในบ้านนั่นเอง เป็นเวลา ๗ วัน ด้วยความเร่าร้อน
ในนรก ในวันที่ ๘ ตายแล้วไปเกิดในอเวจีนรก

๖. อานิสงส์ของการรักษา

ผู้รักษาสิกขาบทที่ ๑ ย่อมได้รับอานิสงส์ ดังนี้

- ๖.๑ มีร่างกายสมส่วน ไม่พิการ
- ๖.๒ เป็นคนแกลวกล้ำว่องไว มีกำลังมาก
- ๖.๓ ผิวพรรณเปล่งปลั่งสดใส ไม่เศร้าหมอง
- ๖.๔ เป็นคนอ่อนโยน มีวาจาไพเราะ เป็นเสน่ห์แก่คนทั้งหลาย
- ๖.๕ ศัตรูทำร้ายไม่ได้ ไม่ถูกฆ่าตาย
- ๖.๖ มีโรคภัยเบียดเบียนน้อย
- ๖.๗ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน

ตัวอย่างอานิสงส์ของการรักษาเบญจศีล สิกขาบทที่ ๑

เรื่อง นางสุชาดา

ในอดีตกาล มาณพื่อว่ามชะ อาศัยอยู่ในอจลคามในแคว้นมคธ ได้บำเพ็ญประโยชน์และ
บำเพ็ญบุญเป็นอันมากถึงแก่กรรมแล้ว ได้ไปเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มขมาณพนั้น
มีภรรยา ๔ คน คือ นางสุนันทา นางสุจิตรา นางสุธรรมา และนางสุชาดา ภรรยา ๓ คนแรก ได้บำเพ็ญบุญ
ต่าง ๆ แล้วได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นั้นเหมือนกัน

ส่วนนางสุชาดา ประพฤติตนเป็นผู้ประมาท รักสวยรักงาม ไม่ได้บำเพ็ญบุญที่เหมาะสมกับสุคติภพ
ถึงแก่กรรมแล้วได้ไปเกิดเป็นนางนงกยางในชอกเขาแห่งหนึ่ง

ท้าวสักกเทวราช ทรงตรวจดูบริวาริกาของพระองค์ ทรงทราบว่า นางสุชาดาไปเกิดเป็นนางนงกยาง
จึงทรงจำแลงอติภาพเสด็จไปยังสำนักของนาง ทรงให้นางสมาทานเบญจศีล

จำเดิมแต่นั้นมา นางนงกยาง เทียวหากินแต่ปลาที่ตายเองเท่านั้น นางได้ปลาที่ตายเองบ้าง ไม่ได้บ้าง
เมื่อไม่ได้ผ่านไป ๒ - ๓ วันเท่านั้นก็ซูบผอม ตายแล้วไปเกิดเป็นธิดาของช่างหม้อในเมืองพาราณสี
ด้วยผลแห่งศีลนั้น และได้สมาทานรักษาเบญจศีลอย่างสม่ำเสมอมิได้ขาด เมื่อจืดจากอติภาพนั้นแล้ว
ได้ไปเกิดเป็นธิดาของอสูรผู้เป็นหัวหน้าในภพอสูร

ท้าวสักกเทวราชแล้ว ได้นำนางสุชาดาจากภพอสูรไปเทพนครแล้ว ทรงสถาปนาไว้ในตำแหน่ง
หัวหน้านางอัปสร ๒ โกฎีกิ่ง นางทูลขอพระกษัตริย์ว่า “ขอเดชะพระมหाराชเจ้า มารดาบิดาหรือพี่ชาย
ที่หญิงของหม่อมฉันในเทวโลกนี้ไม่มี พระองค์จะเสด็จไปในที่ใด ๆ ขอให้ทรงพาหม่อมฉันไปในที่นั้น ๆ ด้วย”
ท้าวสักกเทวราชได้ประทานพรแก่นางตามประสงค์

ลักษณะที่ ๑ นี้ เป็นหลักประกันชีวิต ต้องการให้เว้นจากการฆ่า การทำร้ายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นได้รับทุกข์ทรมาน โดยเปรียบเทียบชีวิตของผู้อื่นกับชีวิตตนเองว่าเรารักชีวิตของเราอย่างไร ผู้อื่นก็รักชีวิตของตนเองอย่างนั้น เรารู้สึกเจ็บปวดทรมานอย่างไร ผู้อื่นก็รู้สึกเจ็บปวดทรมานอย่างนั้น เป็นการปลุกจิตให้มีเมตตากรุณาต่อกัน ทำให้สังคมประเทศชาติมีความสงบสุข

เบญจศีล ลักษณะที่ ๒

อทินนาทานา เวรมณี

เจตนางดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้

๑. ความมุ่งหมาย

ลักษณะนี้มีความมุ่งหมายเพื่อให้ทุกคนประกอบอาชีพในทางสุจริต เว้นจากการประกอบอาชีพในทางทุจริต อันจะเป็นเหตุเบียดเบียนและทำลายกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของผู้อื่น

๒. เหตุผลของการรักษา

มนุษย์ทุกคนย่อมมีศักยภาพ มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และมีภาระในการประกอบอาชีพ การงานเพื่อเลี้ยงชีพของตนเองและครอบครัวให้มีความสุขตามอัตภาพ ย่อมมีความภาคภูมิใจ ความรักและหวงแหนทรัพย์สินสมบัติที่ตนเองพยายามหามาได้โดยชอบธรรม ไม่ต้องการให้ใครมาล่วงละเมิดในกรรมสิทธิ์ของตนเอง ในทางตรงกันข้าม ทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาโดยทุจริต ย่อมก่อให้เกิดความเดือดร้อนในภายหลัง เป็นการทำลายศักยภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตนเอง การลักขโมยฉ้อโกง แม้จะได้ทรัพย์สินของผู้อื่นมา แต่ก็เป็นการสูญเสียอริยทรัพย์ภายใน คือ ศีลธรรม ซึ่งเทียบค่ากันไม่ได้ นับได้ว่าเป็นการกระทำที่น่าละอายและบัณฑิตติเตียน

๓. ข้อห้าม

ในลักษณะนี้ ห้ามการกระทำโจรกรรมโดยตรง คือ การถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ ทั้งที่เป็นสวัสดุธัญญาภัณฑ์ หมายถึง ทรัพย์ที่มีวิญญาณ และอวิญญาณทรัพย์ หมายถึง ทรัพย์ที่ไม่มีวิญญาณ สิ่งของที่มีเจ้าของใครแต่มีผู้รักษาหวงแหน ได้แก่ สิ่งของที่อุทิศบูชาบูชานียวัตถุ สิ่งที่เป็นสมบัติของส่วนรวม ด้วยอาการเป็นโจร นอกจากนี้ ยังห้ามการเลี้ยงชีพด้วยอนุโลมโจรกรรมและกิริยาที่เป็นฉวยโจรกรรมด้วย

ลักษณะแห่งอทินนาทาน

๑. โจรกรรม

๒. อนุโลมโจรกรรม

๓. ฉวยโจรกรรม

เฉพาะอนุโลมโจรกรรมกับฉวยโจรกรรมนั้น ต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำด้วย ถ้าเจตนากระทำให้เขาเสียกรรมสิทธิ์ก็ผิด แต่ถ้าเจตนาไม่แนชัดศีลก็เพียงต่างพริ้ว

โจรกรรม หมายถึง การลัก การขโมย การปล้น หรือกิริยาที่ถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ด้วยอาการเป็นโจร มีหลายประเภท จะพรรณนาพอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

๑. ลัก ได้แก่ ถือเอาสิ่งของเขาไม่ให้ไปด้วยอาการซ่อนเร้น คือ กิริยาที่ถือเอาสิ่งของผู้อื่นด้วยอาการเป็นโจร

๒. ฉก ได้แก่ ฉวยหรือชิงเอาโดยเร็ว คือ กิริยาที่ถือเอาสิ่งของในเวลาที่เขาไม่ระวังหรือชิงเอาทรัพย์ต่อหน้าเจ้าของ

๓. กรรโชก ได้แก่ ชูเอาด้วยกิริยาหรือวาจาให้กลัว คือ กิริยาที่แสดงอำนาจให้เจ้าของตกใจกลัวแล้วยอมให้สิ่งของของตน หรือใช้อาญาเร่งรัดเอา

๔. ปล้น ได้แก่ ใช้กำลังลอบมาหักโหมแย่งชิงเอาโดยไม่รู้ตัว คือ กิริยาที่ยกพวกไปถือเอาสิ่งของของคนอื่นด้วยการใช้อาวุธ

๕. ตู๋ ได้แก่ กล่าวอ้างหรือทักท้วงเอาของผู้อื่นว่าเป็นของตัวเอง คือ กิริยาที่ร้องเอาของผู้อื่นซึ่งมิได้ตกอยู่ในมือตน คือ มิได้ครอบครองดูแลอยู่ หรืออ้างหลักฐานพยานเท็จ ทักล้างกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น

๖. ฉ้อ ได้แก่ โกง คือ กิริยาที่ถือเอาสิ่งของของผู้อื่นอันตกอยู่ในมือตน คือ ตนครอบครองดูแลอยู่ หรือโกงเอาทรัพย์ของผู้อื่น

๗. หลอก ได้แก่ ทำให้เข้าใจผิดสำคัญผิด คือ กิริยาพูดปดเพื่อถือเอาของผู้อื่น หรือปิ่นเรื่องให้เขาเชื่อเพื่อจะให้เขามอบทรัพย์ให้แก่ตน

๘. ลวง ได้แก่ ทำให้หลงผิด คือ กิริยาที่ถือเอาสิ่งของของผู้อื่น ด้วยแสดงของอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เข้าใจผิด หรือใช้เล่ห์เอาทรัพย์ด้วยเครื่องมือลวงให้เขาเชื่อ เช่น การใช้ตราซึ่งไม่ได้มาตรฐาน เป็นต้น

๙. ปลอม ได้แก่ ทำให้เหมือนคนอื่นหรือสิ่งอื่น เพื่อให้หลงผิดว่าเป็นคนนั้นหรือสิ่งนั้น คือ กิริยาที่ทำของไม่แท้ให้เห็นว่าเป็นของแท้

๑๐. ตระบัด ได้แก่ ฉ้อโกง คือ กิริยาที่ยืมของเขาไปแล้วถือเอาเสีย

๑๑. เบียดบัง ได้แก่ ยกเอาไว้เป็นประโยชน์ของตัวเอง คือ กิริยากินเศษกินเลย

๑๒. สับเปลี่ยน ได้แก่ เปลี่ยนแทนที่กัน คือ กิริยาที่ถือเอาสิ่งของของตนที่เลวเอาไว้แทนและเอาสิ่งของของผู้อื่นที่ดีกว่า หรือแอบสลับเอาของผู้อื่นซึ่งมีค่ามากกว่า

๑๓. ลักลอบ ได้แก่ ลอบกระทำการบางอย่าง คือ กิริยาที่เอาของซึ่งจะต้องเสียภาษีซ่อนเข้ามาโดยไม่เสียภาษี หรือหลบหนีภาษีของหลวง

๑๔. ยักยอก ได้แก่ เอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือทรัพย์ของตนซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยที่อยู่ในความดูแลรักษาของตนไปโดยทุจริต คือ ใช้อำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ถือเอาทรัพย์โดยไม่สุจริต หรือกิริยาที่ยักยอกทรัพย์ของตนที่จะต้องถูกยึดเอาไปไว้เสียที่อื่น

อนุโลมโจรกรรม หมายถึง กิริยาที่แสวงหาทรัพย์สินในทางไม่บริสุทธิ์ ยังไม่ถึงขั้นเป็นโจรกรรม มีประเภทจะพรรณนาพอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

๑. สมโจร ได้แก่ กิริยาที่อุดหนุนโจรกรรม เช่น การรับซื้อของโจร
๒. ปอกลอก ได้แก่ ทำให้เขาหลงเชื่อแล้วล่อลวงเอาทรัพย์สินเขาไป หรือกิริยาที่คบคนด้วยอาการไม่ซื่อสัตย์ มุ่งหมายจะเอาแต่ทรัพย์สินสมบัติของเขาอย่างเดียว เมื่อเขาลิ้นเนื้อประดาตัวก็ละทิ้งเขาเสีย
๓. รับสินบน ได้แก่ รับสินจ้างเพื่อกระทำความผิดหน้าที่ คือ การถือเอาทรัพย์สินที่เขาให้เพื่อช่วยทำธุระให้ในทางที่ผิด การรับสินบนนี้ หากผู้รับมีเจตนาร่วมกับผู้ให้ ในการทำลายกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น ก็ถือว่าเป็นการทำโจรกรรมร่วมกันโดยตรง ทำให้ศีลข้อนี้นขาด

ฉวยโจรกรรม หมายถึง กิริยาที่ทำคล้ายคลึงกับโจรกรรม หรือกิริยาที่ทำทรัพย์สินของผู้อื่น ให้สูญเสียและเป็นสินใช้ตกอยู่แก่ตน ประกอบด้วยลักษณะ ๒ อย่าง คือ

๑. ผลาญ ได้แก่ ทำลายให้หมดสิ้นไป คือ กิริยาที่ทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้อื่น
  ๒. หยิบฉวย ได้แก่ กิริยาที่ถือเอาทรัพย์สินของผู้อื่นด้วยความมั่งง่าย โดยมีได้บอกให้เจ้าของรู้ คือ การถือเอาด้วยวิสาสะเกินขอบเขต
- ทั้งนี้ ฉวยโจรกรรมนั้น ถ้ามีเจตนาในทางทำลายกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นรวมอยู่ด้วย ก็ถือว่าเป็นการทำโจรกรรมโดยตรง ทำให้ศีลข้อนี้นขาด

๔. หลักวินิจฉัย

การล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๒ ที่ทำให้ศีลขาด ประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

- ๔.๑ ของนั้นมีเจ้าของ
- ๔.๒ ตนรู้ว่าของนั้นมีเจ้าของ
- ๔.๓ จิตคิดจะลัก
- ๔.๔ พยายามลัก
- ๔.๕ ได้ของนั้นมาด้วยความพยายามนั้น

๕. โทษของการล่วงละเมิด

ผู้ล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๒ คือ ประพฤติอนินนาทาน ถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยอาการแห่งขโมยหรือลักทรัพย์ จะมีโทษมากหรือน้อย ตามคุณค่าของสิ่งของ คุณความดีของเจ้าของ และความพยายามในการลักขโมย นอกจากนั้น ผู้ที่ล่วงละเมิดยอมได้รับกรรมวิบาก ดังนี้

- ๕.๑ ย่อมเกิดในนรก
- ๕.๒ ย่อมเกิดในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน

- ๕.๓ ย่อมเกิดในกำเนิดเปรตวิสัย
 ๕.๔ ย่อมเป็นผู้ยากจนซึ้งใจไร้ที่พึ่ง
 ๕.๕ โทษเบาที่สุด หากเกิดเป็นมนุษย์ ทรัพย์ย่อมฉิบหาย

ตัวอย่างโทษของการล่วงละเมิดเบญจศีล ลิกขาบทที่ ๒ เรื่อง สิลวิมังสนะ

ครั้งพุทธกาล ในพระนครสาวัตถี มีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อ สิลวิมังสนะ ถึงสรณะ ๓ และรักษาศีล ๕ รับประทานอาหารอยู่กับพระเจ้าโกศล พระราชาพร้อมด้วยข้าราชการใหญ่น้อยต่างให้ความนับถือพราหมณ์นั้น

เขาคิดว่า ที่คนเขานับถือเรานี้ เขานับถืออะไรชาติ โคตร สกุล ความรู้ หรือศีลกันแน่ ต้องการจะทดลอง วันหนึ่ง เมื่อกลับจากที่ทำงาน ได้แอบหยิบเอาเงินของหลวงไปจำนวนหนึ่ง เจ้าหน้าที่การเงินไม่ว่าอะไร วันที่ ๒ ได้ทำอย่างนั้นอีก ก็ไม่มีใครว่าอะไร วันที่ ๓ จึงหยิบเอาเงินไปกำมือหนึ่ง เจ้าหน้าที่การเงินโกรธ ร้องตะโกนให้คนช่วยกันจับตัว เมื่อจับตัวได้แล้ว ก็ทุบตีคนละสองสามที แล้วพันธนาการไปกราบพูลให้พระราชารับสั่งลงอาญาหลวงแก่เขา

พราหมณ์ทราบชัดว่า ที่คนเขานับถือตนนั้น เพราะการรักษาศีล จึงได้กล่าวว่า เรื่องชาติและชนชั้นเป็นเรื่องไร้สาระ ศีลนี้แหละสูงที่สุด บุคคลชาติศีลเสียแล้ว วิชาความรู้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เรื่อง ดาบสโกหก

ในอดีตกาล ในกรุงพาราณสี มีดาบสโกหกคนหนึ่ง อาศัยอยู่ในหมู่บ้านตำบลหนึ่ง พักอยู่ในบรรณศาลาที่กุฎุมพีคนหนึ่งสร้างถวายในป่า มาฉันอาหารในเรือนของกุฎุมพีนั้นเป็นประจำ

กุฎุมพีเชื่อว่า “ดาบสนี้มีศีล” เพราะกลัวโจรจะมาลักทรัพย์ไป จึงนำทองคำ ๑๐๐ นิกกะ ไปยังบรรณศาลาของดาบสนั้น แล้วฝังไว้ ขอให้ดาบสช่วยดูแลทรัพย์นั้น ดาบสแสดงอาการให้กุฎุมพีทราบว่าไม่มี ความโลภในทรัพย์สินเงินทองใด ๆ ตอบรับแล้วคิดว่าสามารถจะเลี้ยงชีวิตด้วยทองคำนั้นได้ เมื่อเวลาผ่านไป ๒ - ๓ วัน จึงลักเอาทองคำนั้นไปเก็บไว้ในที่แห่งหนึ่งในระหว่างทาง ในวันรุ่งขึ้นฉันอาหารในเรือนของกุฎุมพีแล้วบอกลากุฎุมพี แล้วออกเดินทาง ไปได้หนึ่งวันแล้ววางหญ้าไว้ในระหว่างชะงากลับไปหากุฎุมพี บอกว่านำหญ้ามาคั้นเพราะกลัวโทษของหินนาทาน กุฎุมพีมีความเลื่อมใสในดาบสยิ่งขึ้น

ครานั้น พระโพธิสัตว์ไปบังจันตบทเพื่อต้องการสินค้า ชื่อของกินในเรือนนั้น ฟังคำของดาบสแล้วคิดว่าดาบสนี้คงจะลักเอาทรัพย์บางอย่างของกุฎุมพีนี้ไปแน่ จึงถามกุฎุมพีทราบเรื่องทองที่ฝากดาบสไว้แล้ว จึงบอกให้กุฎุมพีไปตรวจดูทองคำที่ฝังไว้ กุฎุมพีไปที่บรรณศาลาไม่เห็นทองคำที่ฝังไว้ จึงติดตามดาบสนั้นไป ทั้งเตะทั้งต่อยดาบสแล้วให้นำทองคำมาคั้น พร้อมกับกล่าวสาปทัณฑ์ว่า “ท่านขiongใจว่าจะป็นหินนาทานด้วยหญ้าเพียงเส้นเดียว แต่ทองคำ ๑๐๐ นิกกะ ท่านลักเอาไปได้ ไม่ขiongใจเลย”

๖. อานิสงส์ของการรักษา

ผู้รักษาสิกขาบทที่ ๒ ย่อมได้รับอานิสงส์ ดังนี้

- ๖.๑ ย่อมมีทรัพย์สมบัติมาก
- ๖.๒ แสวงหาทรัพย์โดยชอบธรรมได้โดยง่าย
- ๖.๓ โภคทรัพย์ที่หามาได้แล้วย่อมมั่นคงถาวร
- ๖.๔ สมบัติไม่ฉิบหายเพราะโจรภัย อัคคีภัย และอุทกภัย เป็นต้น
- ๖.๕ ย่อมได้รับอริยทรัพย์
- ๖.๖ ย่อมไม่ได้ยินและรู้จักคำว่า “ไม่มี”
- ๖.๗ อยู่ที่ไหนก็ย่อมเป็นสุข เพราะไม่มีใครเบียดเบียน

สิกขาบทที่ ๒ นี้ เป็นหลักประกันทรัพย์สิน ต้องการให้เว้นจากการประกอบมิจฉาชีพทุกชนิด ให้ประกอบสัมมาชีพ เลี้ยงชีวิตในทางที่ชอบ ขยันทำมาหากินหนักเอาเบาสุ้ง พยายามใจที่จะสร้างตัวสร้างฐานะ ด้วยความพากเพียรพยายามของตนเอง ให้รักศักดิ์ศรีตนเองยิ่งกว่าสิ่งใด

เบญจศีล สิกขาบทที่ ๓

กาเมสุมิฉจจารา เวรมณี

เจตนางดเว้นจากการประพฤติดีกาม

๑. ความมุ่งหมาย

สิกขาบทนี้ คำว่า กาม ได้แก่ กิริยาที่รักใคร่กันทางประเวณี ความไม่ประพฤติดีกาม คือการไม่ล่วงละเมิดทางเพศ เคารพกรรมสิทธิ์ในบุคคลที่หวงแหนหรือคุ้มครองของคนอื่น ไม่ตกอยู่ในอำนาจความกำหนัดยินดีในทางเพศ ซึ่งเป็นการทำร้ายจิตใจของคนอื่น ส่งผลกระทบถึงความเสียหาย เช่น การประหัตประหารกัน เป็นต้น ในเชิงสร้างสรรค์มุ่งความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัว ปลูกความรัก ความสามัคคี ป้องกันความแตกร้างในหมู่คณะ และทำให้ไว้วางใจซึ่งกันและกัน

๒. เหตุผลของการรักษา

ธรรมตามนุษย์ปุถุชน คือผู้ที่ยังข้องเกี่ยวกับเรื่องกามารมณ์ ย่อมมีความปฏิพัทธ์รักใคร่ฉันทามีภรรยาตามธรรมเนียมประเพณี เพื่อสืบสายเผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งนับว่าเป็นการประพฤติดุกต้อง ในเรื่องกาม จัดเป็นกายสุจริต แต่การล่วงละเมิดทางเพศกับบุคคลที่ต้องห้าม ถือว่าเป็นการประพฤติดีกาม จัดเป็นกายทุจริต ในความเป็นจริงคนเราอาจให้หรือให้หยาบยืมข้าวของเงินทองแก่กันและกันได้ หรือจะถือเอาโดยวิสาสะในฐานะคนคุ้นเคยกันก็ยังได้ แต่เรื่องการล่วงละเมิดในสามีภรรยาและบุคคลอันเป็นที่รักที่หวงแหนของกันและกัน จะกระทำไม่ได้ เพราะจะทำให้ขาดความเป็นเพื่อน ขาดความเคารพนับถือ ถึงขั้นเป็นศัตรูประหัตประหารซึ่งกันและกันได้

๓. ข้อห้าม

ในสิกขาบทนี้ ห้ามการประพฤตินิยาม คือการล่วงละเมิดทางเพศในบุคคลต้องห้าม ทั้งเพศชายและเพศหญิง

บุคคลต้องห้าม

บุคคลต้องห้าม หมายถึง บุคคลที่ผู้ใดจะประพฤตินิยามหรือล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้ มีอยู่ ๒ ประเภท คือ หญิงต้องห้าม และชายต้องห้าม หากผู้ใดประพฤตินิยามกับหญิงหรือชายต้องห้าม ผู้นั้นผิดศีล ถ้าทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ต้องห้ามด้วยกัน ประพฤติผิดร่วมกัน ก็ผิดศีลทั้งสองฝ่าย บุคคลที่เป็นหญิงแต่มีจิตใจเป็นชาย และบุคคลที่เป็นชายแต่มีจิตใจเป็นหญิง ก็อนุโลมในบุคคลต้องห้ามตามสิกขาบทนี้ด้วย

หญิงต้องห้าม

หญิงต้องห้าม หมายถึงบุคคลต้องห้ามสำหรับชาย มี ๓ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑. สสสามิกา หญิงมีสามี หมายถึง หญิงที่อยู่กินกับฝ่ายชายฉันทนภรรยาสามี ทั้งที่แต่งงานหรือไม่ได้แต่งงาน รวมถึงหญิงที่รับสิ่งของมีทรัพย์สินเป็นต้นของฝ่ายชายแล้วยอมอยู่กับฝ่ายชายนั้น ตลอดถึงหญิงที่ฝ่ายชายรับเลี้ยงดูเป็นภรรยา จะได้จดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมายหรือไม่ก็ตาม

หญิงประเภทนี้ จะหมดภาวะที่เป็นหญิงต้องห้ามก็ต่อเมื่อหย่าขาดจากสามีหรือสามีตายแล้ว แม้หญิงที่สามีถูกกักขัง เช่น ถูกจำคุก หากยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน ก็ถือว่าเป็นหญิงต้องห้าม หรือสามีต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต หญิงนั้นก็ยังคงอยู่ในฐานะต้องห้ามตราบเท่าที่สามียังมีชีวิตอยู่ ชายใดประพฤตินิยามต่อหญิงมีสามี ถือว่าผิดศีล

๒. ญาติฤชิตา หญิงที่ญาติรักษา หมายถึง หญิงที่มีญาติเป็นผู้ปกครอง ไม่เป็นอิสระแก่ตน เพราะอยู่ในการปกครองดูแลพิทักษ์รักษาของบิดามารดา ญาติพี่น้อง หรือวงศ์ตระกูล ชายใดประพฤตินิยามต่อหญิงที่ญาติรักษา ถือว่าผิดศีล

หญิงที่ญาติรักษานั้น เมื่อรับของหมั้นจากฝ่ายชายและตกลงจะแต่งงานกัน นับแต่รับของหมั้นแล้ว หญิงนั้นชื่อว่าอยู่ในการรักษาทั้งของญาติและของคู่หมั้น จะพ้นจากการรักษาของคู่หมั้นก็ต่อเมื่อได้คืนของหมั้นหรือบอกเลิกการหมั้นนั้นแล้ว

๓. ธมมรุกชิตา หญิงที่ธรรมรักษา หมายถึง หญิงที่มีศีลธรรม กฎหมาย หรือจารีตคุ้มครองรักษา มี ๒ ประเภท คือ หญิงผู้เป็นเทือกเถาเหล่ากอของตน และหญิงมีข้อห้าม

หญิงต้องห้ามโดยพิสดาร มี ๒๐ ประเภท คือ

๑. มาตุรุกชิตา หญิงที่มารดารักษา
๒. ปิตุรุกชิตา หญิงที่บิดารักษา
๓. มาตাপิตุรุกชิตา หญิงที่มารดาบิดารักษา
๔. ภาตุรุกชิตา หญิงที่พี่ชายน้องชายรักษา

๕. ภคินีรักขิตา หญิงที่พี่สาวน้องสาวรักษา
๖. ญาติรักขิตา หญิงที่ญาติรักษา
๗. โคตรรักขิตา หญิงที่ชนที่มีสกุลหรือแซ่รักษา
๘. ธมมรักขิตา หญิงที่ธรรมรักษา
๙. สามิรักขิตา หญิงที่สามิรักษา
๑๐. สปริณฑนา หญิงที่กฎหมายคุ้มครอง
๑๑. ธนิกิตา หญิงที่ขายซื้อมาเป็นภรรยา
๑๒. ฉนวนวาสินี หญิงที่อยู่กับชายด้วยความรักใคร่กันเอง
๑๓. โภควาสินี หญิงที่อยู่เป็นภรรยาชายด้วยโภคสมบัติ
๑๔. ปฎวาสินี หญิงซึ่งใจได้ผ่านผ้าห่มแล้วอยู่เป็นภรรยา
๑๕. โอบปตตินิกินี หญิงที่ขายขอเป็นภรรยาด้วยพิธีแต่งงาน
๑๖. โอบตจุมพตา หญิงที่ชายช่วยปลงภาระอันหนักลงจากศีรษะแล้วอยู่เป็นภรรยา
๑๗. ทาสีภริยา หญิงคนใช้ที่เป็นภริยา
๑๘. กम्मการินีภริยา หญิงรับจ้างทำงานที่เป็นภริยา
๑๙. ธชาภญา หญิงเชลยที่เป็นภริยา
๒๐. มุหุตติกา หญิงที่ขายอยู่ด้วยชั่วคราว

ถ้าชายล่วงในหญิง ๒๐ จำพวกนี้ แม้จำพวกใดจำพวกหนึ่งพร้อมด้วยองค์ตามที่กล่าวแล้ว ก็ขาดจากสิกขาบทที่ ๓ คือ กามสมุจฉาจาร

หญิงผู้เป็นเทือกเถาเหล่ากอของตน เทือกเถา หมายถึง หญิงซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ นับย้อนขึ้นไปทางบรรพบุรุษ ๓ ชั้น คือ ย่าหวด ยายหวด ย่า ยาย และมารดาของตนเอง เหล่ากอ หมายถึง หญิงผู้สืบสันดานจากตน นับลงไปสามชั้น คือ ลูก หลาน และเหลน ชายใดประพฤติดต่อกับหญิงผู้เป็นเทือกเถาเหล่ากอของตน ถือว่าผิดศีล

หญิงมีข้อห้าม มี ๒ ประเภท คือ

๑. หญิงประพฤดิพรหมจรรย์ ได้แก่ ภิกษุณี สามเณรี สิกขมานา แม่ชี และอุบาสิกาผู้รักษาศีล ๘ หรืออุโบสถศีล

๒. หญิงที่กฎหมายจารีตประเพณีรักษา ได้แก่ หญิงที่กฎหมายจารีตประเพณีห้ามมิให้ล่วงละเมิด เช่น หญิงที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หญิงพิการทุพพลภาพ เป็นต้น

ชายต้องห้าม

ชายต้องห้าม หมายถึง บุคคลต้องห้ามสำหรับหญิง มี ๒ ประเภท คือ ชายอื่นนอกจากสามีของตนสำหรับหญิงที่มีสามี และชายที่จารีตห้ามสำหรับหญิงทั่วไป

๑. ชายอื่นนอกจากสามีตน เป็นบุคคลต้องห้ามสำหรับหญิงที่มีสามี

๒. ชายที่จารีตห้าม ได้แก่ นักบวชในศาสนาที่ห้ามเสพเมถุน เช่น ภิกษุ สามเณร เป็นต้น เป็นบุคคลต้องห้ามสำหรับหญิงทั่วไป ทั้งที่มีสามีและไม่มีสามี หญิงใดประพฤติดิตต่อชายต้องห้าม ถือว่าผิดศีล หากมีความยินดีพร้อมใจกันในการล่วงประเวณี ก็ผิดศีลทั้งสองฝ่าย

ศีลสิกขาบทที่ ๓ นี้ ผู้ใดประพฤติดิตต่อบุคคลต้องห้ามดังกล่าวมาทั้งหมด ถือว่าผิดศีล หากทั้งสองฝ่ายมีความยินดีพร้อมใจในการล่วงประเวณี ก็ผิดศีลทั้งสองฝ่าย นอกจากการห้ามประพฤติดิตประเวณีแล้ว ยังห้ามการกระทำในสถานที่อื่นไม่สมควร เช่น โบสถ์ วิหาร ลานพระเจดีย์ เป็นต้น ผู้รักษาศีลตามสิกขาบทนี้พึงเว้นแม้การผูกสมักรักใคร่ฉันคู่สาว การเกี่ยวพาราสี การพูดคะ การเล่นหูเล่นตา หรือแม้แต่การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์กับบุคคลต้องห้ามในเชิงคู่สาว เพราะเป็นเหตุให้ล่วงละเมิดศีลข้อนี้ได้ง่าย

๔. หลักวินิจฉัย

การล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๓ ที่ทำให้ศีลขาด ประกอบด้วยองค์ ๔ คือ

- ๔.๑ หญิงหรือชายนั้น เป็นบุคคลต้องห้าม
- ๔.๒ จิตคิดจะเสพ
- ๔.๓ พยายามเสพ
- ๔.๔ อวัยวะเครื่องเสพจดถึงกัน

๕. โทษของการล่วงละเมิด

ผู้ล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๓ คือ ประพฤติผิดในกาม จะมีโทษมากหรือน้อย ตามคุณความดีของคนที่ถูกล่วงละเมิด ความแรงของกิเลสและความพยายาม นอกจากนั้น ผู้ที่ล่วงละเมิดย่อมได้รับกรรมวิบาก ดังนี้

- ๕.๑ ย่อมเกิดในนรก
- ๕.๒ ย่อมเกิดในกำเนิดสัตว์เดรัจฉาน
- ๕.๓ ย่อมเกิดในกำเนิดเปรตวิสัย
- ๕.๔ ย่อมเป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพ ชี้อายุสั้น ไข้เรื้อรัง มากไปด้วยโรค
- ๕.๕ โทษเบาที่สุด หากเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นผู้มีศัตรูรอบด้าน

ตัวอย่างโทษของการล่วงละเมิดเบญจศีลสิกขาบทที่ ๓
เรื่อง จูฬธนุคคหัตถิต

ครั้งโบราณกาล ได้มีชายหนุ่มชาวพาราณสีคนหนึ่ง นามว่าจูฬธนุคคหัตถิต เรียนวิชา กับอาจารย์ทิศาปาโมกข์ที่เมืองตักกศิลา เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี มีความประพฤติเรียบร้อย เรียนเก่ง เป็นที่รักใคร่ของอาจารย์ เมื่อเรียนศิลปวิทยาจบแล้ว จึงลาอาจารย์กลับบ้าน อาจารย์ได้ยกลูกสาวคนหนึ่ง ให้เป็นภรรยา ในระหว่างทางได้เกิดการต่อสู้กับพวกโจรที่มาคอยดักปล้น ได้ฆ่าโจรตายไปหลายคน จนลูกศร ในมือหมด จึงต่อสู้กับหัวหน้าโจรด้วยมือเปล่า บอกให้ภรรยานำดาบมาให้ แต่ภรรยา กลับเกิดความรักในตัวโจร ที่ตนเพิ่งจะพบเห็นเดี่ยวนั้นเอง จึงส่งดาบให้โจรฆ่าชายหนุ่มตาย

โจรพานางไปถึงแม่น้ำสายหนึ่ง คิดว่า หญิงคนนี้พบชายอื่นเข้า คงจะให้ฆ่าเราเหมือนกับให้เรา ฆ่าสามีเธอ เราไม่ต้องการผู้หญิงคนนี้ จึงออกอุบายหลอกลวงเอาทรัพย์สินเงินทองของเธอจนหมดสิ้น แล้วก็จากไป โดยทิ้งคำพูดไว้กับเธอว่า แม่คนงามเธอเอาสามีที่เคยเคยชิตกันมานาน แลกกับฉันซึ่งมีใช้สามี ที่ไม่เคยเคยชิต วันหลังเธอคงจะเอาฉันแลกกับชายอื่นอีก ฉันจะหนีเธอไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ หญิงสาว คนนั้นไม่มีใครคบหาสมาคมด้วย เพราะประพฤติดีศีลข้อที่ ๓ นั้นนั่นเอง

๖. อานิสงส์ของการรักษา

ผู้รักษาสิกขาบทที่ ๓ ย่อมได้รับอานิสงส์ ดังนี้

- ๖.๑ ไม่มีศัตรูเบียดเบียน
- ๖.๒ เป็นที่รักของคนทั้งหลาย
- ๖.๓ มีทรัพย์สินสมบัติบริบูรณ์
- ๖.๔ ไม่เกิดเป็นหญิงหรือเป็นกระเทย
- ๖.๕ เป็นผู้สง่า มีอำนาจมาก
- ๖.๖ มีอินทรี ๕ บริบูรณ์
- ๖.๗ มีความสุข ไม่ต้องทำงานหนัก

สิกขาบทที่ ๓ นี้ เป็นหลักประกันครอบครัว ต้องการให้เว้นจากการประพฤติดีในกาม ควบคุมตนเองได้ มีความสำรวมระวังในกาม ยินดีพอใจเฉพาะคู่ครองของตน รักษาเกียรติของตนและผู้อื่น ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างไว้วางใจกัน

เบญจศีล ลิกขาบทที่ ๔
มุสาวาทา เวรมณี
เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ

๑. ความมุ่งหมาย

ลิกขาบทนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อห้ามการตัดประโยชน์ทางวาจา ป้องกันการทำลายทั้งประโยชน์ตน คือ คุณธรรมที่มีในตน และประโยชน์ผู้อื่นที่จะพึงได้รับด้วยการพูดเท็จ หรือด้วยการให้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เป็นจริง คนทั้งหลายย่อมชอบและเชื่อถือความจริงด้วยกันทุกคน จะถามหรือฟังข้อความอะไรกับใคร ก็ต้องการความจริง แม้จะให้ใครเชื่อถือคำของตน ก็ต้องอ้างความจริงขึ้นมาพูด เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ ผู้ใดพูดมุสาก็ถือว่าเป็นการตัดประโยชน์ทั้งของตนและคนอื่น ลิกขาบทนี้มุ่งส่งเสริมให้รักษาความซื่อสัตย์สุจริต ความซื่อตรงต่อกัน อันเป็นเหตุนำมาซึ่งความรักความสามัคคีของหมู่คณะ

๒. เหตุผลของการรักษา

ในพุทธศาสนาสุภาสิต ได้กล่าวถึงลักษณะของคนชอบพูดเท็จไว้ว่า “นตถิ อการีย์ ปาปิมุสาวาทิส ชนตฺโน แปลว่า ไม่มีความชั่วอะไรที่คนชอบพูดเท็จจะทำได้” เพราะคนชอบพูดเท็จพูดโกหกหลอกลวงหรือพูดมีเลศนัยในแง่มุมต่าง ๆ นั้น ได้ชื่อว่าทำลายคุณธรรมในจิตใจของตนเอง และทำลายประโยชน์ของผู้อื่น ในการพูดเท็จนั้น คนโกหกจะได้รับผลเสียหายร้ายแรง คือ จะกลายเป็นคนเหลวแหลกขาดความน่าเชื่อถือ ดังนั้น ท่านจึงห้ามไม่ให้ล่วงละเมิดศีลข้อนี้

๓. ข้อห้าม

ลิกขาบทนี้ ห้ามการพูดเท็จ เมื่อมุ่งความจริงเป็นหลัก จึงกำหนดข้อห้ามไว้ ๓ อย่าง คือ มุสา อนุโลมมุสา และปฏิสสวะ การพูดมุสาทำให้ศีลขาด ส่วนอนุโลมมุสาและปฏิสสวะ ทำให้ศีลต่างพร้อย

มุสา

มุสา แปลว่า เท็จ ได้แก่ โกหก หมายถึง การทำเท็จทุกอย่าง การแสดงความเท็จเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจผิดนั้น ทำได้ทั้งทางวาจาและทางกาย ดังนี้

ทางวาจา คือ พูดออกมาเป็นคำเท็จ ตรงกับคำว่าโกหก ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้ว

ทางกาย คือ การแสดงกิริยาอาการที่เป็นเท็จ เช่น การเขียนจดหมายโกหก การเขียนรายงานเท็จ การทำหลักฐานปลอม การตีพิมพ์ข่าวสารอันเป็นเท็จ การเผยแพร่ข่าวสารอันเป็นเท็จทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การทำเครื่องหมายให้คนอื่นหลงเชื่อและเข้าใจผิด รวมถึงการใช้ใบ้ให้คนอื่นเข้าใจผิด เช่น สันตึระษะในเรื่องควรรับ หรือพยักหน้าในเรื่องที่ควรปฏิเสธ

มุสา มีประเภทที่จะฟังพรรณนาเป็นตัวอย่าง ดังนี้
 ปด ได้แก่ มุสาตรง ๆ โดยไม่อาศัยมูลเลย เช่น ไม่เห็นว่าเห็น ไม่รู้ว่ารู้ ไม่มีว่ามี เป็นต้น
 ส่อเสียด คือ พุดยุแยะเพื่อให้เขาแตกกันและพุดให้ตนเองเป็นที่รัก
 หลอก คือ พุดเพื่อจะโกงเขา พุดให้เขาเชื่อ พุดให้เขาเสียของให้ตน
 ยอ คือ พุดเพื่อจะยกย่องเขา พุดให้เขาส้มตัวและหลงตัวผิด
 กลับคำ คือ พุดไว้แล้วแต่ตอนหลังไม่ยอมรับ ปฏิเสธว่าไม่ได้พุด
 ทนสาบาน ได้แก่ กิริยาที่เสี่ยงสัตย์ว่าจะพุดความจริง หรือจะทำตามคำสาบาน แต่ไม่ได้พุด
 หรือทำตามนั้น เช่น พยานทนสาบานแล้วเบิกคำเท็จ เป็นต้น

ทำเลห์กระเท่ห์ ได้แก่ กิริยาที่อวดอ้างความศักดิ์สิทธิ์อันไม่เป็นจริง เพื่อให้คนหลงเชื่อนิยม
 ยกย่อง และเป็นอุบายหลอกลวงแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน เช่น อวดรู้วิชาคงกระพันว่าฟันไม่เข้ายิงไม่ออก
 เป็นต้น

มารยา ได้แก่ กิริยาที่แสดงอาการให้เขาเห็นผิดจากที่เป็นจริง เช่น เป็นคนมุสลิม ทำท่าทางเคร่งครัด
 ให้เขาเห็นว่า เป็นคนมีศีล

ทำเลศ ได้แก่ พุดมุสาเล่นสำนวน พุดคลุมเครือให้ผู้ฟังเข้าใจผิด เช่น เห็นคนวิ่งหนีเขามา
 เมื่อผู้ไล่ติดตามมาถาม จึงย้ายไปยืนที่อื่นแล้วพุดว่าตั้งแต่มายืนที่นี่ไม่เห็นใครเลย

เสริมความ ได้แก่ พุดมุสาอาศัยมูลเดิม แต่เสริมความให้มากกว่าที่เป็นจริง เช่น โฆษณาสรรพคุณ
 สินค้าเกินความเป็นจริง เป็นต้น

อำความ ได้แก่ พุดมุสาอาศัยมูลเดิม โดยตัดข้อความที่ไม่ประสงค์จะให้รู้ออกเสีย เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ
 เป็นอย่างอื่น เช่น เรื่องมากพุดให้เหลือน้อยเพื่อปิดความบกพร่อง

บุคคลพุดด้วยวาจาหรือทำกิริยาแสดงท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้อื่นรู้แล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่
 เป็นประมาณ บุคคลผู้พุดหรือแสดงอาการนั้นได้ชื่อว่า พุดมุสาลีสิกขาบทนี้

อนุโลมมุสา

อนุโลมมุสา คือ การพุดเรื่องไม่เป็นจริง แต่มีได้มีเจตนาจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดหรือหลงเชื่อ
 เพียงแต่พุดเพื่อให้เจ็บใจ มีประเภทที่จะฟังพรรณนาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

เสียดแทง ได้แก่ กิริยาที่พุดให้ผู้อื่นเจ็บใจ ด้วยอ้างเรื่องที่ไม่เป็นจริง เช่น ประชด คือ การ
 กล่าวแต่กตัญญูให้สูงกว่าพื้นเพเดิมของเขา หรือ ด่า คือ การกล่าวถ้อยคำหยาบช้าเลวทรามกดให้ต่ำกว่า
 พื้นเพเดิมของเขา

สับลับ ได้แก่ พุดกลับกรอกเชื่อไม่ได้ พุดด้วยความคะนองปาก แต่ผู้พุดไม่ได้ตั้งใจจะให้อื่น
 เข้าใจผิด เช่น รับปากแล้วไม่ทำตามที่รับนั้น

อนุโลมมุสาแม้จะมีได้เป็นมุสา คือ คำเท็จโดยตรง แต่ก็นับเข้าในมุสา ไม่ควรพูด พูดแล้วมีโทษ ผู้นิยมความสุภาพแม้จะว่ากล่าวลูกหลานก็ไม่ควรใช้คำด่าหรือคำเสียดแทง ควรใช้คำสุภาพ แสดงโทษผิดให้รู้สึกตัวแล้วห้ามปรามมิให้กระทำต่อไป

ปฏิสสวะ

ปฏิสสวะ ได้แก่ การรับคำของคนอื่นด้วยความตั้งใจจะทำตามที่รับคำนั้นไว้จริง แต่ภายหลังเกิดกลับใจไม่ทำตามที่รับคำนั้น ทั้งที่ตนพอจะทำตามที่รับคำนั้นได้ มีประเภทที่จะพึงพรรณนาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

ผิดสัญญา หมายถึง การไม่ทำตามที่ตกลงกันไว้ เช่น ตกลงกันว่าจะเลิกค้าสิ่งเสพติด แต่พอได้โอกาสก็กลับมาค้าอีก

คืนคำ หมายถึง การไม่ทำตามที่รับปากไว้ เช่น รับปากจะให้สิ่งของแล้วไม่ได้ให้ ตามที่ได้รับปากไว้

ถ้อยคำที่ไม่จัดเป็นมุสาวาท

ผู้พูดพูดตามความสำคัญของตน เรียกว่า ยถาสัญญา หรือตามวรรณกรรม ซึ่งเป็นคำพูดไม่จริง แต่ไม่มีความประสงค์จะให้ผู้ฟังเชื่อ ไม่เข้าข่ายผิดศีลตามสิกขาบทที่ ๔ นี้ มีประเภทที่จะพึงพรรณนาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

โวหาร ได้แก่ ถ้อยคำที่ใช้เป็นธรรมเนียม เพื่อความไพเราะของภาษา เช่น การเขียนจดหมายที่ลงท้ายว่า ด้วยความนับถืออย่างสูง เป็นโวหารการเขียนตามแบบธรรมเนียมสารบรรณ ซึ่งในความเป็นจริงผู้เขียนอาจไม่ได้นับถืออย่างสูง หรืออาจไม่ได้นับถือเช่นนั้นด้วยซ้ำไป

นิยาย ได้แก่ เรื่องที่แต่งขึ้น เรื่องที่เล่ากันมา เรื่องที่นำมาอ้างเพื่อเปรียบเทียบให้ได้ใจความเป็นหลัก เช่น นิทาน ละคร ลิเก ซึ่งในท้องเรื่องนั้นอาจมีเนื้อหาที่ไม่เป็นความจริง แต่ผู้แต่งไม่ได้ตั้งใจให้คนหลงเชื่อ เพียงแต่แต่งแสดงเนื้อหาไปตามท้องเรื่อง

สำคัญผิด ได้แก่ คำพูดที่ผู้พูดสำคัญผิดว่าเป็นอย่างนั้น ทั้งที่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น คือ ผู้พูดพูดไปตามความเข้าใจของตน เช่น ผู้พูดจำวันผิด จึงบอกผู้ถามไปตามวันที่จำผิดนั้น เป็นต้น

พลั้ง ได้แก่ คำพูดที่พลาดไปโดยที่ไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ทันคิด เช่น ผู้พูดตั้งใจจะพูดอย่างหนึ่ง แต่กลับพลาดไปพูดเสียอีกอย่างหนึ่ง

๔. หลักวินิจจัย

การล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๔ ที่ทำให้ศีลขาด ประกอบด้วยองค์ ๔ คือ

๔.๑ เรื่องไม่จริง

๔.๒ จิตคิดจะพูดให้ผิด

๔.๓ พยายามพูดออกไป

๔.๔ ผู้ฟังเข้าใจเนื้อความนั้น

คำอธิบายองค์ ๔ ของศีลข้อนี้ มีดังนี้

องค์ที่ ๑ เรื่องไม่จริง คือ เรื่องที่พูดนั้นไม่มีความจริง ไม่เป็นจริง เช่น ผนไม่ตก แต่กลับพูดว่า ผนตก

องค์ที่ ๒ จิตคิดจะพูดให้ผิด คือ ผู้พูดจงใจจะพูดให้ผิดจากความเป็นจริง

องค์ที่ ๓ พยายามพูดออกไป คือ ผู้พูดได้พูดคำไม่จริงนั้น ๆ ออกไป หรือได้กระทำเท็จด้วยความจงใจ ซึ่งมีใจเป็นเพียงความคิดที่อยู่ในใจ

องค์ที่ ๔ ผู้ฟังเข้าใจเนื้อความนั้น คือ ผู้ฟังเข้าใจความหมายเหมือนอย่างกับผู้พูดพูดออกไป ส่วนผู้ฟังจะเชื่อหรือไม่นั้นไม่สำคัญ

๕. โทษของการล่วงละเมิด

ผู้ที่ล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๔ คือ ประพฤติมิสุภาพ จะมีโทษมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประโยชน์ที่จะถูกตัดรอน หมายความว่าถ้าการพูดเท็จนั้นทำให้เสียประโยชน์มากก็มีโทษมาก เช่น ชาวบ้านที่ไม่ต้องการให้ของ ๆ ตน พูดออกไปว่าไม่มี ก็ยังมีโทษน้อย แต่ถ้าเป็นพยานเท็จ ก่อให้เกิดความเสียหายมากก็มีโทษมาก เป็นต้น นอกจากนั้น ผู้ที่ล่วงละเมิดย่อมได้รับกรรมวิบาก ดังนี้

๕.๑ ย่อมเกิดในนรก

๕.๒ ย่อมเกิดในกำเนิดสัตว์เดรัจฉาน

๕.๓ ย่อมเกิดในกำเนิดเปรตวิสัย

๕.๔ ย่อมเป็นผู้มีวาจาไม่เป็นที่เชื่อถือ มีกลิ่นปากเหม็นจัด

๕.๕ โทษเบาที่สุด หากเกิดเป็นมนุษย์ จะถูกกล่าวต่ออยู่เสมอ

ตัวอย่างโทษของการล่วงละเมิดเบญจศีลสิกขาบทที่ ๔ เรื่อง หมอตา

ในอดีตกาล ในพระนครพาราณสี ได้มีจักษุแพทย์คนหนึ่ง ที่ยารักษาคนตามหมู่บ้าน ตำบลต่าง ๆ ต่อมาได้พบกับหญิงคนหนึ่ง กำลังทุกข์ทรมานด้วยโรคตา จนเกือบจะมองไม่เห็น หมอตรวจดูอาการแล้วบอกว่าพอจะรักษาให้หายเป็นปกติได้ นางจึงตอบว่า ถ้าคุณหมอรักษาตาฉันให้หายเป็นปกติได้ ดิฉันกับลูกชาย ลูกสาว จะยอมเป็นทาสรับใช้ไปตลอดชีวิต หมอจึงตกลงรักษาให้ ต่อมาไม่นานดวงตาของเธอก็หายเป็นปกติ เธอกลั้วว่าจะต้องเป็นทาสของหมอตามที่ให้สัญญาไว้ เมื่อหมอมาทถามอาการจึงแก้งงพูดโกหกว่า ก่อนนี้ดวงตาของดิฉันเจ็บปวดเพียงเล็กน้อย แต่พอหยอดยาของท่านแล้ว กลับเจ็บปวดมากกว่าเดิม หมอรู้อันว่า ผู้หญิงคนนี้หลอกลวงเรา เพราะต้องการจะไม่ให้คำรักษา โกรธมาก จึงปรุงยาขนานใหม่ให้ เมื่อนางใช้นั้นหยอดตาแล้ว ตาทั้ง ๒ ข้างได้บอดสนิท สตรีนั้นตาบอดเพราะการกล่าวเท็จ

๖. อานิสงส์ของการรักษา

ผู้รักษาสิกขาบทที่ ๔ ย่อมได้รับอานิสงส์ ดังนี้

- ๖.๑ มีอินทรี ๕ ผ่องใส
- ๖.๒ มีวาจาไพเราะ มีไรฟันสม่ำเสมอเป็นระเบียบดี
- ๖.๓ มีร่างกายสมส่วนบริบูรณ์ ผิวพรรณเปล่งปลั่ง
- ๖.๔ มีกลิ่นปากหอมเหมือนกลิ่นดอกบัว
- ๖.๕ มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เชื่อถือของคนทั่วไป
- ๖.๖ ไม่พูดติดอ่าง ไม่เป็นใบ้
- ๖.๗ มีริมฝีปากแดงระเรื่อและบาง

สิกขาบทที่ ๔ นี้ เป็นหลักประกันความเชื่อถือ ต้องการให้เว้นจากการพูดเท็จ ซึ่งเป็นการทำลายประโยชน์ของผู้อื่น ให้มีความเชื่อตรงซื่อสัตย์และจริงใจต่อกัน ทำให้เชื่อถือไว้วางใจกัน ก่อให้เกิดมิตรภาพที่ถาวรและอยู่ร่วมกันด้วยความรักความสามัคคี

เบญจศีล สิกขาบทที่ ๕
สุราเมรัยมีชขปมาทัฏฐานา เวมณิ
เจตนางดเว้นจากการดื่มน้ำเมา

๑. ความมุ่งหมาย

สิกขาบทนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลในสังคมรู้จักรักษาสติสัมปชัญญะของตนให้สมบูรณ์ ไม่กระทำการอันเป็นโทษแก่ตน ครอบครัว และสังคม ส่งเสริมการรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน และป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดของสังคมประเทศชาติ

๒. เหตุผลของการรักษา

สุราและสิ่งเสพติดทุกชนิด เป็นสาเหตุสำคัญในการทำลายสติสัมปชัญญะของคนเรายิ่งกว่าสิ่งใด คนที่ขาดสติสัมปชัญญะย่อมตั้งอยู่ในความประมาทเลินเล่อ สร้างความเสียหายทั้งแก่ตนเอง สังคม และประเทศชาติ สามารถกระทำผิดศีลข้ออื่น ๆ ได้โดยง่าย ปิดโอกาสในการกระทำคุณงามความดีทั้งหลาย เป็นบ่อเกิดแห่งโรคภัยไข้เจ็บ การทะเลาะวิวาท และอาชญากรรมต่าง ๆ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่ตกเป็นทาสสิ่งเสพติด แม้มีชีวิตอยู่ก็เสมือนตายทั้งเป็น ดังนั้น ท่านจึงห้ามไม่ให้ล่วงละเมิดสิกขาบทนี้

๓. ข้อห้าม

สิกขาบทนี้ ห้ามดื่มน้ำเมา ห้ามเสพสิ่งเสพติดให้โทษ อันเป็นสาเหตุแห่งความประมาท คือ ทำให้สติฟั่นเฟือน

น้ำเมามี ๒ ชนิด คือ สุราและเมรัย

สุรา หมายถึง น้ำเมาที่ได้จากการกลั่น เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เหล้า ซึ่งกลั่นสกัดให้บริสุทธิ์แข็งแรงยิ่งขึ้น ในคัมภีร์วินัยปิฎก จำแนกสุราเป็น ๕ ชนิด คือ สุราทำด้วยแป้ง สุราทำด้วยขนม สุราทำด้วยข้าวสุก สุราที่ใส่เชื้อ สุราที่ใส่เครื่องปรุงต่าง ๆ

เมรัย หมายถึง น้ำเมายังไม่ได้กลั่น เป็นแต่เพียงของดอง เช่น สาโท เหล้าดิบ กระจ่าง น้ำตาลเมา เครื่องดื่มที่มีสารแอลกอฮอล์ผสมทุกชนิด ในคัมภีร์วินัยปิฎก จำแนกเมรัยเป็น ๕ ชนิด คือ เมรัยทำด้วยดอกไม้ เมรัยทำด้วยผลไม้ เมรัยทำด้วยน้ำผึ้ง เมรัยทำด้วยน้ำอ้อย เมรัยที่ใส่เครื่องปรุงต่าง ๆ

สิ่งเสพติดอื่น ๆ เช่น ฝิ่น กัญชา มอร์ฟีน เฮโรอีน ยาบ้า ยาไอซ์ เป็นต้น ก็ห้ามตามสิกขาบทนี้

๔. หลักวินิจัย

การล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๕ ที่ทำให้ศีลขาด ประกอบด้วยองค์ ๔ คือ

๔.๑ น้ำนั้นเป็นน้ำเมา

๔.๒ จิตคิดจะดื่ม

๔.๓ พยายามดื่ม

๔.๔ ดื่มให้ล่วงล้ำคองไป

หลักวินัจฉัยการล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๕ นี้ นอกเหนือจากวิธีการดื่มแล้ว สิ่งเสพติดอื่น ๆ ที่เสพด้วยวิธีการฉีดยา สูบ รมควัน หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งเสพติดนั้นเข้าสู่ร่างกาย ก็อนุโลมตามหลักวินัจฉัยนี้

๕. โทษของการล่วงละเมิด

ผู้ที่ล่วงละเมิดสิกขาบทที่ ๕ คือ ดื่มสุรา เมรัย เสพสิ่งเสพติด จะมีโทษมากหรือน้อย ตามอกุศลจิตหรือกิเลสในการดื่ม ตามปริมาณที่ดื่ม และตามผลที่จะก่อให้เกิดการกระทำผิดพลาดชั่วร้าย นอกจากนั้น ผู้ที่ล่วงละเมิดย่อมได้รับกรรมวิบาก ดังนี้

- ๕.๑ ย่อมเกิดในนรก
- ๕.๒ ย่อมเกิดในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน
- ๕.๓ ย่อมเกิดในเปรตวิสัย
- ๕.๔ ย่อมเป็นผู้มีสติไม่สมประกอบ
- ๕.๕ โทษเบาที่สุด หากเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเป็นบ้า

โทษของการดื่มน้ำเมาและสิ่งเสพติด มี ๖ ประการ คือ

๑. เป็นเหตุทำให้เสียทรัพย์ เมื่อบุคคลดื่มสุราและเสพสิ่งเสพติดเนื่อง ๆ ย่อมจะเลิกละ เป็นเหตุให้ติดสุราและเป็นทาสสิ่งเสพติด ทั้งเป็นเหตุทำให้มัวเมาในอบายมุขอื่น ๆ ตามมา เช่น เทียวผู้หญิง เทียวกลางคืน เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร จึงเป็นเหตุทำให้เสียทรัพย์ พอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

- ๑.๑ เสียทรัพย์เพราะซื้อมาดื่มหรือเสพเองและเลี้ยงคนอื่น
- ๑.๒ เสียทรัพย์เพราะสิ่งเสพติดมีราคาแพง
- ๑.๓ เสียทรัพย์เพราะเพิ่มปริมาณการดื่มการเสพ
- ๑.๔ เสียทรัพย์เพราะรักษาโรคที่เกิดจากสิ่งเสพติด

๒. เป็นเหตุก่อการทะเลาะวิวาท คนที่ขาดสติเพราะดื่มสุราหรือเป็นทาสสิ่งเสพติด ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีจิตใจแปรปรวนผิดปกติ มีความกล้า บ้าบิ่น บันดาลโทสะ หงุดหงิด ฉุนเฉียว มุทะลุ วู่วาม ไม่เกรงกลัวใคร ชอบพูดพาล้ายั่วโทสะ ลวนลามคนอื่น ทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายคนใกล้ชิดและคนอื่น ได้โดยง่าย โดยที่ สุดถึงกับฆ่ากันตายก็มี

๓. เป็นเหตุเกิดโรค สิ่งเสพติดเมื่อเสพเข้าไปแล้วมีผลทำให้บั่นทอนสุขภาพ เกิดโรคในร่างกายหลายชนิดได้ง่าย ในวงการแพทย์ยืนยันตรงกันว่า สุราเป็นวัตถุที่เป็นอันตรายต่ออวัยวะทางเดินอาหาร ระบบประสาท ทางเดินของโลหิต ต่อมไร้ท่อ และระบบการหายใจ จึงเป็นเหตุทำให้เกิดโรคต่าง ๆ ดังนี้

๓.๑ โรคทางระบบประสาท เช่น นอนไม่หลับ จิตหลอน ประสาทหลอน พร่าเพ้อ กล้ามเนื้อส่วนปลายแขนขาอ่อนแรง ซึมเศร้า ลมชัก ระวัง

๓.๒ โรคมะเร็ง เช่น มะเร็งในปากและช่องปาก มะเร็งหลอดอาหาร มะเร็งลำไส้ใหญ่ มะเร็งกระเพาะอาหาร มะเร็งตับ มะเร็งเต้านมในผู้หญิง มะเร็งรังไข่

๓.๓ โรคเรื้อรัง เช่น ตับอ่อนอักเสบเฉียบพลัน เบาหวาน ตับอักเสบ กระเพาะอาหารอักเสบ โรคต่อมหมวกไต ภาวะดุกพุน โรคเก๊าต์ พิษสุราเรื้อรัง

๓.๔ โรคทางระบบหลอดเลือดและหัวใจ เช่น เส้นเลือดที่เลี้ยงหัวใจตีบ กล้ามเนื้อหัวใจเสื่อม ความดันโลหิตสูง เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ สมองส่วนนอกสลับผ้อ หัวใจเต้นผิดจังหวะ หัวใจล้มเหลว

๔. เป็นเหตุเสียชื่อเสียง คนที่ติดสุราหรือเป็นทาสสิ่งเสพติด มีสติฟั่นเฟือน ย่อมกระทำความผิดทำลายชื่อเสียงทุกอย่างที่ตนได้สั่งสมมา จึงเป็นเหตุเสียชื่อเสียงพอจะพรรณนาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

๔.๑ เสียความนิยมเคารพนับถือ

๔.๒ เสียความเป็นแบบอย่างที่ดีของครอบครัว ลูกหลาน และคนทั่วไป

๔.๓ เสียสถานภาพที่ดีทางสังคม เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เป็นต้น

๔.๔ ถูกติเตียน

๕. เป็นเหตุให้ไม่รู้จักรักอายุ วิทยุชนย่อมสงวนศักดิ์ศรีเกียรติของตนเอง จึงไม่ทำสิ่งที่น่าอดสูให้คนทั้งหลายดูหมิ่น แต่สุราและสิ่งเสพติดทำให้คนที่เสพแล้ว ลืมเกียรติยศศักดิ์ศรีของตนเอง แสดงกิริยาจากอันน่าอดสูได้ทุกย่าง มีนอนกลางถนน ถ่ายอุจจาระปัสสาวะต่อหน้าสาธารณชน เปิดเผยอวัยวะอันพึงปกปิด พุดจาหยาบคาย พุดเพ้อเจ้อ พุดเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย เป็นต้น

๖. บั่นทอนกำลังปัญญา สุราและสิ่งเสพติดทำลายระบบประสาท ทำลายสติ และทำลายสุขภาพดังกล่าวแล้ว ทำให้คนติดสุราและสิ่งเสพติดมีสมองมึนชา มีปัญหาที่ขา ขาดไหวพริบปฏิภาณ ขาดเขาว์ปัญญา คิดเชื่องช้า ความจำเสื่อม หลงลืมง่าย

ตัวอย่างโทษของการล่วงละเมิดเบญจศีล ลิกขาบทที่ ๕

เรื่อง พระราชาผู้ดื่มน้ำเมา

ในอดีตกาล ในกรุงพาราณสี พระราชาพระองค์หนึ่ง ทรงดื่มสุราเป็นประจำ เว้นจากการดื่มน้ำเมาแล้วไม่สามารถจะทรงปฏิบัติราชกิจได้ เว้นจากเนื้อแล้วจะไม่เสวยพระกระยาหาร

ตามปกติ ในวันอุโบสถจะไม่มีการฆ่าสัตว์ คนทำครัวจะต้องซื้อเนื้อในวัน ๑๓ คำแล้วเก็บไว้วันหนึ่ง คนทำครัวเก็บเนื้อไว้ไม่ดี สุนัขทั้งหลายคาบไปกินเสีย คนทำครัวหาเนื้อใหม่มาทำอาหารไม่ได้ จึงไม่กล้านำพระกระยาหารเข้าไปถวายพระราชา จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระเทวี

พระนางดำรัสว่า “พ่อ บุตรของเราเป็นที่รัก เป็นที่พ่อพระทัยของพระราชา เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเธอแล้ว ทรงจุมพิตคลอเคลียเธออยู่ จะไม่ทรงทราบว่พระกระยาหารของพระองค์มีเนื้อหรือไม่มี เราจะให้บุตรนั้นนั่งที่พระอุรุของพระองค์ เจ้าควรนำพระกระยาหารเข้าไปในเวลาที่ยังห่างจากพระโอรส” แล้วได้ทรงทำอย่างนั้น

คนทำครัวน้อมพระกระยาหารเข้าไปในเวลานั้น พระราชาทรงเมาน้ำจันท์ ไม่เห็นเนื้อในถาด จึงตรัสถามว่า “เนื้ออยู่ไหน” คนทำครัวกราบทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ วันนี้เป็นวันอุโบสถ ข้าพระพุทธเจ้าหาเนื้อมาทำพระกระยาหารไม่ได้” พระราชาตรัสว่า “เนื้อสำหรับเราหาได้ยากนักหรือ” ดังนี้แล้ว ทรงรัดพระศอพระโอรสจนถึงชีพิตักษัยแล้วโยนไปข้างหน้าคนทำครัวให้นำไปทำอาหารแล้วนำมาโดยเร็ว

คนทำครัวได้ทำอย่างนั้น ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะร้องไห้ หรือจะกราบทูล เพราะกลัวพระราชา. พระราชาเสวยพระกระยาหารด้วยเนื้อพระโอรส บรรเทาแล้ว ในเวลาจวนรุ่งทรงตื่นสร้างมาแล้ว รับสั่งให้นำพระโอรสมา ขณะนั้นพระเทวีทรงรำครวญพลางทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ วานนี้ ฝ่าพระบาททรงฆ่าพระโอรสแล้ว เสวยพระกระยาหารด้วยเนื้อของพระโอรส”

พระราชาทรงกินแสร้งเพราะความโศกในพระโอรส เห็นโทษในการดื่มน้ำเมาว่า “ทุกวันนี้เกิดขึ้นแก่เรา เพราะการดื่มสุรา” ทรงหยิบฝืนเช็ดพระพักตร์ อธิษฐานว่า “ตั้งแต่นี้ไป เรายังไม่บรรลุนิพพานแต่เพียงใดจักไม่ดื่มสุราอันเป็นเหตุแห่งความพินาศเห็นปานนี้เพียงนั้น” ตั้งแต่นั้นมา ท้าวเธอก็ไม่ทรงดื่มสุราอีก

เรื่อง นักเลงสุรา

ในอดีตกาล ในกรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์เป็นเศรษฐีมีทรัพย์ประมาณ ๔๐ โภกิ ทำบุญทั้งหลาย มีทาน เป็นต้น สิ้นชีพแล้วได้ไปเกิดเป็นท้าวสักกเทวราช พระโพธิสัตว์นั้นมีบุตรคนเดียวเท่านั้น เมื่อบิดาสิ้นชีพแล้ว เขาให้ปลูกประรำ ห้อมล้อมด้วยมหาชน ตีมสุรา เขาให้ทรัพย์ครึ่งละพัน ๆ แก่คนเดินระบำ ฟ้อนรำ และขับร้อง เป็นต้น ได้เป็นนักเลงหญิง นักเลงสุรา และนักเลงกินเนื้อ เป็นต้น หมกมุ่นอยู่ในการมหรสพ มีการฟ้อนรำ การขับร้องและการประโคม เป็นต้น เป็นผู้ดำรงชีวิตด้วยความประมาท ทำทรัพย์ประมาณ ๔๐ โภกิ พร้อมทั้งวัสดุอันเป็นอุปกรณ์แก่เครื่องอุบถและบริโภคให้ฉิบหายแล้ว ชั่วระยะเวลาไม่นาน ได้กลายเป็นคนยากจน กำพรว้า เหลือแต่ผ้าถุงเก่า ๆ คลุมกาย

ท้าวสักกเทวราชพบว่าเขาเป็นคนยากจน จึงเสด็จมา เพราะความรักในบุตร พระราชทานหม้อดินที่ให้สมบัติที่ต่อองค์การได้ทุกอย่างแล้วตรัสว่า “จงรักษาหม้อนี้ไว้ให้ตออย่าให้แตก เพราะเมื่อหม้อยังอยู่ทรัพย์สมบัติที่กำหนดนับไม่ได้ก็ยังคงมีอยู่ เจ้าจงอย่าประมาท” ดังนี้แล้ว เสด็จไปสู่สถานที่ของพระองค์ตามเดิม ตั้งแต่นั้นมา เขาก็หันกลับไปดื่มสุราเหมือนเดิม ต่อมาวันหนึ่ง เขาเมาแล้ว โยนหม้อขึ้นไปในอากาศแล้วรับครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เกิดรับพลาดไปครั้งหนึ่ง หม้อได้ตกลงมาบนพื้นแตกกระจาย ตั้งแต่นั้นมา เขาก็กลับเป็นคนเสียใจอีก ต้องนุ่งผ้าเก่า ถือกระเบื้องขอทาน อาศัยฝาดเรือนคนอื่นอยู่ไปตลอดชีวิต

๖. อานิสงส์ของการรักษา

ผู้รักษาสิกขาบทที่ ๕ ย่อมได้รับอานิสงส์ ดังนี้

- ๖.๑ รู้จักอดีต อนาคต ปัจจุบันได้รวดเร็ว
- ๖.๒ มีสติตั้งมั่นทุกเมื่อ
- ๖.๓ มีความรู้มาก มีปัญญามาก

๖.๔ ไม่บ้า ไม่ใ้ ไม่มัวเมาหลงไหล

๖.๕ มีวาจาไพเราะ มีน้ำคำเป็นที่น่าเชื่อถือ

๖.๖ มีความซื่อสัตย์ สุจริตทั้งกาย วาจา ใจ

ลักษณะที่ ๕ นี้ เป็นหลักประกันสุขภาพ ต้องการให้เว้นจากการดื่มน้ำเมาและเสพสิ่งเสพติดทุกชนิด ซึ่งเป็นการบั่นทอนสุขภาพ หรือทำลายชีวิตของตน ตลอดทั้งป้องกันความเสื่อมเสียในชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและผู้อื่น เป็นการรักษาสติสัมปชัญญะของตนให้สมบูรณ์

บทที่ ๓ เบญจธรรม

เบญจธรรม

เบญจธรรม แปลว่า คุณธรรม ๕ ประการ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เบญจกัลยาณธรรม แปลว่า ธรรมอันดีงาม ๕ ประการ เกื้อกูลแก่การรักษาเบญจศีล เป็นข้อปฏิบัติที่ยิ่งขึ้นไปกว่าศีล เป็นหลักปฏิบัติเบื้องต้นของมนุษย์ที่ทำให้เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ ทำให้ผู้ปฏิบัติมีจิตใจสงบสุข ไม่มีเวรภัย ปราศจากศัตรูคู่อาฆาต ผู้รักษาเบญจศีลจึงควรมีเบญจธรรมไว้ประจำใจ

ในพระบาลีได้แสดงคุณของกัลยาณชนไว้ว่า บุคคลผู้มีศีล ควรมีกัลยาณธรรมควบคู่กันไป ข้อนี้พึงเห็นว่า ผู้เว้นจากข้อห้ามทั้ง ๕ ประการ ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีศีล และผู้มีศีลนั้นจะได้ชื่อว่ามีกัลยาณธรรมด้วยกันทุกคนก็หาไม่ เช่น คนมีศีลผู้หนึ่งเดินทางไปทางเรือ พบคนกำลังจะจมน้ำ ถ้าคนนั้นไม่ได้รับการช่วยเหลือก็จะจมน้ำตาย คนมีศีลควรจะหยุดเรือช่วยเหลือให้เขาพ้นจากอันตราย แต่ก็หาได้มีจิตกรุณาที่จะทำอย่างนั้นไม่ กรณีเช่นนี้ ศีลของเขาไม่ขาด แต่เขาขาดกัลยาณธรรมข้อกรุณา ย่อมเป็นที่ติเตียนของบัณฑิตทั้งหลาย กรณีเดียวกันนี้หากเขามีความกรุณาช่วยคนนั้นให้พ้นอันตรายจากการจมน้ำ เขาจึงจะได้ชื่อว่า มีทั้งศีล มีทั้งกัลยาณธรรม อาจกล่าวได้ว่า “การเว้นจากการฆ่า เป็นการรักษาศีล การช่วยชีวิต เป็นการปฏิบัติธรรม”

กัลยาณธรรมนั้นมี ๕ ประการ คือ เมตตากรุณา สัมมาอาชีวะ กามสังวร สัจจะ และสติสัมปชัญญะ โดยผู้รักษาศีลพึงประพฤติปฏิบัติตามกัลยาณธรรมควบคู่กันไป ดังนี้

เบญจศีล คู่กับ เบญจธรรม

เว้นจากการฆ่าสัตว์	คู่กับ	เมตตากรุณา
เว้นจากการลักทรัพย์	คู่กับ	สัมมาอาชีวะ
เว้นจากการผิดในกาม	คู่กับ	กามสังวร
เว้นจากการกล่าวคำเท็จ	คู่กับ	สัจจะ
เว้นจากการดื่มสุรา	คู่กับ	สติสัมปชัญญะ

เบญจธรรมข้อที่ ๑

เมตตากรุณา

ความรักใคร่ปรารถนาให้เป็นสุข และความสงสารคิดช่วยให้พ้นทุกข์

เมตตากรุณา เป็นกัลยาณธรรม ธรรมที่ดีงามหรือธรรมที่ทำให้เป็นกัลยาณชน เมตตากรุณานี้เป็นคุณธรรมที่เกื้อกูลต่อการรักษาศีลข้อที่ ๑ ทำให้มีจิตใจงดงาม เช่น คนที่มีความรัก ความสงสารสัตว์ ย่อมมีจิตใจอ่อนโยนคิดเกื้อกูล ไม่คิดทำร้ายหรือทำลายชีวิตสัตว์ ฉะนั้น จึงควรปลูกเมตตากรุณาให้เกิดขึ้น

ควบคุมไปกับศีล เพราะเมตตากรุณา เป็นคุณธรรมพื้นฐานของมนุษย์ คือ มนุษย์รู้สึก รัก รู้จักสงสาร ความรัก
ทั้งปวงเกิดจากความเมตตากรุณา ถ้าคนเราทำลายคุณธรรมพื้นฐานนี้แล้ว ความรักทั้งปวงก็เกิดไม่ได้

ชีวิตของทุกคนดำรงอยู่ได้ก็ด้วยอาศัยความเมตตากรุณาของผู้คนมาตั้งแต่เบื้องต้น เช่น บุตรธิดา
ได้รับการเลี้ยงดู การเอาใจใส่จากบิดามารดา ได้รับการอนุเคราะห์เกื้อกูลจากญาติพี่น้อง ได้รับวิชาความรู้
วิธีการเลี้ยงชีพจากครูอาจารย์ เป็นต้นมาตามลำดับ หากไม่ได้รับความเมตตากรุณาจากผู้อื่น ไหนเลย
จะสามารถดำรงตนอยู่ได้ และเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ถึงเวลาอันสมควรที่จะแสดงเมตตาต่อผู้อื่นบ้าง
โลกจึงจะตั้งอยู่ได้ หากบุคคลปราศจากเมตตากรุณาแล้ว ย่อมได้ชื่อว่า เป็นคนใจจัด เห็นแก่ประโยชน์ตน
ฝ่ายเดียว ฉะนั้น เมื่อทุกคนมีชีวิตเจริญมาด้วยความเมตตากรุณาของผู้คน ก็สมควรปลูกเมตตากรุณาสืบต่อไป

เมตตา คือ ความรักใคร่ปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข ตรงกับคำว่า ไฉตริจิต คือจิตใจที่ประกอบด้วย
เมตตา เมื่อมีเมตตาต่อกันแล้วย่อมคิดเกื้อกูลกันให้มีความสุข ถึงแม้จะประพฤติดิถีพลัดต่อกันบ้าง
ก็ให้อภัยกันและไม่ถือโทษโกรธกัน เหมือนอย่างมารดาบิดาผู้เปี่ยมด้วยเมตตาย่อมไม่ถือโทษต่อบุตรธิดา หรือ
ครูอาจารย์ไม่ถือโทษต่อศิษย์ ในทางตรงกันข้าม ถ้าขาดเมตตาต่อกันแล้ว แม้ประพฤติดิถีต่อกันเพียงเล็กน้อย
ก็ให้อภัยกันไม่ได้ ปัญหาเล็กน้อยก็กลายเป็นปัญหาใหญ่

กรุณา คือ ความสงสารคิดจะช่วยให้พ้นทุกข์ ผู้ที่มีจิตใจประกอบด้วยกรุณาเห็นความทุกข์ยาก
ของคนอื่นก็พลอยหวนใจสงสารคิดจะช่วยเหลือให้พ้นทุกข์ ทนไม่ได้เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ยากลำบาก
อันเป็นแรงผลักดันให้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือทางใดทางหนึ่ง เพื่อให้เขาพ้นจากความทุกข์นั้น กรุณา เป็นเหตุให้
มนุษย์และสัตว์คิดช่วยเหลือกัน เปลื้องทุกข์ภัยของกันและกัน การแสดงความกรุณานี้เป็นคุณธรรมที่
มนุษย์ทุกคนควรปฏิบัติ เมื่อเป็นเด็กเราเคยได้รับความกรุณาจากผู้คนมาแล้วและยังหวังความกรุณาต่อไปอีก
เมื่อถึงเวลาที่จะต้องแสดงความกรุณาแก่ผู้อื่นเช่นนั้นบ้างก็ควรทำ

ลักษณะของผู้มีความกรุณา คือ เป็นคนเสียสละไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ จิตใจกว้างขวางเอื้อเพื่อ
เผื่อแผ่ บำเพ็ญประโยชน์และสร้างสรรค์สิ่งดีงามแก่คนอื่นและสังคม บุคคลใดเมื่อสามารถจะช่วยเหลือผู้อื่น
ให้พ้นจากความทุกข์ยาก แต่ไม่แสดงความกรุณา ผู้นั้นได้ชื่อว่า คนใจดำ มีแต่เอาเปรียบโลก หวังแต่เพียงว่า
ผู้อื่นจะให้อะไรเราบ้าง ไม่เคยคิดว่าเราจะให้ผู้อื่นได้อย่างไร การช่วยชีวิตคนและสัตว์เดียรัจฉาน เป็นพื้นฐาน
สำคัญแห่งการแสดงความกรุณา เป็นกิจอันผู้ปกครองหรือผู้นำไม่ควรละเลย

การช่วยชีวิตคน เป็นเบื้องต้นแห่งการแสดงความกรุณา ธรรมเนียมของนานาอารยประเทศ
เช่น เรื่องการเดินเรือทะเล หากพบเรือที่เกิดอันตรายต้องหยุดช่วยคนให้รอดปลอดภัยก่อนจึงจะเดินเรือ
ต่อไปได้ แม้ในเรือการสงคราม เมื่อจับเชลยที่ย่อมแพ้วางอาวุธแล้วก็อย่าทำร้าย ให้การดูความเป็นอยู่ตาม
อัธยาศัยเมื่อสิ้นศึกสงครามก็ส่งตัวกลับประเทศ ไม่ยึดไว้เป็นเชลยต่อไป

ธรรมเนียมนี้ยังแผ่ไปถึงสัตว์เดียรัจฉาน ผู้ที่มีจิตใจอ่อนโยน เมื่อเห็นสัตว์เดียรัจฉานที่จะถูกฆ่า
มักมีใจกรุณา และซื้อไถ่ชีวิต แม้ในการทำบุญเพื่อความเป็นสิริมงคลแห่งชีวิต ก็นิยมแจกทานแก่คนยากจน
และปล่อยสัตว์ให้เป็นอิสระ เช่น ปล่อยนก ปล่อยปลา เป็นต้น แม้ในครั้งโบราณกาล พระเจ้าแผ่นดิน
บางพระองค์ ก็ประกาศห้ามมิให้ฆ่าสัตว์บางชนิด เรียกว่า พระราชทานอภัยแก่สัตว์เหล่านั้น ธรรมเนียมนี้
มีปรากฏมาถึงปัจจุบัน เช่น ห้ามฆ่าสัตว์ป่าสงวน ห้ามจับปลาในฤดูวางไข่ เป็นต้น

วิธีปลุกเมตตากุรณา

เมตตา คือ ความรักใคร่ปรารถนาให้เป็นสุข กรุณา คือ ความสงสารคิดช่วยให้พ้นทุกข์นั้น

ลำดับแรกให้ปลุกเมตตาในตนเองก่อนแล้วจึงแผ่เจาเจงไปในคนที่รักใคร่นับถือซึ่งเป็นบุคคลใกล้ชิดวิธีเช่นนี้ ทำให้เกิดเมตตาได้ง่าย ต่อจากนั้นให้แผ่ไปในบุคคลที่ห่างไกลออกไป แผ่ไปถึงบุคคลที่ไม่ชอบพอกันตามลำดับ เมื่อแผ่เมตตาโดยเจาเจงได้สะดวกแล้ว ก็แผ่โดยไม่เจาเจงไปในสรรพสัตว์ไม่มีประมาณทุกถ้วนหน้า การฝึกหัดแผ่เมตตาเช่นนี้บ่อย ๆ เมตตากุรณาก็จะเกิดขึ้นในจิตใจ บุคคลที่มีเมตตากุรณาองงามในจิตใจแล้ว ย่อมคิดสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์ เช่น สร้างวัด สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ คนชรา เป็นต้น เหมือนการหว่านพืชแล้วหมั่นรดน้ำพรวนดินเนื่อง ๆ พืชก็จะงอกงามขึ้นฉนั้น

นอกจากนั้น ในการแสดงออกซึ่งเมตตากุรณานี้ ควรคิดช่วยเหลือด้วยวิธีการที่ยั่งยืน เช่น การสงเคราะห์คนยากจนด้วยการให้ทาน อาจเป็นเพียงการช่วยเหลือเฉพาะหน้าชั่วคราว แต่ถ้าช่วยเหลือด้วยการให้วิชาความรู้ในการหาเลี้ยงชีพ ก็จะเป็นการช่วยเหลือที่ยั่งยืน เช่นนี้เป็นการแสดงออกซึ่งเมตตากุรณาที่ฉลาดยิ่งขึ้น

ความมีเมตตากุรณาแก่กันและกันเป็นคุณธรรมที่งดงามก็จริง ถึงอย่างนั้นผู้ตั้งอยู่ในเมตตากุรณาพึงเป็นคนฉลาดในการแสดงออก จึงจะสำเร็จประโยชน์ได้ ถ้าไม่ฉลาดมุ่งแต่จะเมตตากุรณาอย่างเดียว บางครั้งก็อาจจะเกิดโทษแก่ตนได้ เช่น พบคนตกน้ำ ถ้าตนเองว่ายน้ำไม่เป็น ก็พึงหาวัสดุช่วยเหลือชีวิตแทน หรือเห็นบุตรของตนกระทำผิดกฎหมาย เช่น เสพสิ่งเสพติด ถูกเจ้าหน้าที่จับกุม คิดแต่จะช่วยเหลือ จึงวิ่งเต้นใช้เงินทองปิดคดีลางความผิด เช่นนี้ ถือว่าเป็นการแสดงออกซึ่งเมตตากุรณาที่ไม่ถูกต้อง ทั้งเป็นการกระทำผิดกฎหมายบ้านเมืองอีกด้วย ในเรื่องนี้ บิดามารดาพึงตั้งอยู่ในอุเบกขา โดยถือว่าเมื่อกระทำผิดแล้ว ก็สมควรได้รับโทษ และการถูกลงโทษตามกฎหมายนั้น อาจส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปในแนวทางที่ดีขึ้นได้

อานิสงส์ของการเจริญเมตตากุรณา

พระพุทธรองค์ทรงแสดงอานิสงส์หรือประโยชน์ที่จะพึงได้รับจากการเจริญเมตตากุรณาไว้ในเมตตาสูตฺร อฎฐกนิบาต อังคุตตรนิกาย ๑๑ ประการ ดังนี้

๑. หลับเป็นสุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย
๕. เป็นที่รักของอมมนุษย์ทั้งหลาย
๖. เทวดารักษา
๗. ไฟ ยาพิษ หรือศัตรา ย่อมไม่กล้ากรายทำร้ายได้
๘. สีนหน้าผ่องใส
๙. จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้เร็ว

๑๐. ขณะจะสิ้นชีวิต มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์

๑๑. เมื่อยังไม่บรรลुकุณธรรมสูงสุด คือ อรหัตตผล ย่อมเกิดในพรหมโลก

ตัวอย่างอันสงส์ของการประพฤติเบญจธรรม ข้อเมตตากฎณา

เรื่อง สุวรรณสาม

ในอดีตกาล ครอบครัวยุ ๒ ครอบครัวยุ เป็นสหายกัน ครอบครัวยุหนึ่งมีบุตรชาย นามว่า พุกุลกุมาร อีกครอบครัวยุหนึ่งมีบุตรสาว นามว่า ปาริกากุมารี พุกุลกุมารและปาริกากุมารี มีความปรารถนาตรงกัน คือ ประสงค์จะออกบวช ไม่อยากดำเนินชีวิตแบบชาวบ้าน แต่บิดามารดาจับให้ทั้งสองแต่งงานกัน แม้จะแต่งงานกันแล้ว ทั้งสองก็ยังคงประพฤติต่อกันเหมือนเพื่อน ไม่เคยประพฤติต่อกันฉันสามีภรรยา และได้เพียร อ้อนวอนบิดามารดาขอลบวช จนกระทั่งได้รับอนุญาต จึงเดินทางเข้าป่าใหญ่ อธิษฐานออกบวชอย่างดาบส บำเพ็ญธรรมอยู่ ณ ศาลาในป่า นั้น เป็นผู้เจริญเมตตาอย่างมั่นคงต่อสัตว์ทั้งหลาย จนบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ในบริเวณนั้น ต่างก็มีเมตตาต่อกัน ไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน

วันหนึ่ง พระอินทร์เสด็จเห็นอันตรายซึ่งจะบังเกิดแก่ พุกุลดาบสและปาริกาดาบสสินี จึงตรัสบอกแก่ดาบส และขอให้มิบุตร เพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือปรณินิบัติในยามยากลำบาก แต่ดาบสไม่ประสงค์จะมีบุตร เพราะเป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์ พระอินทร์จึงบอกวิธีมีบุตรที่ไม่ต้องใช้การร่วมประเวณี แต่ปฏิบัติโดยเอามือลูบท้องนางปาริกาดาบสสินี พุกุลดาบสจึงได้ทำตาม

ต่อมานางปาริกาก็ตั้งครรภ์ ครั้นครบกำหนด ก็คลอดบุตร มีผิวพรรณงดงามราวทองคำบริสุทธิ์ จึงได้ชื่อว่า “สุวรรณสาม” ปาริกาดาบสสินี เลี้ยงดูสุวรรณสามจนเติบโตใหญ่อยู่ในป่า นั้น มีบรรดาสัตว์น้อยใหญ่นานาชนิดแวดล้อมเป็นเพื่อนเล่น ตั้งแต่ยังเป็นเด็กอยู่ สุวรรณสามหมั่นสังเกตจดจำสิ่งที่พ่อแม่ได้ปฏิบัติ เช่น การไปตักน้ำ ไปหาผลไม้เป็นอาหาร เส้นทางที่ไปหาน้ำและอาหาร สุวรรณสามพยายามช่วยเหลือพ่อแม่ กระทำกิจกรรมต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้ เพื่อให้พ่อแม่ได้มีเวลาบำเพ็ญธรรมตามที่ประสงค์

วันหนึ่ง เมื่อพุกุลดาบสและนางปาริกา ดาบสสินี ออกไปหาผลไม้ในป่า เผอิญฝนตกหนักทั้งสองจึงหลบฝนอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ใกล้จอมปลวก โดยไม่รู้ว่ที่จอมปลวกนั้นมีงูพิษอาศัยอยู่ น้ำฝนที่ชุ่มเสื้อผ้า และมุ่นมวมของทั้งสองไหลหยดลงไปในรู งูตกใจจึงพันพิษออกมาป้องกันตัว พิษร้ายของงูเข้าตาทั้งสองคน ความร้ายกาจของพิษทำให้ดวงตาดมมืดมิดไปทันที พุกุลดาบสและนางปาริกาดาบสสินี จึงไม่สามารถจะกลับไปถึงศาลาที่พักได้ เพราะมองไม่เห็นทาง ต้องวนเวียนคล้าทางอยู่ที่นั่นเอง

ฝ่ายสุวรรณสาม คอยพ่อแม่อยู่ที่ศาลาไม่เห็นกลับมามาตามเวลาจึงออกเดินตามหา ในที่สุดก็พบพ่อแม่วนเวียนอยู่ข้างจอมปลวก ได้ทราบว่พ่อแม่ตาบอดก็ร้องไห้ แล้วยกหัวเราะ พ่อแม่ถามว่เหตุใดจึงร้องไห้ แล้วยกหัวเราะ สุวรรณสามตอบว่ ที่ร้องไห้เพราะเสียใจที่พ่อแม่มันตาบอด แต่ที่หัวเราะเพราะดีใจที่ลูกจะได้ปรณินิบัติดูแล ตอบแทนพระคุณพ่อแม่ จากนั้นก็พาพ่อแม่กลับไปยังศาลาที่พัก จัดหาเชือกมาผูกโยงไว้โดยรอบ สำหรับพ่อแม่จะได้ใช้จับเป็นราวเดินไปทำกิจได้สะดวกในบริเวณศาลานั้น ทุกวันสุวรรณสามจะไปตักน้ำเพื่อให้พ่อแม่ได้ดื่มได้ใช้ และไปหาผลไม้ในป่ามาเป็นอาหารแก่พ่อแม่และตนเอง

เวลาที่สุวรรณสามออกป่าหาผลไม้ บรรดาสัตว์ทั้งหลาย จะพากันมาแวดล้อมด้วยความไว้วางใจ เพราะสุวรรณสามเป็นผู้มีเมตตาจิต ไม่เคยทำอันตรายแก่ฝูงสัตว์ สุวรรณสามจึงมีเพื่อนแวดล้อมเป็นบรรดา สัตว์นานาชนิด พ่อแม่ลูกทั้งสามจึงมีแต่ความสุขสงบ ปราศจากความทุกข์ร้อนวุ่นวายทั้งปวง อยู่มาวันหนึ่ง พระราชาแห่งเมืองพาราณสี พระนามว่า “กบิลยักษราช” ทรงโปรดการออกป่าล่าสัตว์ พระองค์เสด็จออก ล่าสัตว์ มาถึงทำนน้ำที่สุวรรณสามมาตักน้ำไปให้พ่อแม่ พระราชาสังเกตเห็น รอยเท้าสัตว์ขุดขุมในบริเวณนั้น จึงขุดขุมจะยิงสัตว์ที่ผ่านมากินน้ำ ขณะนั้น สุวรรณสามนำหมอน้ำมาตักน้ำไปใช้ที่ศาลาดังเช่นเคย มีฝูงสัตว์ เดินตามมาด้วยมากมาย พระราชาทอดพระเนตรเห็น ก็ทรงแปลกพระทัยว่า สุวรรณสามเป็นมนุษย์หรือเทวดา เหตุใดจึงเดินมากับฝูงสัตว์ ครั้นจะเข้าไปถามก็เกรงว่าสุวรรณสามจะตกใจหนีไป ก็จะไม่ได้ตัวจึงคิดจะยิง ด้วยธนูให้หมดกำลังก่อนแล้วค่อยจับตัวไว้ซักถาม เมื่อสุวรรณสามลงไปตักน้ำแล้วกำลังจะเดินกลับไปศาลา พระราชา กบิลยักษราชก็เล็งยิงด้วยธนูอาบยาพิษถูกสุวรรณสามที่ล่าตัวหลวจากขาไปซ้าย

สุวรรณสามล้มลงกับพื้น แต่ยังไม่ถึงตาย จึงเอ่ยขึ้นว่า “เนื้อของเรากินไม่ได้ หนังของเราเอาไป ทำอะไรก็ไม่ได้ จะยิงเราทำไม คนที่ยิงเราเป็นใคร ยิ่งแล้วจะซ่อนตัวอยู่ทำไม” กบิลยักษราชได้ยินวาจาอ่อนหวานเช่นนั้นก็ยิ่งแปลกพระทัย ทรงคิดว่า “หนุ่มน้อยนี้เป็นใครหนอ ถูกเรายิงล้มลงแล้ว ยังไม่โกรธเคือง กลับใช้ถ้อยคำอ่อนหวาน แทนที่จะด่าว่าด้วยความโกรธแค้น เราจะต้องแสดงตัวให้เขาเห็น” คิดดังนั้นแล้ว พระราชาจึงออกจากที่ขุมไปประทับอยู่ข้าง ๆ สุวรรณสาม พลงตรัสว่า “เราชื่อกบิลยักษราช เป็นพระราชา แห่งเมืองพาราณสี เจ้าเป็นใคร มาทำอะไรอยู่ในป่านี้” สุวรรณสามตอบไปตามความจริงว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตร ดาบส ชื่อว่าสุวรรณสาม พระองค์ยิงข้าพเจ้าด้วยธนูพิษ ได้รับความเจ็บปวดสาหัส พระองค์ประสงค์อะไร จึงยิงข้าพเจ้า” พระราชาไม่กล้าตอบความจริง จึงแสร้งตรัสเท็จว่า “เราตั้งใจจะยิงเนื้อเป็นอาหาร แต่พ่อเจ้ามา เนื้อก็เตลิดหนีไปหมด เราโกรธจึงยิงเจ้า” สุวรรณสามแย้งว่า “เหตุใดพระองค์จึงตรัสอย่างนั้น บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ในป่านี้ไม่เคยกลัวข้าพเจ้า ไม่เคยเตลิดหนีข้าพเจ้าเลย สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนของข้าพเจ้า”

พระราชาทรงละอายพระทัยที่ตรัสความเท็จแก่สุวรรณสาม ผู้ถูกยิงโดยปราศจากความผิด จึงตรัส ตามความจริงว่า “เป็นความจริงตามที่เจ้าว่า สัตว์ทั้งหลายมิได้กลัวภัยจากเจ้าเลย เรายิงเจ้าก็เพราะความไม่ เกลาของเราเอง เจ้าอยู่กับใครในป่านี้ ตักน้ำไปให้ใคร” สุวรรณสามบ้วนโลหิตออกจากปาก ตอบพระราชาว่า “ข้าพเจ้าอยู่กับพ่อแม่ ซึ่งดาบดทั้งสองคน อยู่ในศาลา ในป่านี้ ข้าพเจ้าทำหน้าที่ป้อนนินบัติน้ำดื่ม และอาหาร สำหรับท่านทั้งสอง เมื่อข้าพเจ้า มาถูกยิงเช่นนี้ พ่อแม่ก็จะไม่มีใครดูแลป้อนนินบัติน้ำดื่ม อาหาร ที่ศาลายังพอสำหรับ ๖ วัน แต่ไม่มีน้ำ พ่อแม่ของข้าพเจ้าจะต้องอดน้ำและอาหาร เมื่อปราศจากข้าพเจ้า โอ พระราชา ความทุกข์ ความเจ็บปวดที่เกิดจากถูกยิงด้วยธนูของท่านนั้น ยังไม่เท่าความทุกข์ ความเจ็บปวดที่ เป็นห่วงพ่อแม่ของข้าพเจ้า จะต้องได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดข้าพเจ้าผู้ป้อนนินบัติน้ำ ต่อไปนี้พ่อแม่คงไม่ได้ เห็นหน้าข้าพเจ้าอีกแล้ว” สุวรรณสามรำพันแล้วร้องไห้ด้วยความทุกข์ใจอย่างยิ่ง

พระราชาทรงได้ยินดังนั้นก็เสียพระทัยยิ่งนักที่ได้ทำร้ายสุวรรณสามผู้มีความกตัญญูสูงสุด ผู้ไม่เคย ทำอันตรายต่อสิ่งใดเลย จึงตรัสกับสุวรรณสามว่า “ท่านอย่ากังวลไปเลย สุวรรณสาม เราจะรับดูแลป้อนนินบัติน้ำ พ่อแม่ของท่านให้เหมือนกับที่ท่านได้เคยทำมา จงบอกเราเถิดว่าพ่อแม่ของท่านอยู่ที่ไหน” สุวรรณสามได้ยิน พระราชาตรัสให้สัญญาที่ดีใจ กราบทูลว่า “พ่อแม่ของข้าพเจ้าอยู่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก ขอเชิญเสด็จไปเถิด”

พระราชชาติธรมว่า “สุวรรณสามจะสั่งความไปถึงพ่อแม่บ้างหรือไม่ สุวรรณสามจึงขอให้พระราชชาติธรมบอกพ่อแม่ว่า “ตนฝากกราบไหว้ลาพ่อแม่กับพระราชชาติธรม” เมื่อสุวรรณสาม ประนมมือกราบลงแล้ว ก็กลับไปด้วยธนูปิช ลมหายใจหยุด มือเท้าและร่างกายแข็งเกร็งด้วยพิษยา

พระราชชาติธรมเศร้าเสียพระทัยยิ่งนัก ราลึกลับกรรมอันหนักที่ได้ก่อขึ้นในครั้งนี้ แล้วก็ทรงระลึกได้ว่า ทางเดียวที่จะช่วยผ่อนบาปอันหนักของพระองค์ได้ก็คือ ปฏิบัติตามวาจาที่สัญญาไว้กับสุวรรณสาม คือ ไปปรนนิบัติดูแลพ่อแม่สุวรรณสาม เหมือนที่สุวรรณสามได้เคยกระทำมา พระราชชาติธรมจึงนำหมอน้ำที่สุวรรณสามตักไว้นั้น ออกเดินทางไปศาลาที่สุวรรณสามบอกไว้ ครั้นไปถึง ทุกุลดาบสได้ยินเสียงฝีเท้าพระราชชาติธรม ก็ร้องถามขึ้นว่า “นั่นใครขึ้นมา ไม่ใช่สุวรรณสามลูกเราแน่ ลูกเรา เดินผีเท้าเบา ไม่ก้าวหนักอย่างนี้” พระราชชาติธรมไม่กล้าบอกไปในทันทีว่าพระองค์ยังสุวรรณสามตายแล้ว จึงบอกแต่เพียงว่า “ข้าพเจ้าเป็นพระราชชาติธรม แห่งเมืองพาราณสี มาเที่ยวยิงเนื้อในป่านี้” ดาบสจึงเชิญให้พระราชชาติธรมเสวยผลไม้ และเล่าว่าบุตรชายชื่อสุวรรณสาม เป็นผู้ดูแลจัดหาอาหารไว้ให้ ขณะนี้สุวรรณสามออกไปตักน้ำ อีกสักครู่ก็คงจะกลับมา

พระราชชาติธรมจึงตรัสด้วยความเศร้าเสียพระทัยว่า “สุวรรณสาม ไม่กลับมาแล้ว บัดนี้ สุวรรณสาม ถูกธนูของข้าพเจ้าถึงแก่ความตายแล้ว” ดาบสทั้งสองได้ยินดังนั้นก็เสียใจยิ่งนัก นางปาริชาติบดินนั้นแต่แรกโกรธแค้นที่พระราชชาติธรมฆ่าสุวรรณสามตาย แต่ทุกุลดาบสได้ปลอบประโลมว่า “จงนึกว่าเป็นเวรกรรมของสุวรรณสาม และของเรทั้งสองเกิด จงสำรวมจิตอย่าโกรธเคืองเลย พระราชชาติธรมก็ได้ยอมรับผิดแล้ว” พระราชชาติธรมปลอบว่า “ท่านทั้งสองอย่ากังวลไปเลย ข้าพเจ้าได้สัญญากับสุวรรณสามแล้วว่า จะปรนนิบัติท่านทั้งสองให้เหมือนกับที่สุวรรณสามเคยทำมาทุกประการ”

ดาบสทั้งสองอ้อนวอนพระราชชาติธรมให้พาไปที่สุวรรณสามนอนตายอยู่ เพื่อจะได้สัมผัสศพคลำลูก เป็นครั้งสุดท้าย พระราชชาติธรมก็ทรงพาไป ครั้นถึงที่สุวรรณสามนอนอยู่ ปาริชาติบดินก็ซ่อนเท้าลูกขึ้นวางบนตัก ทุกุลดาบสก็ซ่อนศีรษะสุวรรณสามประคองไว้บนตัก ต่างพากันรำพันถึงสุวรรณสามด้วยความโศกเศร้า บังเอิญ ปาริชาติบดินลูบลำบริเวณหน้าอกสุวรรณสาม รู้สึกว่ายังอบอุ่นอยู่ จึงคิดว่าลูกอาจจะเพียงแต่สลบไปไม่ถึงตาย นางจึงตั้งสัตยาธิษฐานว่า “สุวรรณสามลูกเราเป็นผู้ประพฤติดีตลอดมา มีความกตัญญูต่อพ่อแม่อย่างยิ่ง เรารักสุวรรณสามยิ่งกว่าชีวิตของเราเอง ด้วยสังขจาวาจาของเรานี้ ขอให้พิษธนูจงคลายไปเถิด ด้วยบุญกุศลที่สุวรรณสามได้เลี้ยงดูพ่อแม่ตลอดมา ขออำนาจแห่งบุญจงดลบันดาลให้สุวรรณสามฟื้นขึ้นมาเถิด” เมื่อนางตั้งสัตยาธิษฐานจบ สุวรรณสามก็พลิกกายไปข้างหนึ่งแต่ยังไม่ฟื้นอยู่ ทุกุลดาบสจึงตั้งสัตยาธิษฐาน เช่นเดียวกัน สุวรรณสามก็พลิกกายกลับไปอีกข้างหนึ่ง ฝ่ายนางเทพธิดาวสุนธรี ผู้ดูแลรักษาอยู่ ณ บริเวณ เขาคันธมาทน์ ก็ได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่า “เราทำหน้าที่รักษาเขาคันธมาทน์มาเป็นเวลานาน เรารักสุวรรณสาม ผู้มีเมตตาจิต และมีความกตัญญูยิ่งกว่าใคร ด้วยสังขจาวาจา นี้ ขอให้พิษธนูจงคลายไปเถิด” ทันใดนั้น สุวรรณสามก็พลิกกาย ฟื้นตื่นขึ้น หายจากพิษธนูโดยสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นดวงตาของพ่อและแม่ของสุวรรณสามก็กลับแลเห็นเหมือนเดิม

พระราชชาติธรมพิศวงยิ่งนัก จึงตรัสถามว่าสุวรรณสามฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร สุวรรณสามตอบพระราชชาติธรมว่า “บุคคลใดเลี้ยงดูปรนนิบัติบิดามารดาด้วยความรักใคร่เอาใจใส่ เทวดาและมนุษย์ย่อมช่วยคุ้มครอง บุคคลนั้น นักปราชญ์ย่อมสรรเสริญ แม้เมื่อตายไปแล้ว บุคคลนั้นก็จะได้ไปบังเกิดในสวรรค์ เสวยผลบุญ

แห่งความกตัญญูตเวทีของตน” พระราชาอภิรักษ์ราชได้ยืนดั่งนั้นก็ชื่นชมโสมนัส ตรัสกับสุวรรณสามว่า “ท่านทำให้จิตใจและดวงตาของข้าพเจ้าสว่างไสว มองเห็นธรรม ต่อนี้ไป ข้าพเจ้าจะรักษาศีล จะบำเพ็ญกุศลกิจ จะไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์อีกแล้ว” ตรัสปฏิญาณแล้วพระราชาก็ทรงขอมาโทษที่ได้กระทำให้สุวรรณสามเดือดร้อน แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับพาราณสี ทรงปฏิบัติตามที่ได้ตรัสไว้ทุกประการจนตลอดพระชนม์ชีพ

ฝ่ายสุวรรณสามก็เลี้ยงดูปรนนิบัติบิดามารดา บำเพ็ญเพียรในทางธรรม เมื่อสิ้นชีพก็ได้ไปเกิดในพรหมโลก ร่วมกับบิดามารดา ด้วยกุศลกรรมที่กระทำมา คือ ความเมตตากรุณาต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย และความกตัญญูตเวทีต่อบิดามารดา อันเป็นกุศลกรรมสูงสุดที่บุตรพึงกระทำต่อบิดามารดา

เรื่อง ลิงใหญ่

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติในพระนครพาราณสี ในหมู่บ้านกาลิกคาม พราหมณ์ชื่อนานาผู้หนึ่งไถนาเสร็จแล้วปล่อยโคไป เริ่มทำการงานขุดหญ้าพรวนดินด้วยจอบ ผูกโคเคี้ยวกินไปไม้ที่พุ่มไม้แห่งหนึ่งพลงพากันหนีเข้าไปสู่ดงโดยลำดับ พราหมณ์นั้นคะเนว่าถึงเวลาแล้ว ก็วางจอบเสียวหาฝูงโคไม่พบ เกิดความโหม่นสึ้ง จึงเที่ยวค้นหาหลงทางเข้าไปในป่าทึบ เข้าไปจนถึงป่าทึมพานต์ อันแสนจะกันดาร เจ็บสงัด อันหมู่ภูเขารอบด้านที่ทอดยาวไปมา ต้องทนหิวระหาย เทียวไปในป่านั้นตลอด ๗ วันในป่านั้น เขาได้เห็นต้นมะพลับต้นหนึ่ง ตั้งอยู่หมื่นหมื่น เอนไปทางปากเหว มีผลดกเต็ม ที่แรกเก็บผลที่ลมพัดหล่นมากินก่อน รู้สึกพอใจ ยังไม่อิ่ม จึงปีนขึ้นไปบนต้น ด้วยหวังใจว่าจะกินให้สบายบนต้นนั้น เขาเหยียดมือคว้าเอาผลที่ต้องการไปเรื่อย ๆ ทันใดนั้น กิ่งไม้ที่ขึ้นเหยียบอยู่นั้นก็หักขาดลง ตกถูกตัดด้วยขวาน ฉะนั้นเขาพร้อมด้วยกิ่งไม้ที่ร่วงตกลงไปในห้วงเหวภูเขาอันขรุขระ ซึ่งไม่มีที่ยึดที่เหนี่ยวเลยแต่ตกลงไปบนน้ำในเหวที่ยังไม่ถึงเพราะน้ำลึก ต้องไปนอนไร้ความเพลิดเพลิน ไร้ที่พึ่งอยู่ในเหวนั้น ๑๐ ราตรีเต็ม ๆ

ภายหลังมีลิงตัวหนึ่งมีหางดั่งหางโค เทียวไปตามซอกเขา เทียวไต่ไปตามกิ่งไม้หาผลไม้กิน ได้มาถึงที่นั้น และได้กระทำความเอ็นดูกรุณาในพราหมณ์นั้น เทียวไปหาก่อนหินก้อนใหญ่ในภูเขาแล้วผูกเชือกไว้ที่ก้อนหิน ให้พราหมณ์เกาะหลัง เอามือทั้งสองกอดคอไว้ แล้วกระโดดขึ้นจากเหวด้วยความยากลำบาก

ครั้นขึ้นมาได้แล้ว พญาวานรเหนื่อยอ่อนขอพักหลับสักครู่หนึ่ง ขอให้พราหมณ์ช่วยระวังป้องกันภัยให้

พราหมณ์เกิดความเห็นอันลามากว่า ลิงนี่ก็เป็นอาหารของมนุษย์ทั้งหลาย เท่ากับมดกอื่น ๆ ในป่านี้เหมือนกัน อย่างกระนั้นเลย เราควรฆ่าวานรกินแก้หิวเถิด อนึ่ง อิ่มแล้ว จักถือเอาเนื้อไปเป็นเสบียงเดินทาง เราจักต้องผ่านทางกันดาร เนื้อก็จักได้เป็นเสบียงของเรา

ทันใดนั้น พราหมณ์จึงได้หยิบเอาหินมาทุบศีรษะลิง แต่เนื่องจากมีกำลังน้อยเพราะอดอาหาร ลิงจึงไม่ตาย ลิงนั้นผลุดลุกขึ้นทั้ง ๆ ที่ตัวอาบไปด้วยเลือด ร่ำไห้มองดูพราหมณ์ด้วยตาอันเต็มไปด้วยน้ำตา พลังกล่าวว่า ท่านรอดตายมีอายุยืนมาได้ สมควรจะห้ามปรามคนอื่น แต่กลับทำร้ายข้าพเจ้าเสียเอง ท่านกระทำกรรมอันยากที่บุคคลจะทำลงได้ น่าอดสูใจจริง ๆ ข้าพเจ้าช่วยให้ท่านขึ้นจากเหวลึก ซึ่งยากที่จะขึ้นได้เช่นนี้ ท่านเป็นดุจข้าพเจ้านำมาจากปรโลก ยังสำคัญตัวข้าพเจ้าว่า ควรจะฆ่าเสียด้วยจิตอันเป็นบาปธรรมซึ่งเป็นเหตุให้ท่านคิดชั่ว ถึงท่านจะไร้ธรรม เวหนอันแผ่ตร้อนก็อย่าได้ถูกต้องท่านเลย และบาปกรรมก็อย่าได้ตามฆ่าท่าน

อย่างขุยไผ่ ฆ่าไม้ไผ่เลย แน่ท่านผู้มีธรรมอันแล้ว หากความสำรวมมิได้ ความคุ้นเคยของข้าพเจ้าจะไม่ได้อยู่
ในท่านเลย มาเถิดท่านจงเดินไปทาง ๆ เรา พอมองเห็นหลังกันเท่านั้น ท่านพ้นจากเงื้อมมือแห่งสัตว์ร้าย
ถึงทางเดินของมนุษย์แล้ว ท่านผู้ไร้ธรรม นี่หนทาง ท่านจงไปตามสบายโดยทางนั้นเถิด

วานรนั้น ครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ก็ล้างเลือดที่ศีรษะ เช็ดน้ำตาเสร็จแล้วก็กระโดดขึ้นภูเขาไป

ฝ่ายพราหมณ์เกิดความเร่าร้อนเพราะบาปกรรม ร้อนเนื้อตัว ได้ลงไปยั้งหัวน้ำแห่งหนึ่งเพื่อจะดื่ม
กินน้ำ หัวน้ำก็เดือดพล่าน เหมือนถูกต้มด้วยไฟ นองไปด้วยเลือด คล้ายกับน้ำเลือดน้ำหนอง ฉะนั้น ทุกสิ่ง
ทุกอย่างปรากฏเห็นชัด

หยาดน้ำตาดอกกายของพราหมณ์ที่ใด ฝีกี่ฝุดขึ้นเท่านั้น มีลักษณะเหมือนมะตูมครึ่งลูก ฝีกี่แตก
ในวันนั้นเอง น้ำเลือดน้ำหนองก็ไหลออกมา มีกลิ่นเหม็นคุดจางคัพ อนึ่ง พราหมณ์นั้นจะเดินไปทางไหน ในบ้าน
และนิคมทั้งหลาย พวกมนุษย์ทั้งหญิงและชาย พากันถือท่อนไม้ห้ามกันพราหมณ์นั้นผู้ฟุ้งไปด้วยกลิ่นเหม็นว่า
อย่าเข้ามาข้างนั้นะ พราหมณ์นั้นได้เสวยทุกขเวทนาอยู่ ๗ ปี ซึ่งเป็นผลแห่งกรรมชั่วของตน

ในเรื่องนี้ วานรเป็นสัตว์ที่เปี่ยมด้วยเมตตากรุณา ได้ช่วยพราหมณ์ขึ้นจากเหวด้วยความยากลำบาก
จนหมดกำลังต้องนอนพักผ่อน แต่พราหมณ์เป็นคนอกตัญญูคิดฆ่าวานรผู้มีพระคุณเพื่อเอาเนื้อเป็นอาหาร
ได้ทำร้ายวานรให้บาดเจ็บได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส ถึงกระนั้นวานรก็ยังมิเมตตากรุณาต่อพราหมณ์ได้บอก
ทางให้ไปถึงถิ่นมนุษย์โดยปลอดภัย และพราหมณ์ก็ได้รับผลแห่งกรรมชั่วของตนได้รับทุกขเวทนาอย่างแรงกล้า
อยู่เป็นเวลาถึง ๗ ปี

เมตตากรุณา เป็น กัลยาณธรรม ธรรมที่ตีสงหรือธรรมที่ทำให้เป็นกัลยาณชน เมตตากรุณา
นี้เป็นคุณธรรมที่เกื้อกูลต่อการรักษาศีลข้อที่ ๑ ทำให้มีจิตใจงดงาม เช่น คนที่มีความรักความสงสารสัตว์
ย่อมมีจิตใจอ่อนโยนคิดเกื้อกูล ไม่คิดทำร้ายหรือทำลายชีวิตสัตว์ ฉะนั้น จึงควรปลูกเมตตากรุณาให้เกิดขึ้นควบคู่
ไปกับศีล เพราะเมตตากรุณา เป็นคุณธรรมพื้นฐานของมนุษย์ คือ มนุษย์รู้สึก รัก รู้จักสงสาร ความรักทั้งปวง
เกิดจากความเมตตากรุณา นี้ หากคนเราทำลายคุณธรรมพื้นฐานนี้แล้ว ความรักทั้งปวงก็เกิดมิได้

เบญจธรรมข้อที่ ๒

สัมมาอาชีวะ

การเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ

สัมมาอาชีวะ ได้แก่ การเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ คุณธรรมข้อนี้เกื้อกูลให้ผู้มีศีลสามารถรักษาศีล
ข้อที่ ๒ ให้มั่นคงขึ้น เนื่องจากคนทุกคนต้องประกอบอาชีพหาปัจจัยมาบริโภคเลี้ยงตนและบุคคลในครอบครัว
มีบิดามารดา บุตรภรรยา เป็นต้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนให้ทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยสัมมาอาชีวะ เพื่อให้ได้
ทรัพย์มาในทางที่ชอบให้พอเพียงแก่การดำรงชีวิต เมื่อตนเองยังหาเลี้ยงชีพไม่ได้ ทั้งไม่มีความเพียรประกอบ
หาเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ ก็จะไม่มียาได้มาใช้จ่ายดำรงชีวิต ลำพังการอาศัยทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เดิม โดย
ไม่แสวงหามาเพิ่มเติม ทรัพย์สมบัตินั้นก็หมดไป เหมือนบึงที่มีน้ำไหลออกไปอย่างเดียวก็มีแต่จะแห้งไป
เพราะบุคคลที่ไม่มีทรัพย์ใช้จ่ายเลี้ยงชีพ ถูกความยากจนขัดสนบีบคั้นเข้า ก็จจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ได้ยาก

หรือไม่อาจตั้งมั่นอยู่ในศีลได้ แต่ถ้าเขาหมั่นประกอบภารงานหาเลี้ยงชีพในทางที่ชอบก็จะมีทรัพย์มาใช้จ่ายเลี้ยงชีวิตและเป็นกำลังอุดหนุนให้ตั้งมั่นอยู่ในศีลได้

กัลยาณธรรมข้อนี้มุ่งให้ผู้ปฏิบัติเว้นจากมิจฉาชีพ และประกอบสัมมาชีพ ด้วยการประพฤติเป็นธรรมในกิจการ ในบุคคล และในวัตถุ ดังนี้

๑. การประพฤติเป็นธรรมในกิจการ หมายถึง ความซื่อตรงในหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ หรือ การทำกิจการโดยสุจริต ไม่บิดพลิ้วหลีกเลี่ยงงานที่ทำนั้น เพื่อให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เช่น ลูกจ้างผู้ทำหน้าที่ของตนด้วยความขยัน ตั้งใจทำงาน ทำงานได้เรียบร้อย ทำงานเต็มเวลา ไม่บิดพลิ้วหลีกเลี่ยงการงานที่รับผิดชอบของตน

๒. การประพฤติเป็นธรรมในบุคคล หมายถึง ความซื่อตรงในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพอย่างยุติธรรมปราศจากอคติ เช่น นายจ้าง จ่ายค่าจ้างตามสัญญา ตามแรงงาน ตามความสามารถ ไม่กักขังหน่วงเหนี่ยว ไม่ใช่แรงงานเด็ก หรือพ่อค้าไม่ประพฤติเป็นคนเห็นแก่ได้ ขายนสินค้าแก่ทุกคนตามราคาที่กำหนดอย่างเสมอภาคกัน

๓. การประพฤติเป็นธรรมในวัตถุ หมายถึง ความซื่อตรงในวัตถุสิ่งของหรือสินค้าสำหรับประกอบอาชีพ โดยการแสดงคุณสมบัติและคุณภาพของวัตถุตามความเป็นจริง ผู้มีอาชีพค้าขาย ไม่ขายของเทียมอย่างของแท้ เช่น ไม่ขายน้ำผึ้งปลอมปนแก่ผู้ต้องการน้ำผึ้งแท้ ไม่นำอาหารค้างคินที่บูดแล้วมาอุ่นขายใหม่ ไม่ใช่ใช้วัสดุก่อสร้างที่มีคุณภาพต่ำกว่าสัญญาจ้าง เป็นต้น

อาชีพการงานอาชีวะวิบัติโดยเหตุ ๒ ประการ คือ โดยเนื้องาน และโดยการกระทำ ดังนี้

๑. โดยเนื้องาน คืองานอาชีพบางชนิดนั้นเป็นงานวิบัติอยู่ในตัวแล้ว เช่น การขโมย การปล้น การรับจ้างฆ่าคน การค้าของเถื่อน เป็นต้น ใครทำก็วิบัติ

๒. โดยการกระทำ คืองานอาชีพบางชนิดเป็นงานดี แต่ผู้ประกอบอาชีพนั้นทำงานให้เสียหาย เช่น อาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่ดี แต่ผู้ปฏิบัติทุจริตต่อหน้าที่ ฉ้อราษฎร์บังหลวง การกระทำอย่างนี้ทำให้อาชีพรับราชการนั้นเกิดความวิบัติเสียหาย

ผู้จะเลือกอาชีพการงาน ควรเว้นจากการงานที่มีโทษเสีย แม้จะเป็นอุบายทำให้ได้ทรัพย์มาก แต่ทรัพย์ที่เกิดจากการงานที่เสียหายนั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ อีกอย่างหนึ่ง การงานที่ต้องเสี่ยง เช่น การพนัน ก็ไม่ควรเลือกมาเป็นอาชีพ เพราะเหตุว่าเมื่อพลาดพลั้งแล้วทรัพย์นั้นก็เสียหายหมดสิ้นไปโดยง่าย ถึงได้ทรัพย์นั้นมาก็รักษาไว้ได้ไม่นาน ด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

๑. ทำให้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย โดยไม่เห็นคุณค่าของทรัพย์ เพราะเป็นของที่ได้มาง่าย

๒. ทำให้ติดการพนัน ซึ่งเป็นเหตุทำให้ทรัพย์พินาศ

ดังนั้น ควรเลือกทำการงานที่สุจริตด้วยการใช้กำลังกาย กำลังความคิด และสติปัญญาของตนเอง การได้ทรัพย์มาในลักษณะเช่นนี้จะได้เห็นคุณค่าของทรัพย์นั้น ๆ ไม่ใช่สอยสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย จะทำให้รักษาทรัพย์นั้นอยู่ได้อย่างถาวร

ตัวอย่างานิสงส์ของการประพตึเบญจธรรม ข้อสัมมาอาชีวะ เรื่อง จุฬกเศรชฐี

ในอดีตกาลพระราชาพระนามว่าพรหมทัต ครองราชสมบัติในกรุงพาราณสี สมัยนั้นบัณฑิตชื่อ จุฬกเศรชฐี เป็นคนฉลาดรู้มีตังทั้งปวง วันหนึ่งกำลังเดินไปเฝ้าพระราชา เห็นหนูตายตัวหนึ่ง ในระหว่างทาง จึงกำหนดนักษัตรในขณะนั้นแล้วกล่าวคำนี้ว่า กุลบุตรผู้มีดวงตามีปัญญา สามารถนำหนูนี้ไปเลี้ยงภรรยาและจัดการงานได้ กุลบุตรเชยใจคนหนึ่งฟังคำเศรชฐีนั้นแล้วคิดว่า ผู้นี้ไม่รู้คงไม่พูดดังนี้ จึงเอาหนูไปให้ที่ร้านตลาดแห่งหนึ่ง เพื่อเลี้ยงแมว ได้ทรัพย์กาคณิกหนึ่ง แล้วซื้อน้ำอ้อยด้วยทรัพย์กาคณิกหนึ่งนั้น เอาหม้อใบหนึ่งใส่น้ำดื่มไป เห็นช่างจัดดอกไม้เดินมาแต่ปากก็ให้ชิมน้ำอ้อยหนอยหนึ่งแล้วเอากะบายตักน้ำดื่มให้ ช่างดอกไม้เหล่านั้นให้ดอกไม้แก่บุรุษนั้นคนละกำ แม้ในวันรุ่งขึ้นเขาเอาดอกไม้เหล่านั้นไปซื้อน้ำอ้อยและหม้อน้ำดื่มแล้วไปยังสวนดอกไม้ที่นั่นแหละ วันนั้น ช่างดอกไม้ก็ให้ดอกไม้ที่ตนเก็บไปครึ่งหนึ่งแล้วแก่เขาแล้วก็ไป ล่วงไปไม่นานนัก เขาได้ทรัพย์นับได้ถึง ๘ กหาปณะ โดยอุบายนี้ ในวันที่มีลมและฝนตกหนัก วันหนึ่งเขากระทำไม้ที่ล้มแล้วให้เป็นกอง จึงได้ทรัพย์อีก ๑๖ กหาปณะจากนายช่างหม้อหลวง เขาเมื่อได้ทรัพย์เกิดขึ้นถึง ๒๔ กหาปณะแล้วคิดว่า อุบายนี้มีประโยชน์แก่เรา จึงตั้งหม้อน้ำดื่มไว้หม้อหนึ่งในที่ไม่ไกลแต่ประตูเมือง เอาน้ำดื่มเลี้ยงคนตัดหญ้า ๕๐๐ คน คนตัดหญ้าเหล่านั้นพูดกันว่า สหาย ท่านมีอุปการะมากแก่พวกเรา พวกเราจะทำอะไรแก่ท่านได้บ้าง บุรุษนั้นตอบว่า เมื่อมีกิจเกิดขึ้นจึงกระทำแก่ข้าพเจ้าเถิด เทียวไปทางโน้นทางนี้ กระทำการผูกมิตรกับคนทำงานทางบกและคนทำงานทางน้ำ คนทำงานทางบกบอกแก่เขาว่า พຽຽນนี้พ้อค้ำม้าจะนำมา ๕๐๐ ตัว มายังเมืองนี้ เขาได้ฟังคำนั้นแล้วให้สัญญาแก่คนตัดหญ้าให้กระทำพอนหญ้าแต่ละพอน ๆ ให้เป็น ๒ เท้า แล้วนำมา ครั้นเวลาม้าทั้งหลายมาพักในเมืองแล้ว เขาก็มานั่งทำพอนหญ้า ๑,๐๐๐ พอนกองไว้ใกล้ประตูด้านใน พ้อค้ำม้าหาหญ้าสดให้ม้าทั่วเมืองไม่ได้ ต้องให้ทรัพย์พันหนึ่งแก่บุรุษนั้นซื้อหญ้านั้นไป จากนั้นล่วงไป ๒-๓ วัน สหายที่ทำงานทางทะเลมาบอกว่าจะมีเรือใหญ่เข้าจอดท่า บุรุษนั้นคิดว่า อุบายนี้มี จึงเอาทรัพย์ ๘ กหาปณะเช่ารถที่พร้อมด้วยเครื่องใช้ทุกชนิดไปยังท่าจอดเรือ ทำสัญญากับนายท่า ประทับนิ้วมือไว้ที่เรือแล้วให้กันมานไว้ในที่ที่ไม่ไกลนั่งอยู่ในภายในมานั้น สั่งบุรุษคนใช้ ไว้ว่า เมื่อพ้อค้ำจากภายนอกมาถึงจงมาบอกทางประตูด้านที่ ๓ ครั้นคนใช้เหล่านั้นทราบ ว่า เรือมาถึงแล้วจึงบอกว่า มีพ้อค้ำประมาณ ๑๐๐ คน จากกรุงพาราณสี มาซื้อสินค้า นายประตูที่ ๓ กล่าวว่า พวกท่านจะไม่ได้สินค้า (เพราะ) นายพานิชใหญ่ในที่โน้นท่านทำสัญญาไว้แล้ว พ้อค้ำเหล่านั้นฟังคำของบุรุษเหล่านั้นแล้วจึงพากันไปยังสำนักของพ้อค้ำใหญ่นั้น ฝ่ายบุรุษคนสนิทแจ้จ้าวว่า พ้อค้ำเหล่านั้นมาทางประตูด้านที่ ๓ ตามสัญญาฉบับก่อน พ้อค้ำทั้งร้อยคนนั้น ต้องให้ทรัพย์คนละพัน แล้วจึงเดินทางไปเรือกับบุรุษนั้นแล้วจ่ายทรัพย์อีกคนละพัน ๆ แล้วให้สละมัดจำ แล้วจึงจะทำสินค้าให้เป็นของ ๆ ตนได้ บุรุษนั้นถือเอาทรัพย์ ๒ แสน กลับมายังกรุงพาราณสี คิดว่า เราควรจะเป็นคนกตัญญู จึงถือเอาทรัพย์แสนหนึ่งไปยังสำนักแห่งจุฬกเศรชฐี

ครั้งนั้น เศรชฐีถามบุรุษนั้นว่า พ้อทำอย่างไรจึงได้ทรัพย์นี้มา บุรุษนั้นกล่าวว่า ข้าพเจ้าตั้งอยู่ในอุบายที่ท่านกล่าวแล้วจึงได้ทรัพย์มาภายใน ๔ เดือนเท่านั้น เศรชฐีได้ฟังคำของบุรุษนั้นจึงมาคิดว่า บัดนี้ เราไม่ควร

ทำเด็กเห็นปานนี้ให้เป็นสมบัติของคนอื่น จึงยกธิดาที่เจริญวัยทำให้เป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งสิ้น กุลบุตรนั้น
เมื่อเศรษฐีล่วงไปแล้วจึงรับตำแหน่งเศรษฐีแทนในพระนครนั้น ดำรงอยู่จนตลอดอายุแล้วไปตามพยากรณ์

ในเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้มีปัญญาประกอบสัมมาชีพ สามารถตั้งตนได้ด้วยทรัพย์ต้นทุนเพียงเล็กน้อย
ด้วยความวิริยะอุตสาหะของตน ได้รับความเจริญรุ่งเรือง และดำรงชีวิตอย่างมีความสุขตลอดชีวิต

เบญจธรรมข้อที่ ๓

กามสังวร

ความสำรวมในกาม

ความสำรวมในกาม ได้แก่ กิริยาที่ระมัดระวังไม่ประพฤติกัมภักในกาม ความรู้จักยับยั้ง
ควบคุมตนในทางกามารมณ์หรือเรื่องรักใคร่ไม่ให้ผิดศีลธรรม กามสังวรนี้ เป็นคุณธรรมที่เกื้อกูลต่อการรักษา
ศีลข้อที่ ๓ ทำให้มีจิตใจตั้งมั่นซื่อสัตย์ในคู่ครองของตนเอง เป็นการแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ผ่องใสของชาย
และหญิง ส่งผลให้สถาบันครอบครัวมีความอบอุ่นและมั่นคง

กัลยาณธรรมข้อนี้จำแนกตามเพศของบุคคลเป็น ๒ อย่าง คือ

๑. สทหสันโดษ คือ ความยินดีในภรรยาของตน เป็นคุณธรรมสำหรับระดับชาย ชายที่มีภรรยา
แล้ว ก็พอใจในภรรยาของตน ช่วยกันทำมาหาเลี้ยงชีวิต ไม่ทอดทิ้งกัน ไม่ผูกพันรักใคร่กับหญิงอื่นอีกต่อไป
ตั้งนี้ได้ชื่อว่าสันโดษด้วยภรรยาของตน ชายผู้สันโดษด้วยภรรยาของตน เทียบชุกชบหญิงแพศยา เป็นเหตุ
แห่งความเสื่อมเสียหลายประการ คือ เสียทรัพย์เป็นค่าตัวค่าเลี้ยงดู เป็นสาเหตุแห่งการเกิดโรคภัยไข้เจ็บ และ
ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้โดยง่าย

๒. ปติวัตร์ คือ การประพฤติกัมภักในสามี หมายถึง ความจงรักในสามี ความซื่อสัตย์ต่อสามี
เป็นคุณธรรมสำหรับระดับหญิง หญิงใดเมื่อมีสามีแล้ว ตั้งใจปรนนิบัติสามีของตนตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ผูกสมคร
รักใคร่เฉพาะสามีของตน แม้สามีตายจากไปแล้ว แต่ก็ยังคงครองตัวเป็นหม้ายอยู่คนเดียว ทั้งที่มีโอกาสและไม่มี
ข้อห้ามในการมีสามีใหม่ แต่ด้วยอำนาจความจงรักในสามี หญิงผู้นี้ได้ชื่อว่ามีคุณธรรมข้อปติวัตร์ หญิงหม้าย
ผู้ตั้งอยู่ในปติวัตร์นี้ บางคนมีฐานะพอกินพออยู่ มีอายุยังไม่มาก แต่ก็สามารถดำรงตนมั่นคงอยู่ในคุณธรรม
ข้อนี้ อุตสาหะหาเลี้ยงตัวเองและลูกอย่างไม่ย่อท้อ ตั้งใจรักษาชื่อเสียงไม่ให้มีราศี สมควรเป็นที่ยกย่องของลูก
และคนทั่วไป แม้หญิงหม้ายผู้มั่งคั่งบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติหากประพฤตินี้ ก็สมควรได้รับการยกย่อง
เช่นเดียวกัน ทั้งสามารถเป็นแบบอย่างให้กับหญิงทั้งหลาย

พระพุทธศาสนาส่งเสริมความซื่อสัตย์ซึ่งจะนำไปสู่ความไว้วางใจกัน ดังชีวิตของคู่อรียสาวก
นกุลบิดา และ นกุลมารดา ซึ่งเป็นอรียบุคคลชั้นโสดาบัน และเป็นเอตทัคคะในทางสนธิสนมกับพระพุทธเจ้า
ทั้งสองคนมีความสอดคล้องประสานกันโดยความรักภักดี และความซื่อสัตย์ ซึ่งนำไปสู่ความไว้วางใจ เชื่อใจกัน
ถึงขั้นปรารถนาจะพบกันทั้งชาตินี้และชาติหน้า ดังความที่นกุลบิดาได้กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นับแต่เวลาที่ตระกูลนกุลมารดาซึ่งยังเป็นสาวมา เพื่อข้าพระองค์
ผู้ยังเป็นหนุ่ม ข้าพระองค์มิได้รู้สึกจะประพฤตินอกใจนกุลมารดาเลยแม้ด้วยใจ ที่ไหนจะประพฤตินอกใจด้วยกาย
ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาพบกันทั้งในปัจจุบัน และในสัมปรายภพ”

แม้ในกุลมารดาก็ได้กราบพูลความอย่างเดียวกัน

ยิ่งไปกว่านั้น สหสารสันโดษนี้ จัดเป็นพรหมจรรย์อย่างหนึ่ง เป็นความประพฤติและการดำเนินชีวิต ที่ได้รับยกย่องอย่างสูงในพระพุทธศาสนา มีอานิสงส์ทำให้มีอายุยืน ไม่เสียชีวิตในวัยหนุ่มสาว เพราะไม่มีการผูกเวรกันระหว่างชายหญิงที่หมายปองคนเดียวกัน ดังข้อความกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า

“พวกเราไม่ประพฤตินอกใจภรรยา และภรรยาก็ไม่ประพฤตินอกใจพวกเรา พวกเราประพฤติพรหมจรรย์ในหญิงอื่น นอกจากภรรยาของเรา ฉะนั้น พวกเราจึงไม่มีใครตายตั้งแต่ยังหนุ่มสาว”

กามสังขารนี้ ไม่ได้หมายถึงเฉพาะความยินดีพอใจในคู่ครองของตนเองเท่านั้น แต่ยังหมายถึง การไม่หมกมุ่นหรือหมกมากในกามคุณ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ล่วงละเมิดศีลข้อที่ ๓ ได้โดยง่าย ผู้ปกครองหรือผู้นำในสังคม ควรระวังและป้องกันสาเหตุที่จะทำให้บุคคลหมกมุ่นในเรื่องกามารมณ์ เช่น สื่อสิ่งยั่วยุทางเพศ เป็นต้น เพื่อลดปัญหาอาชญากรรมทางเพศ รักษาศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ส่งเสริมความประพฤติเรียบร้อย ดีงามของคนในสังคม และรักษาชื่อเสียงของประเทศชาติ

เบญจธรรมข้อที่ ๔

สัจจะ

ความมีสัตย์

สัจจะ คือ ความมีสัตย์ ได้แก่ กิริยาที่ประพฤติตนเป็นคนตรง ไม่บิดพลิ้ว ไม่บ่ายเบี่ยง ไม่เหลวไหล การพูดความจริง การรักษาคำพูดที่จริง การยกย่องเชิดชูค่าพูดที่จริง การสื่อสารข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริง สัจจะนี้เป็นคุณธรรมที่เกื้อกูลต่อการรักษาศีลข้อที่ ๔ ทำให้มีจิตใจซื่อตรง มีความเที่ยงธรรม ไม่คิดคดหลอกลวงใคร ความมีสัตย์นี้ จำเป็นแก่สังคมมนุษย์ทุกสังคม ทั้งในระหว่างเพื่อน สามีภรรยาหรือครอบครัว และระหว่างประเทศ เมื่อทั้งสองฝ่ายมีสัจจะต่อกัน จึงจะอยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข เชื่อถือและไว้วางใจกัน ผู้นำประเทศที่มีสัจจะย่อมเป็นที่เชื่อถือทั้งในและต่างประเทศ คือ ภายในประเทศก็ไม่พูดหลอกลวงประชาชน รักษาสัตย์ และทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับประชาชน สำหรับในต่างประเทศก็รักษาสัญญาที่ทำไว้ต่อกัน ในเรื่องนี้จะเห็นได้จากพระมหากษัตริย์ตั้งแต่โบราณกาล ก็ได้ทรงรักษาวาจาสัตย์อย่างมั่นคง แม้บางครั้งจะรับสั่งพลั้งพระโอษฐ์ออกไปก็ไม่ทรงคืนคำ โดยทรงถือเป็นพระราชธรรมว่า เป็นกษัตริย์ตรีสรแล้วไม่คืนคำ

ความมีสัตย์ มีการกระทำที่แสดงออกให้เห็นได้ด้วยความซื่อตรง ความเที่ยงธรรม ความสวามิภักดิ์ และความกตัญญู ดังนี้

๑. ความซื่อตรง คือ ความตรงไปตรงมา ความซื่อสัตย์ไร้มารยา ปฏิบัติภารกิจหน้าที่โดยสุจริต มีความจริงใจไม่หลอกลวงผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ยึดหลักการ เหตุผล ความถูกต้อง โดยไม่เห็นแก่ได้รักษาความสัตย์ด้วยชีวิต

๒. ความเที่ยงธรรม คือ ความยุติธรรม ความประพฤติเป็นธรรมในกิจอันเป็นหน้าที่ของตน โดยไม่ตกอยู่ในอำนาจอคติ ๔ ประการ คือ ฉันทาคติ ความลำเอียงเพราะรักใคร่ชอบพอกัน โทสาคติ ความลำเอียงเพราะเกลียดชัง โมหาคติ ความลำเอียงเพราะความหลง ความเขลา ไม่รู้เท่าทันตามความเป็นจริง ไม่รู้ถ่วงแท้ว่าอย่างไรถูก อย่างไรผิด อย่างไรควร อย่างไม่ควร ภายคติ ความลำเอียงเพราะความกลัว ความเกรงใจ

ข้อนี้พึงเห็นได้ชัดจากผู้พิพากษาวินิจฉัยธรรมดาดี ถ้ามีความเที่ยงธรรม จะไม่เห็นแก่หน้าทั้งฝ่ายโจทก์หรือฝ่ายจำเลย ไม่มีอคติต่อทั้งสองฝ่าย พิจารณาไปตามเหตุผล ตรงไปตรงมา ไม่ตกอยู่ในอำนาจความรัก ความชัง ความหลง หรือความกลัว ซึ่งจะมาหักล้างยุติธรรม ผู้ที่มีความเที่ยงธรรมเช่นนี้ ย่อมมีเกียรติ มีชื่อเสียงเป็นที่สรรเสริญของคนทั้งหลาย ย่อมเจริญด้วยลาภ ยศ และความสุขที่ปราศจากโทษ

๓. ความสวามิภักดิ์ คือ ความจงรักภักดีต่อบุคคลหรือสถาบันที่เกี่ยวข้องกับตน มีความซื่อสัตย์ ไม่คิดคดทรยศ ตั้งใจทำงานสนองคุณท่านอย่างเต็มความสามารถ เช่น ข้าราชการผู้ถวายสัตย์ปฏิญาณตนต่อพระเจ้าแผ่นดินแล้ว มีความซื่อสัตย์ตามคำปฏิญาณนั้น ดังนั้น ความสวามิภักดิ์ จึงถือว่าเป็นความมีสัตย์ประการหนึ่ง

๔. กตัญญู คือ ผู้รู้บุญคุณของผู้มีพระคุณ คู่กับ กตเวทิตี คือ ผู้ตอบแทนบุญคุณท่าน รวมเรียกว่า กตัญญูกตเวทิตี แปลว่า ผู้รู้อุปการคุณที่ผู้อื่นทำแล้วและตอบแทนคุณท่าน ซึ่งคู่กับ บุญการี แปลว่า ผู้กระทำการคุณไว้ก่อน ในทางพระพุทธศาสนาจัดเป็นคู่ไว้ดังนี้ คือ บิณฑบาตเป็นบุญการีของบุตรธิดา ครูอาจารย์เป็นบุญการีของศิษย์ พระมหากษัตริย์เป็นบุญการีของพสกนิกร พระพุทธศาสนาเป็นบุญการีของพุทธศาสนิกชน

ผู้ได้อยู่ในฐานะใดก็ทำหน้าที่ในฐานะนั้นให้สมบูรณ์ เช่น บุตรธิดาได้รับอุปการคุณจากบิดามารดาแล้ว พึงตอบแทนคุณท่านด้วยความจริงใจ ซื่อสัตย์สุจริต หรือพระมหากษัตริย์ถือว่าเป็นบุญการีที่ทำการระดมดูแลทุกข์สุขของพสกนิกรให้ได้รับความสุข ความสบายปลอดภัย ในส่วนของพสกนิกรก็ต้องแสดงความกตัญญูกตเวทิตีต่อพระองค์ ด้วยความจริงใจ ความซื่อสัตย์ และความจงรักภักดี ดังนั้น ความกตัญญูกตเวทิตีจึงถือว่าเป็นความมีสัตย์ประการหนึ่ง

ตัวอย่างอันสงส์ของการประพฤติเบญจธรรม ข้อสี่จะ

เรื่อง มหิตสาสมุทร

พระราชอาพระองค์หนึ่งมีพระราชโอรสประสูติแต่พระอัครมเหสี ๒ พระองค์ มีพระนามว่า มหิตสาสมุทรองค์หนึ่ง จันทกุมารองค์หนึ่ง พระอัครมเหสีสิ้นพระชนม์ พระราชาทรงตั้งพระอัครมเหสีขึ้นใหม่ พระนางประสูติพระราชโอรสองค์หนึ่งพระนามว่า สุริยกุมาร พระราชาทอดพระเนตรเห็นสุริยกุมาร ซึ่งประสูติใหม่ ทรงมีพระราชหฤทัยโสมนัสยินดี ตรัสแก่พระอัครมเหสีองค์ใหม่ว่า พระองค์พระราชทานพรแก่พระราชโอรสที่ประสูติแต่พระนาง คือ พระราชทานให้พระนางทูลขออะไรให้แก่พระราชโอรสของพระนางได้ตามปรารถนา พระนางจึงทูลขอราชสมบัติให้แก่พระราชโอรสของพระนาง ในเวลาเมื่อพระราชโอรส คือ สุริยกุมารนั้นทรงเจริญวัยขึ้นแล้ว พระราชาไม่อาจทรงปฏิเสธเพราะได้ตรัสพระราชทานพรไว้แล้ว จึงทรงส่งมหิตสาสมุทรและจันทกุมาร ซึ่งประสูติแต่พระอัครมเหสีองค์แรกให้ออกไปประทับอยู่ในป่า ทรงรับสั่งให้กลับมาถือเอาราชสมบัติต่อเมื่อพระองค์ทรงล่วงลับไปแล้ว พระกุมารทั้งสองกราบถวายบังคมลาพระราชบิดาลงจากปราสาท เสด็จดำเนินออกไป สุริยกุมารซึ่งพระราชมารดาทูลขอราชสมบัติได้ทรงเห็น ทรงทราบเรื่องนั้นแล้ว เสด็จออกไปกับพระเชษฐาทั้งสอง พระกุมารทั้งสามได้เสด็จเข้าป่าหิมพานต์ ได้หยุดพักในที่ที่ไม่ไกลจากสระบัวแห่งหนึ่ง มหิตสาสมุทรสั่งสุริยกุมารให้ไปที่สระ อาบ ตี๋ม แล้วให้ใช้ใบบัวทำกรวยใส่น้ำมา

สระนั้นมิใช่เสื่อน้ำตนหนึ่งรักษาอยู่ ผีเสื่อน้ำนั้นได้รับอนุญาตจากท้าวเวสสุวรรณให้จับคนที่ลงไป
ไปในสระกินได้ เว้นแต่คนที่รู้เทวธรรม ฝ่ายสุริยกุมารไม่ทันพิจารณาจึงลงไปสระนั้น ผีเสื่อน้ำจับพระกุมาร
แล้วถามถึงเทวธรรม พระกุมารตอบว่า “พระจันทร์และพระอาทิตย์ ชื่อว่าเทวธรรม” ผีเสื่อน้ำกล่าวว่า ท่าน
ไม่รู้เทวธรรมแล้วจับพระกุมารไปขังไว้ในภพของตน มหิตสาสามารถเห็นสุริยกุมารชักช้า ก็ส่งจันทกุมารไปอีก
จันทกุมารได้ถูกจับถามเช่นเดียวกัน ตอบว่าทิศทั้ง ๔ ชื่อว่าเทวธรรม จึงถูกจับขังไว้อีก ฝ่ายมหิตสาสามารถเห็น
จันทกุมารยังชักช้าอยู่ก็คิดว่าน่าจะมีอันตราย จึงไปยังสระนั้นเอง ทรงตรวจดูเห็นแต่รอยเท้าลงไป ไม่เห็น
รอยเท้าขึ้น ก็ทรงทราบว่าผีเสื่อน้ำรักษา จึงทรงผูกสอดพระขรรค์ถือธนูยืนระวังอยู่ ผีเสื่อน้ำเห็นมหิตสา
สามารถไม่ลงสระ จึงจำแลงเพศเป็นคนทำงานปามาชักชวนให้ลง มหิตสาสามารถเห็นแล้วก็รู้ว่า เป็นยักษ์ จึงถาม
ว่าท่านจับน้องชายของเราไปหรือ จับไปเพราะเหตุใด จับทั้งหมดหรือเว้นใครบ้าง ยักษ์ก็ทูลรับว่าได้จับกุมาร
ทั้งสองไป เพราะได้รับอนุญาตให้จับคนที่ลงสระนี้ทุกคน เว้นไว้แต่ผู้รู้เทวธรรม และตนต้องการเทวธรรม มหิต
สาสามารถบอกว่าตนรู้เทวธรรมและจะกล่าวเทวธรรมให้ฟัง แต่จะต้องชำระกายให้สะอาดก่อน ยักษ์จึงให้
พระกุมารอาบน้ำ ให้ตีมน้ำ ให้แต่งกายเรียบร้อยแล้วเชิญขึ้นสู่บัลลังก์ ตัวเองหมอบอยู่แทบเท้าของพระกุมาร
เพื่อจะรับฟังเทวธรรม

มหิตสาสามารถตรัสเตือนให้ฟังโดยเคารพแล้ว จึงกล่าวเทวธรรมว่า “คนดีทั้งหลายถึงพร้อมด้วย
ศิริ ความละเอียดใจต่อความชั่ว และโหดตบปะ ความเกรงกลัวต่อความชั่ว ตั้งอยู่ในธรรมอันขาว สงบแล้ว
เรียกว่า “ผู้มีเทวธรรมในโลก” ยักษ์ได้สดับแล้วเลื่อมใสก็กล่าวว่าจะคืนอนุชาให้อีกหนึ่ง จะให้น้องคนไหนมา
มหิตสาสามารถตรัสให้น้องคนเล็กมา ยักษ์จึงกล่าวเตือนว่า พระกุมารรู้แต่เทวธรรมเท่านั้น แต่ไม่ประพฤติ
ในเทวธรรม เพราะควรที่จะให้น้องชายของคเณรมาจึงจะชื่อว่าทำความนับถือคนที่เจริญ มหิตสาสามารถตรัสว่า
ทรงรู้เทวธรรมและประพฤติเทวธรรมด้วย แล้วก็ตรัสเล่าเรื่องให้ยักษ์ฟังว่า พระองค์ และจันทกุมารต้องเข้าไป
ก็เพราะสุริยกุมารซึ่งเป็นอนุชาองค์เล็ก พระราชบิดาประทานพรแก่นุชาองค์เล็ก แต่มิได้ประทานพรแก่
พระองค์และจันทกุมาร เมื่อพระมารดาเลี้ยงทูลขอราชสมบัติให้แก่นุชาองค์เล็กซึ่งเป็นพระโอรสของพระนาง
พระราชบิดาก็จำต้องทรงอนุญาต เพราะได้ทรงลั่นพระวาจาไว้แล้ว และทรงอนุญาตให้พระองค์และจันทกุมาร
ไปอยู่ป่า ฝ่ายอนุชาองค์เล็กขอมาด้วย ฉะนั้น เมื่อพระองค์กล่าวว่า อนุชาองค์เล็กถูกยักษ์ตนหนึ่งกินเสียในป่า
แล้วใครเล่าจักเชื่อถือ ฉะนั้น พระองค์จึงให้น้องชายองค์เล็กมาเพื่อมิให้ใครตำหนิได้ ยักษ์ได้ฟังเหตุผลแล้วเกิด
ความเลื่อมใส จึงคืนอนุชาให้ทั้งสองพระองค์ ต่อมาเมื่อพระราชบิดาสวรรคตแล้ว มหิตสาสามารถจึงกลับมา
ทรงครอบครองราชสมบัติในกรุงพาราณสี ประทานตำแหน่งอุปราชแก่จันทกุมาร ประทานตำแหน่งเสนาบดี
แก่สุริยกุมาร และได้ทรงนำยักษ์ซึ่งได้กลับตัวเป็นผู้มีศีล ไม่ดุร้ายเยี่ยงยักษ์ทั้งหลายแล้วมาบำรุงไว้ในบ้านเมือง
ให้เป็นสุขสืบไป

ในเรื่องนี้ พระราชาทรงรักษาสัจจะที่ให้ไว้แก่พระอัครมเหสี ทรงยกราชสมบัติให้แก่สุริยกุมาร
มหิตสาสามารถทรงรักษาสัจจะที่ให้ไว้ต่อพระราชบิดา ทรงกลับไปครอบครองราชสมบัติเมื่อพระราชบิดา
สวรรคตแล้ว และผีเสื่อน้ำก็รักษาสัจจะจับเฉพาะคนที่ลงไปสระเป็นอาหาร และเว้นคนที่รู้เทวธรรม
อาณิสสของการรักษาสัจจะทำให้มหิตสาสามารถได้ครอบครองราชสมบัติ และยักษ์ก็ได้รับการดูแลเป็น
อย่างดีให้อยู่มีความสุขตลอดชีวิต

เบญจธรรมข้อที่ ๕
สติสัมปชัญญะ
ความระลึกได้และความรู้ตัว

สติสัมปชัญญะ แยกเป็น ๒ ศัพท์ คือ สติ และ สัมปชัญญะ สติ หมายถึง ความระลึกได้ สัมปชัญญะ หมายถึง ความรู้ตัว ธรรม ๒ ประการนี้ เป็นธรรมที่มีอุปการะมาก จำเป็นต้องใช้ในกิจทุกอย่าง เพราะเป็นเหตุให้บุคคลสามารถควบคุมการกระทำ การพูด การคิดให้อยู่ในกรอบของศีลธรรม ช่วยให้มีการยับยั้งชั่งใจ ให้มีการพิจารณา ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ก่อนจะทำ จะพูด จะคิด และในขณะที่กำลังทำ กำลังพูด และกำลังคิด สติสัมปชัญญะนี้เป็นธรรมเกื้อกูลต่อการรักษาศีลทุกข้อ โดยเฉพาะศีลข้อที่ ๕ เมื่อบุคคลมีสติสัมปชัญญะ ย่อมทำให้มีจิตใจมั่นคง ไม่ถลาลงไปในทางที่เสื่อม และไม่พลาดโอกาสในการกระทำความดี

สติสัมปชัญญะ เป็นอุปมาธรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในด้านต่าง ๆ เช่น

๑. ทำให้เกิดความระมัดระวังตัว
  ๒. เป็นเครื่องยับยั้ง เตือนไม่ให้ตกไปในทางเสื่อม ไม่ให้มัวเมาลุ่มหลง ไม่ให้เพลิดเพลินไปในสิ่งที่เป็นทุกข์เป็นโทษต่อตนเอง
  ๓. เป็นเครื่องกระตุ้นเตือนให้ชวนช่วยในการสร้างความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่หยุดอยู่กับที่ ไม่ทอดธุระ ไม่เกียจคร้าน ทั้งยังช่วยป้องกันไม่ให้เกิดโรคร้าย
  ๔. เป็นเครื่องเร่งเร้าให้มีความขะมักเขม่น
  ๕. เป็นเครื่องทำให้เกิดความสำนึกในหน้าที่อยู่เสมอ
  ๖. เป็นเครื่องทำให้เกิดความละเอียดรอบคอบในการทำงาน
- พฤติกรรมของคนที่มีสติสัมปชัญญะ พึงเห็นได้ด้วยความไม่ประมาทในเรื่องดังต่อไปนี้
๑. ความไม่ประมาทในเวลา คือ ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ หรือไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง กระตือรือร้นในการกระทำกิจที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมส่วนรวม
  ๒. ความไม่ประมาทในวัย คือ บริหารชีวิตให้เหมาะสม ไม่คิดว่าตนเองอายุน้อย ควรเร่งประกอบคุณงามความดี ทำหน้าที่ของตนให้เหมาะสมกับวัย
  ๓. ความไม่ประมาทในความไม่มีโรค คือ ไม่ควรคิดว่าตัวเองไม่มีโรคร้ายใช้เจ็บเบียดเบียนยังมีสุขภาพแข็งแรงที่อยู่ ตามความเป็นจริงร่างกายของคนเรานั้นเป็นรังหรือเป็นที่อยู่ของโรค
  ๔. ความไม่ประมาทในชีวิต คือ ความไม่วางใจในชีวิต อย่าคิดว่าเรายังมีชีวิตอยู่สุขสบายดีและยังอยู่อีกยาวนาน เพราะจริง ๆ แล้ว ชีวิตนี้น้อยนัก อาจตายเมื่อไรก็ได้ เพราะความตายไม่มีเครื่องหมายให้รู้ล่วงหน้าว่าเราจะตายเมื่อไร จึงควรเร่งชวนช่วยในการละความชั่ว สร้างความดี และทำจิตใจให้ผ่องใส
  ๕. ความไม่ประมาทในการทำงาน คือ ความไม่ปล่อยปละละเลยในการทำงาน ทำงานทุกอย่างตามหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด มีความขยันขันแข็ง ทำอย่างทุ่มเทเต็มความสามารถ ไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยการงานให้ค้างค้ำเป็นดินพอกหางหมู

๖. ความไม่ประมาทในการศึกษา คือ ความเอาใจใส่ในการศึกษาเล่าเรียน ขวนขวายหาความรู้ อย่างเต็มกำลังความสามารถ ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาหาความรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือ ในการดำเนินชีวิต

๗. ความไม่ประมาทในการปฏิบัติธรรม คือ ความไม่ละเลยในการปฏิบัติธรรม มีความเพียร ใส่ใจในการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ

ตัวอย่างอันสงส์ของการประพฤติเบญจธรรมข้อสติสัมปชัญญะ

เรื่อง ธัมมิกอุบาสก

ได้ย่นว่า ในเมืองสาวัตถี มีอุบาสกผู้ปฏิบัติธรรมประมาณ ๕๐๐ คน และอุบาสกคนหนึ่ง ๆ ก็มี อุบาสกเป็นบริวารคนละ ๕๐๐ อุบาสกที่เป็นหัวหน้าอุบาสกเหล่านั้น มีบุตร ๗ คน และธิดา ๗ คน อุบาสกนั้น ได้ถวายสลากยาคุ สลากภัตต ปักชิกภัตต สังฆภัตต อุโปสถิกภัตต อาคันตุกภัตต วัสสวาสิกภัตต อย่างละที่ แก่ภิกษุสงฆ์เป็นประจำ ภรรยาและบุตรทั้ง ๑๔ คน ก็ได้ถวายภัตรอย่างนั้นคนละที่ บุตรทุกคนของอุบาสก นั้น ได้ชื่อว่า อนุชาตบุตร บุตรที่เกิดมาเสมอกับบิดามารดาด้วยคุณธรรม เป็นต้น เขาพร้อมทั้งบุตรและภรรยา ได้เป็นผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม มีความยินดีในอันจำแนกทาน

ต่อมาเมื่ออุบาสกมีอายุสูงวัยมากแล้ว เกิดป่วยหนักเพราะชรา เขาต้องการจะฟังธรรมจึงส่งคน ไปกราบทูลพระพุทธเจ้าขอให้ทรงส่งภิกษุสาธยายธรรม พระศาสดาทรงส่งภิกษุทั้งหลายไปตามความประสงค์ ภิกษุเหล่านั้นไปนั่งบนอาสนะที่ปูไว้รอบเตียงของเขา เขาขอให้พระภิกษุทั้งหลายสาธยาย “สติปัฏฐานสูตร” ภิกษุทั้งหลายจึงเริ่มสวดพระสูตรว่า “เอกายโน อโย ภิกขเว มคโค สตตานิ วิสุทธียา” เป็นต้น แปลว่า ภิกษุทั้งหลาย ทางนี้เป็นทางสายเอก เพื่อความบริสุทธิ์แห่งสัตว์ทั้งหลาย

ขณะนั้น เทวดาทั้งหลายได้นำรถ ๖ คัน ประดับตกแต่งอย่างสวยงาม เติมด้วยม้าสินธพพันตัว มาจากเทวโลกทั้ง ๖ ชั้น ต่างเชื่อใจกันว่า “ข้าพเจ้า จักนำไปยังเทวโลกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จักนำไปยังเทวโลก ของข้าพเจ้า ขอท่านจงเกิดในที่นี้ เพื่อความยินดีในเทวโลกของข้าพเจ้า เหมือนคนทำลาภขณะดินแล้วถือ เอาภาชนะทองคำ”

อุบาสก ไม่ปรารถนาจะให้เป็นอย่างอื่นแต่การฟังธรรม จึงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงรอก่อน ท่านทั้งหลายจงรอก่อน” ภิกษุต่างหยุดนิ่ง ด้วยสำคัญว่า “อุบาสกพูดกับพวกเรา” ฝ่ายบุตรและธิดาของเขา คิดว่า “เมื่อก่อนบิดาของพวกเรา ไม่เคยอิมด้วยการฟังธรรม แต่บัดนี้ ให้นิมิตต์ภิกษุมาสาธยายพระสูตรแล้ว กลับห้ามเสียเอง ขึ้นชื่อว่าสัตว์ผู้ไม่กลัวต่อความตายไม่มี” แล้วพากันร้องให้ ภิกษุทั้งหลายปรึกษากันเห็นว่า ไม่ใช่เวลาเหมาะสมที่จะสาธยายพระสูตรต่อไป จึงลุกจากอาสนะแล้วกลับวัด

เวลาล่วงไปเล็กน้อย อุบาสกก็กลับได้สติ ถามลูก ๆ ว่า “พวกเจ้าร้องให้กันทำไม” ทราบความแล้ว จึงถามถึงพระภิกษุว่าไปไหนเสีย ทราบว่าพระภิกษุกลับวัดแล้ว จึงพูดว่า พ่อไม่ได้พูดกับพระภิกษุ แต่พูดกับ เทวดาที่นำรถ ๖ คัน มาจากเทวโลกทั้ง ๖ ชั้น บุตรทั้งหลายจึงถามว่า รถอยู่ที่ไหน พวกผมมองไม่เห็นรถ

อุบาสกจึงให้นำพวงดอกไม้มาแล้วบอกบุตรทั้งหลายว่า พวกเจ้าจงอธิษฐานว่า ขอให้พวงดอกไม้จงดล้องที่แอกรถที่มาจากสวรรค์ชั้นดุสิต แล้วโยนพวงดอกไม้ขึ้นไปเถิด บุตรทั้งหลายได้ทำอย่างนั้น พวงดอกไม้มันได้ไปคล้องที่แอกรถที่มาจากสวรรค์ชั้นดุสิตห้อยอยู่ในอากาศ มหาชนเห็นแต่พวงดอกไม้แต่ไม่เห็นรถ

อุบาสกพูดว่า “เราจะไปสวรรค์ชั้นดุสิต พวกเจ้าอย่าคิดไปเลย ถ้าพวกเจ้าปรารถนาจะเกิดในสำนักเรา ก็จงทำบุญทั้งหลายตามแบบที่เราทำมาแล้วนั่นเถิด” สิ้นชีวิตแล้ว ก็ปรากฏอยู่บนรถที่มาจากสวรรค์ชั้นดุสิตในทันทีนั่นเอง

ในเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่เว้นขาดจากการดื่มสุราและเสพสิ่งเสพติด ปฏิบัติธรรมเป็นปกติ ย่อมเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ ไม่หลงลืมแม้ในเวลาใกล้จะสิ้นชีพ ดำรงชีวิตอย่างมีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

เบญจศีลเบญจธรรม เป็นคุณธรรมพื้นฐานของมนุษย์ หากบุคคลใดมีคุณธรรมที่เป็นพื้นฐานที่ดี และมั่นคง จะกระทำอะไรก็ตามแต่ความเจริญก้าวหน้า ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลใดไม่มีคุณธรรมที่เป็นพื้นฐาน จะกระทำอะไรก็ไม่เจริญก้าวหน้า การศึกษาพระพุทธศาสนาตามหลักไตรสิกขานั้น ศีลเป็นฐานให้เกิดสมาธิ และสมาธิก่อให้เกิดปัญญา สมาธิที่ศีลบ่มแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ดังความในทีฆนิกาย มหาวรรค ที่แสดงความต่อเนื่องกันของไตรสิกขา ซึ่งเป็นกระบวนการฝึกอบรมจิตตามลำดับว่า “ศีลเป็นอย่างนี้ สมาธิเป็นอย่างนี้ ปัญญาเป็นอย่างนี้ สมาธิที่ศีลบ่มแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ปัญญาที่สมาธิบ่มแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก จิตที่ปัญญาบ่มแล้ว ย่อมหลุดพ้นจากอาสวะโดยสิ้นเชิง คือ กามาสวะ ภาวาสวะ และอวิชชาสวะ”

ความสัมพันธ์แบบต่อเนื่องกันของคุณธรรมในชีวิตประจำวันจะเห็นได้ว่า เมื่อบุคคลมีความประพฤติบริสุทธิ์ เชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของตน ไม่หวาดต่อการลงโทษ ไม่สะดุ้งระแวงต่อการประทุษร้ายของคู่เวร ไม่หวั่นใจต่อเสียงตำหนิหรือความรู้สึกที่ไม่ดีของสังคม ไม่มีความฟุ้งซ่านวุ่นวายใจ เพราะความรู้สึกเดือดร้อน รังเกียจในความผิดของตน จิตใจจึงปลอดโปร่ง สงบแน่วแน่ มุ่งมั่นอยู่กับสิ่งที่คิด คำที่พูด และการกระทำ การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ยิ่งชัดเจน คล่องตัว เป็นผลดีในทางปัญญามากยิ่งขึ้น

บทที่ ๔ การเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม

หลักการเขียนกระทู้ธรรมชั้นตรี

วิชากระทู้ธรรมนักธรรมชั้นตรี

การเรียงความแก้กระทู้ธรรมเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้ความเข้าใจความคิด และความรู้สึกรู้สึกของผู้เขียน ซึ่งได้มาจากการศึกษาวิชาธรรมะ พุทธะ และเบญจศีลเบญจธรรมว่าสามารถจะถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดและความรู้สึกรู้สึกออกไปสู่ผู้อื่นได้ดีหรือไม่ตามหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนาการเขียนหรือการพูดที่จัดว่าดีนั้นต้องเกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง 4 ประการคือ

1. ได้ความรู้ความเข้าใจ ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะได้รับความรู้ ความเข้าใจนั้น ผู้เขียนและผู้พูดจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นเป็นอย่างดีเสียก่อน สรุปลึ้น ๆ คือ จำได้ เข้าใจชัด ปฏิบัติถูกต้อง
2. เกิดความเลื่อมใสใคร่ปฏิบัติตาม ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะเกิดความเลื่อมใสใคร่ปฏิบัติตามผู้เขียนหรือผู้พูดจะต้องชี้แจงให้เห็นโทษของการไม่ปฏิบัติอย่างนั้นว่า ไม่ดีอย่างไร
3. กล้าทำความดี ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะกล้าทำความดีผู้เขียนหรือผู้พูดจะต้องชี้แจงให้เห็นคุณค่าหรือประโยชน์ของการปฏิบัติอย่างนั้นว่า ดีอย่างไร
4. มีความบันเทิงใจไม่เบื่อหน่ายผู้อ่านหรือผู้ฟังจะมีความบันเทิงใจไม่เบื่อหน่ายก็เพราะได้รับความรู้ความเข้าใจเห็นโทษของการไม่ปฏิบัติและเห็นคุณประโยชน์ของการปฏิบัตินั้น ๆ นั้นเอง

ความสำคัญของวิชาเรียงความ

1. ส่งเสริมความเจริญทางด้านจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน
2. ทำให้ผู้เรียนรู้จักลำดับความคิด สามารถถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจตามต้องการได้
3. รู้จักเลือกถ้อยคำสำนวนโวหารสำนวนได้ถูกต้องตามหลักภาษา
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเขียนได้ถูกต้องตามแบบที่นิยม

ประโยชน์ของการเรียนกระทู้ธรรม

1. ทำให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของธรรม
2. ทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงผลเสีย กล่าวคือคุณและโทษของการปฏิบัติตามและไม่ปฏิบัติตามธรรมะ
3. ให้เข้าใจในชีวิตและรู้จักแสวงหาความสุขโดยมีธรรมะเป็นเครื่องชี้แนวทาง
4. ช่วยพัฒนาด้านจิตใจของมนุษย์ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี ละความชั่วประกอบความดีโดยพยายามงดเว้นความชั่วโดยเด็ดขาด

หลักเกณฑ์ในการแต่งกระทู้ธรรม

มีหลักสำคัญในการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม อยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. ตีความหมาย

ตีความหมาย ได้แก่ การให้คำจำกัดความของธรรมนั้นว่ามีความหมายอย่างไร เช่น พุทธภาษิตที่ว่า “กลยาณการี กลยาณปาปการี จ ปापกั” ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้ผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว

ยอมได้ผลชั่วดังนี้ ก็ให้คำจำกัดความคำว่า “กรรมดี คืออะไร” “กรรมชั่วคืออะไร” ในที่นี้กรรมดี หมายถึงอกุศลกรรมบถ กรรมชั่วหมายถึง อกุศลกรรมบถ ฯลฯ

2. ขยายความให้ชัดเจน ได้แก่ การขยายเนื้อความของคำซึ่งได้ให้ความหมายไว้แล้ว คืออกุศลกรรมบถ และ อกุศลกรรมบถ ว่ามีอย่างไร (อย่างละ 10 ประการ) เป็นต้น

3. ตั้งเกณฑ์อธิบาย ได้แก่ การวางโครงร่างที่จะอธิบายเนื้อความของเนื้อหาว่ามีอะไรบ้าง มีผลดีผลเสียอย่างไร มีข้อเปรียบเทียบ หรือมีตัวอย่างมาประกอบให้เห็นเด่นชัดได้หรือไม่ และควรจะนับถึงผลกรรมนั้น ๆ อย่างไร จึงจะทำให้ผู้อ่าน ผู้ฟังคล้อยตาม โดยเรียงเป็นลำดับขั้นตอน ก่อนหลัง ไม่สับสนวกไปวนมา

หลักเกณฑ์สำคัญในการอธิบาย 3 ประการ คือ

1. คำนำ เป็นการอารัมภบทพจนาคาที่เป็นบทตั้ง (กระทู้หรือที่เรียกว่า อุเทศ) เพื่อเป็นบทนำในการเรียงความ (คำนำของการเรียงความแก่กระทู้ธรรม ควรเขียนประมาณ 2-3 บรรทัด)

2. เนื้อเรื่อง เป็นการขยายเนื้อความของกระทู้ที่ตั้งไว้ เรียกว่าแก้ หรือเรียกว่า นิเทศ การนิเทศ หรือขยายความ เนื้อเรื่องนั้น จะต้องให้รสชาติเนื้อหาสาระแก่ผู้ อ่าน ให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่เราจะอธิบาย ไม่ทำให้ผู้อ่าน สับสนไขว้เขว (ควรเขียนอธิบายให้ได้ประมาณ 10 - 15 บรรทัด) แล้วจึงนำเอาภาษิตมาเชื่อม หรืออ้างภาษิต มาเพื่อสนับสนุน เรียกว่า กระทู้รับ โดยนักธรรมศึกษาชั้นตรี มีข้อกำหนดให้นำภาษิตมาเชื่อมรับได้ออย่างน้อย 1 ภาษิต ภาษิตที่นำมาอ้างสนับสนุนห้ามไม่ให้ซ้ำกัน แต่จะซ้ำที่มาได้ แล้วอธิบายภาษิต ที่ยกมาสนับสนุน ให้เนื้อความกลมกลืนกัน (เขียนอธิบายประมาณ 5 - 7 บรรทัด กำลังพอดี)

3. คำลงท้าย หรือ บทสรุป หรือเรียกว่าปฏินิเทศ หมายถึงการรวบรวมใจความที่สำคัญของเนื้อหาที่ได้อธิบายมาแล้ว สรุปอย่างย่อ ๆ ให้ได้ใจความ ให้ผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งและรู้สึกว่ เรียงความที่อ่านมีคุณค่าน่าเชื่อถือ นำไปปฏิบัติตาม เกิดศรัทธาในความคิดของผู้เขียน (สรุปความ ควรเขียนประมาณ 5 - 7 บรรทัด)

วิธีการแต่งกระทู้ธรรม มีการแต่งกระทู้ธรรมอยู่ 2 แบบ คือ

1. แบบตั้งวง คือ อธิบายความหมายของธรรมข้อนั้น ๆ เสียก่อนแล้วจึงขยายความออกไป

2. แบบตีวง คือ บรรยายเนื้อความไปก่อนแล้ว จึงวกเข้าหาความหมายของกระทู้ธรรมนั้น ส่วนมากผู้แต่งกระทู้ธรรม มักจะนิยมแต่งแบบที่ 1 คือ แบบตั้งวง อธิบายความหมายภาษิตนั้นก่อน แล้วจึงขยายความให้ชัดเจนต่อไป

ภาษาในการใช้

1. ใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง มีประธาน มีกริยา มีกรรม
2. ไม่ใช่ภาษาตลาด ภาษาแสลง
3. ไม่ใช่ภาษาพื้นเมือง หรือภาษาท้องถิ่น
4. ไม่ใช่ภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สำนวนในการพรรณนา

ใช้สำนวนแบบเทศนาโวหาร มีหลักการเขียน ดังนี้

1. ข้อความที่เขียนนั้นจะต้องมีเหตุผลใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้

2. มีอุทาหรณ์และหลักคติธรรม
3. ผู้เขียนจะต้องแสดงให้เห็นว่า ตนมีลักษณะและคุณสมบัติพอเป็นที่เชื่อถือได้

หมายเหตุ : โวหารมี 4 คือ

1. พรรณนาโวหาร ได้แก่ การพรรณนาความ คือ เล่าเรื่องที่ให้เห็นมาแล้วด้วยความมุ่งหวังให้ไพเราะ เพลิดเพลินบันเทิง

2. บรรยายโวหาร ได้แก่ การอธิบายข้อความที่ย่อซึ่งยังเคลือบแคลงอยู่ให้แจ่มแจ้งหรือพิสดาร

3. เทศนาโวหาร ได้แก่ การแต่งทำนองการสอน คือ ชี้แจงหลักธรรมนั้น

4. สารกโวหาร ได้แก่ การบรรยายข้อเปรียบเทียบ คือ นำข้ออุปมาอุปไมยมาเทียบเคียงหลักย่อ ๆ ที่ควรจำ เป็นเกณฑ์อธิบายในการแต่งกระทู้

1. วิเคราะห์ศัพท์ คือ การแสดงความหมายของกระทู้ตั้งแล้ววางเค้าโครงที่จะแต่งต่อไป

2. ขยายความ คือ การอธิบายให้กว้างออกไปตามแนวกระทู้ตามเหตุและผล

3. เปรียบเทียบ คือ ยกข้อความที่ตรงข้ามกันมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นได้ชัดในสิ่งที่

พูดไป

4. ยกสุภาษิตรับ คือ การนำกระทู้สุภาษิตมารับมาอ้าง

5. ยกตัวอย่าง คือ ยกตัวอย่างธรรมะ หรือบุคคล สถานที่มาเป็นตัวอย่าง

6. สรุปความ คือ ย่อความที่กล่าวมาแล้วนั้นให้เข้าใจง่าย ก่อนที่จะจบกระทู้

ขั้นตอนการเตรียมตัวและความพร้อมก่อนการเขียน

1. ต้องท่องจำพุทธศาสนสุภาษิต เล่ม 1 ให้ได้ และเขียนให้ถูกต้องอย่างน้อย 2 สุภาษิตพร้อมทั้งที่มาของสุภาษิตบทนั้นด้วยเพื่อนำไปเป็นสุภาษิตเชื่อม (เวลาสอบใช้สุภาษิตเดียว)

2. เมื่อท่องจำสุภาษิตได้แล้ว พึงฝึกหัดแต่งสุภาษิตนั้น สัก 2-3 ครั้ง ประมาณหนึ่งหน้ากระดาษ จนเกิดความชำนาญ เมื่อนำไปเชื่อมในการสอบจริงจะได้ง่ายขึ้น

ขั้นตอนการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม

ขั้นตอนที่ 1 การเขียนสุภาษิตกระทู้ตั้งต้องเขียนไว้กึ่งกลางหน้ากระดาษสอบให้พอดี โดยเฉพาะคำบาลีนั้นต้องเขียนให้ถูกอักขระ ในส่วนคำแปลนั้นพึงเขียนจัดวางให้ได้กึ่งกลางของคำบาลีอย่าให้ล้นไปข้างหน้า หรือเยื้องไปข้างหลังจะดูไม่งามต้องพยายามกะให้พอดี

ขั้นตอนที่ 2 การเขียนอารัมภบท คือ ณ บัดนี้ ....ให้ย่อหน้าขึ้นบรรทัดใหม่ ประมาณ 6 ตัวอักษร

ขั้นตอนที่ 3 ก่อนอธิบายเนื้อความให้ย่อหน้ากระดาษขึ้นบรรทัดใหม่เช่นเดียวกับอารัมภบท

ขั้นตอนที่ 4 การเขียนสุภาษิตเชื่อม ให้เขียนตรงกลางหน้ากระดาษเหมือนสุภาษิตบทตั้ง (ข้อสอบ) แต่ก่อนที่จะยกสุภาษิตที่เราท่องไว้แล้วมาเชื่อม ต้องอ้างที่มาของสุภาษิตเสียก่อนว่า สมดังสุภาษิตที่มาใน ..... (ที่มาของสุภาษิตบทนั้น) แล้วจึงวางสุภาษิตไว้ตรงกลางหน้ากระดาษ

ขั้นตอนที่ 5 ก่อนจะอธิบายเนื้อความของสุภาษิตเชื่อม ให้ย่อหน้าขึ้นบรรทัดใหม่เหมือนขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 6 การสรุปความให้ย่อหน้า เขียนคำว่า สรุปความว่า ..... การสรุปนั้นควรสรุปประมาณ 5-6 บรรทัดจึงจะพอดี เมื่อสรุปเสร็จแล้วให้นำสุภาษิตบทตั้ง (ข้อสอบ) มาเขียนปิดท้าย

ขั้นตอนที่ 7 การเขียนสุภาษิตปิดท้าย ให้เขียนคำว่า สมดังสุภาษิตที่ยกขึ้นเป็นนิกเขบตบเบื้องต้นนั้นว่า.....แล้วนำสุภาษิตบทตั้ง (ข้อสอบ) มาเขียนไว้ตรงกึ่งกลางหน้ากระดาษปิดท้าย

ขั้นตอนที่ 8 บรรทัดสุดท้ายนิยมเติมคำว่า “มีนัยดังพรรณนามาด้วยประการฉะนี้ ฯ หรือ เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้” มาปิดท้าย

ส่วนการย่อหน้าและจัดวรรคตอนนอกจากนี้ให้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม การเขียนเรียงความแก่กระทู้ธรรม ต้องฝึกเขียนให้ได้ 4-5 ครั้งขึ้นไป แต่ครั้งที่ฝึกเขียน พึงดูแผนการเขียน และตัวอย่างการเรียงความแก่กระทู้ธรรมประกอบด้วยว่าถูกต้องหรือไม่

หลักปฏิบัติในการสอบสนามหลวงวิชากระทู้ธรรม

1. แต่งตามกระทู้ธรรมสุภาษิตที่กำหนดให้
2. อธิบายขยายเนื้อความกระทู้ธรรมสุภาษิตนั้นให้สมเหตุผล
3. อ้างสุภาษิตบทอื่นพร้อมบอกที่มา มาอธิบายประกอบด้วย 1 สุภาษิตในหนังสือพุทธสุภาษิต เล่ม 1

4. เชื่อมความระหว่างสุภาษิตที่นำมาเชื่อมกับสุภาษิตบทตั้งให้สนิทติดต่อสมเรื่องกันด้วยเหตุผล

5. ให้เขียนลงในกระดาษสอบ ตั้งแต่ 2 หน้า (เว้นบรรทัด) ขึ้นไป

ระเบียบการตรวจกระทู้ธรรมสนามหลวง

คณะกรรมการได้กำหนดแนวทางในการตรวจกระทู้ธรรม และพิจารณาให้คะแนน ดังนี้

1. แต่งได้ครบตามกำหนด (ตั้งแต่ 2 หน้ากระดาษขึ้นไป)
2. อ้างสุภาษิตเชื่อมได้ตามกฎ (1 สุภาษิต)
3. เชื่อมความกระทู้ได้ดี
4. อธิบายความสมกับกระทู้ที่ตั้งไว้
5. ใช้สำนวนสุภาพเรียบร้อย
6. ใช้ตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษา
7. สะอาดไม่เปรอะเปื้อน ฯ

ภาคผนวก ค

แบบวัดความรู้เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม

แบบทดสอบก่อนเรียนวิชาวินัย (เบญจศีล - เบญจธรรม) ธรรมศึกษาชั้นตรี

จำนวน ๕๐ ข้อ ๕๐ คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

๑. ศีลข้อที่ ๑ บัญญัติไว้เพื่อไม่ให้เบียดเบียนกันในเรื่องใด

ก. ชีวิต	ข. ทรัพย์
ค. คู่ครอง	ง. คำพูด
๒. การทำร้ายกันเป็นเหตุให้นิวชาด จัดเข้าในข้อใด

ก. บาดเจ็บ	ข. เสียโฉม
ค. พิกการ	ง. ทรมาน
๓. การกระทำใดผิดศีลข้อที่ ๑

ก. เก็บส่วย	ข. ฆ่าปิดปาก
ค. เล่นหวย	ง. เลี้ยงภานี
๔. คนที่มีอายุสั้น เพราะผิดศีลข้อใด

ก. ปาณาติบาต	ข. อทินนาทาน
ค. กาเมสุมิฉฉาจาร	ง. มุสาวาท
๕. ข้อใดเป็นวัตถุแห่งปาณาติบาต

ก. ทรัพย์สิ้น	ข. สัตว์ป่า
ค. เมรัย	ง. ต้นไม้
๖. คนมีจิตใจโหดร้าย ควรรักษาศีลข้อใด

ก. ศีลข้อที่ ๑	ข. ศีลข้อที่ ๒
ค. ศีลข้อที่ ๓	ง. ศีลข้อที่ ๔
๗. ศีลข้อที่ ๑ ขาดเพราะการกระทำในข้อใด

ก. ทำให้ตาย	ข. ทำให้ลำบาก
ค. ทำให้เจ็บ	ง. ทำให้พิกการ
๘. ใช้งานสัตว์เกินกำลัง จัดเป็นทรกรรมใด

ก. ใช้การ	ข. กักขัง
ค. เล่นสนุก	ง. นำไป

๙. ข้อใดไม่จัดเป็นการผจญสัตว์
ก. ชนโค	ข. กัดปลา
ค. ตีไก่	ง. ขว้างนก
๑๐. ยืมของไปแล้วตั้งใจไม่ส่งคืน จัดเป็นโจรกรรมใด
ก. กรรโชก	ข. ฉก
ค. ปล้น	ง. ตระบัด
๑๑. ซ่อนของหนีภาษีเข้าประเทศ เป็นโจรกรรมใด
ก. ลักลอบ	ข. เบียดบัง
ค. ยักยอก	ง. ฉ้อโกง
๑๒. การกระทำใด เรียกว่า ลัก
ก. ย่องเบา	ข. กรรโชก
ค. ยักยอก	ง. วิ่งราว
๑๓. ข้อใดจัดเป็นฉวยโจรกรรม
ก. หยิบฉวย	ข. ปอกลอก
ค. ยักยอก	ง. เบียดบัง
๑๔. คนขาดศีลข้อที่ ๒ จะมีลักษณะอย่างไร
ก. โหดร้าย	ข. มือไว
ค. ไม่ซื่อสัตย์	ง. ขาดสติ
๑๕. ข้อใดจัดเป็นโจรกรรม
ก. ปล้น	ข. ผลาญ
ค. รับสินบน	ง. หยิบฉวย
๑๖. การถือเอาทรัพย์ของคนอื่นไม่บอกเจ้าของ ตรงกับข้อใด
ก. หลอก	ข. ลวง
ค. ลักลอบ	ง. หยิบฉวย
๑๗. การละเมิดศีลข้อที่ ๓ ทินนาทาน ส่งผลให้เกิดเป็นคนเช่นไร
ก. อายุสั้น	ข. ยากจน
ค. พิการ	ง. บ้า
๑๘. ใช้เอกสารเท็จ จัดเป็นโจรกรรมใด
ก. ตระบัด	ข. ปลอม
ค. ลวง	ง. หลอก

๑๙. ข้อใดเกี่ยวข้องกับศีลข้อที่ ๓
ก. คู่หู	ข. คู่คิด
ค. คู่เที่ยว	ง. คู่ครอง
๒๐. การประพาศิสมิตในกาม จัดเป็นทุจริตใด
ก. กายทุจริต	ข. วจีทุจริต
ค. มโนทุจริต	ง. ถูกทุกข้อ
๒๑. อย่างขิงสุกก่อนห้าม สอนให้รักษาศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๑	ข. ข้อที่ ๒
ค. ข้อที่ ๓	ง. ข้อที่ ๔
๒๒. ศีลข้อที่ ๓ เป็นประโยชน์โดยตรงแก่สถาบันใด
ก. ครอบครัว	ข. การศึกษา
ค. การเงิน	ง. การเมือง
๒๓. การรักษาศีลข้อที่ ๓ ช่วยลดปัญหาสังคมด้านใด
ก. อาชญากรรม	ข. คนว่างงาน
ค. ละเมิดทางเพศ	ง. ยาเสพติด
๒๔. สามภรรยาที่ชื้อสตัยต่อกันเพราะปฏิบัติตามศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๑	ข. ข้อที่ ๒
ค. ข้อที่ ๓	ง. ข้อที่ ๔
๒๕. ศีลข้อที่ ๔ มุ่งสอนให้งดเว้นเรื่องใด
ก. ฆ่าสัตว์	ข. ลักทรัพย์
ค. พุดเท็จ	ง. ดื่มสุรา
๒๖. การพูดให้คนแตกแยกกัน เรียกว่าอะไร
ก. ส่อเสียด	ข. หลอก
ค. กลับคำ	ง. ยอ
๒๗. พุดเพื่อทำลายประโยชน์คนอื่น ผิดศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๒	ข. ข้อที่ ๓
ค. ข้อที่ ๔	ง. ข้อที่ ๕
๒๘. มุสาวาท แสดงออกได้ทางใด
ก. กาย	ข. วาจา
ค. ใจ	ง. กาย วาจา

๒๙. รับคำทํานแล้วภายหลังไม่ปฏิบัติตาม เรียกว่าอะไร
ก. ผิดสัญญา	ข. คั่นคำ
ค. เสียสัตย์	ง. โวหาร
๓๐. ข้อใดจัดเป็นอนุโลมมุสา
ก. สับปลับ	ข. ทำเลศ
ค. เพ้อเจ้อ	ง. พลั้ง
๓๑. ถ้อยคำที่ใช้กันเป็นธรรมเนียม เรียกว่าอะไร
ก. โวหาร	ข. นิยาย
ค. สำคัญผิด	ง. ทำเลศ
๓๒. มุสาวาททางกาย มีลักษณะตรงกับข้อใด
ก. เล้าความเท็จ	ข. ทำเอกสารเท็จ
ค. แจ้งความเท็จ	ง. ให้การเท็จ
๓๓. โครงการเมาไม่ขับ สนับสนุนให้งดเว้นเรื่องใด
ก. ช่าสัตว์	ข. ลักทรัพย์
ค. พุดเท็จ	ง. ดื่มสุรา
๓๔. การดื่มสุรา เป็นปฏิปักษ์โดยตรงต่อคุณธรรมใด
ก. เมตตา	ข. สัมมาชีพ
ค. มีสัตย์	ง. สติรอบคอบ
๓๕. ข้อใดเป็นโทษของการดื่มสุรา
ก. โหดร้าย	ข. มือไว
ค. ใจเร็ว	ง. เกิดโรค
๓๖. การดื่มสุรา เป็นเหตุบั่นทอนปัญญา ตรงกับข้อใด
ก. คิดดี	ข. คิดเร็ว
ค. คิดช้า	ง. คิดถูก
๓๗. วิรติของพระอริยเจ้า ตรงกับข้อใด
ก. สัมปัตตวิรติ	ข. สมာทานวิรติ
ค. สมุจเฉทวิรติ	ง. ถูกทุกข้อ
๓๘. สัมปัตตวิรติ เป็นการงดเว้นในขณะใด
ก. ก่อนหน้า	ข. ต่อหน้า
ค. ลับหน้า	ง. ลับหลัง

๓๙. การบริจาคโลหิตช่วยผู้อื่น ถือว่ามีกัลยาณธรรมใด
ก. เมตตา	ข. กรุณา
ค. มุทิตา	ง. อุเบกขา
๔๐. กัลยาณธรรมใดสนับสนุนให้ศีลข้อที่ ๑ มั่นคง
ก. เมตตา กรุณา	ข. สัมมาอาชีวะ
ค. กามสังวร	ง. ความมีศีลย์
๔๑. ผู้รับจ้างอุ้มบุญเชิงพาณิชย์เพราะขาดกัลยาณธรรมใด
ก. เมตตา กรุณา	ข. สัมมาอาชีวะ
ค. กามสังวร	ง. มีสติ
๔๒. ขายสินค้าปลอม ถือว่าประพฤตินี้ไม่เป็นธรรมในอะไร
ก. กิจการ	ข. บุคคล
ค. วัตถุ	ง. ถูกทุกข้อ
๔๓. ข้อใดถือว่าประพฤตินี้เป็นธรรมในกิจการ
ก. ไม่โกงของ	ข. ไม่โกงคน
ค. ไม่โกงงาน	ง. ไม่โกงกิน
๔๔. สำนวนว่า รักนวลสงวนตัว สอนให้มีกัลยาณธรรมใด
ก. สัมมาอาชีวะ	ข. กามสังวร
ค. ความมีศีลย์	ง. สติรอบคอบ
๔๕. สทาร์สันโดซ เป็นคุณธรรมที่สามิพึงปฏิบัติต่อใคร
ก. คู่นอน	ข. คู่คิด
ค. คู่ชีวิต	ง. คู่ใจ
๔๖. การทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ดี เรียกว่าอะไร
ก. ปติวัตร	ข. วิธวัตร
ค. จริยาวัตร	ง. กิจวัตร
๔๗. ความประพฤติตรงต่อมิตร จัดเข้าในข้อใด
ก. เทียงธรรม	ข. สวามิภักดิ์
ค. ชื่อตรง	ง. กตัญญู
๔๘. ความมีสติรอบคอบ เป็นอุปการะแก่การรักษาศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๒	ข. ข้อที่ ๓
ค. ข้อที่ ๔	ง. ข้อที่ ๕

๔๙. การใช้จ่ายแต่พอเพียง ชื่อว่ามีสติรอบคอบในเรื่องใด

ก. การงาน	ข. การวางตัว
ค. การบริโภค	ง. ธรรม

๕๐. ข้อใดชื่อที่ไม่เลินเล่อในการทำงาน

ก. ไม่ชวนขวย	ข. ไม่ทอดธุระ
ค. ไม่รับผิดชอบ	ง. ไม่ตรงเวลา

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนวิชาวินัย (เบญจศีล - เบญจธรรม)
 ธรรมศึกษา ชั้นตรี

จำนวน ๕๐ ข้อ ๕๐ คะแนน

ข้อ		ข้อ		ข้อ		ข้อ		ข้อ	
๑.	ก	๑๑.	ก	๒๑.	ค	๓๑.	ก	๔๑.	ข
๒.	ค	๑๒.	ก	๒๒.	ก	๓๒.	ก	๔๒.	ค
๓.	ข	๑๓.	ก	๒๓.	ค	๓๓.	ง	๔๓.	ค
๔.	ก	๑๔.	ง	๒๔.	ค	๓๔.	ง	๔๔.	ข
๕.	ข	๑๕.	ก	๒๕.	ค	๓๕.	ง	๔๕.	ค
๖.	ก	๑๖.	ง	๒๖.	ก	๓๖.	ค	๔๖.	ก
๗.	ก	๑๗.	ข	๒๗.	ค	๓๗.	ค	๔๗.	ค
๘.	ก	๑๘.	ข	๒๘.	ง	๓๘.	ข	๔๘.	ง
๙.	ง	๑๙.	ง	๒๙.	ข	๓๙.	ข	๔๙.	ค
๑๐.	ง	๒๐.	ก	๓๐.	ง	๔๐.	ก	๕๐.	ข

แบบทดสอบหลังเรียนวิชาวินัย (เบญจศีล - เบญจธรรม) ธรรมศึกษา ชั้นตรี

จำนวน ๕๐ ข้อ ๕๐ คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

๑. ข้อใดชื่อที่ไม่เลินเล่อในการทำงาน

ก. ไม่ชวนชวาย	ข. ไม่ทอดธุระ
ค. ไม่รับผิดชอบ	ง. ไม่ตรงเวลา
๒. การใช้จ่ายแต่พอเพียง ชื่อว่ามีสติรอบคอบในเรื่องใด

ก. การงาน	ข. การวางตัว
ค. การบริโภค	ง. ธรรม
๓. ความมีสติรอบคอบ เป็นอุปการะแก่การรักษาศีลข้อใด

ก. ข้อที่ ๒	ข. ข้อที่ ๓
ค. ข้อที่ ๔	ง. ข้อที่ ๕
๔. ความประพฤติตรงต่อมิตร จัดเข้าในข้อใด

ก. เที่ยงธรรม	ข. สวามิภักดิ์
ค. ชื่อตรง	ง. กตัญญู
๕. การทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ดี เรียกว่าอะไร

ก. ปติวัตร	ข. วิธวัตร
ค. จริยาวัตร	ง. กิจวัตร
๖. สหสารันโดษ เป็นคุณธรรมที่สามีพึงปฏิบัติต่อใคร

ก. คู่นอน	ข. คู่คิด
ค. คู่ชีวิต	ง. คู่ใจ
๗. สำนวนว่า รักนวลสงวนตัว สอนให้มีกัลยาณธรรมใด

ก. สัมมาอาชีวะ	ข. กามสังวร
ค. ความมีสัจย์	ง. สติรอบคอบ
๘. ข้อใดชื่อว่าประพฤติเป็นธรรมในกิจการ

ก. ไม่โกงของ	ข. ไม่โกงคน
ค. ไม่โกงงาน	ง. ไม่โกงกิน

๑๙. มุสาวาททางกาย มีลักษณะตรงกับข้อใด
ก. เล่าความเท็จ	ข. ทำเอกสารเท็จ
ค. แจ้งความเท็จ	ง. ให้การเท็จ
๒๐. ถ้อยคำที่ใช้กันเป็นธรรมเนียม เรียกว่าอะไร
ก. โวหาร	ข. นิยาย
ค. สำคัญผิด	ง. ทำเลศ
๒๑. ข้อใดจัดเป็นอนุโลมมุสา
ก. สับปลับ	ข. ทำเลศ
ค. เพ้อเจ้อ	ง. พลั้ง
๒๒. รับคำทานแล้วภายหลังไม่ปฏิบัติตาม เรียกว่าอะไร
ก. ผิดสัญญา	ข. คินคำ
ค. เสียสัตย์	ง. โวหาร
๒๓. มุสาวาท แสดงออกได้ทางใด
ก. กาย	ข. วาจา
ค. ใจ	ง. กาย วาจา
๒๔. พุดเพื่อทำลายประโยชน์คนอื่น ผิดศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๒	ข. ข้อที่ ๓
ค. ข้อที่ ๔	ง. ข้อที่ ๕
๒๕. การพุดให้คนแตกแยกกัน เรียกว่าอะไร
ก. ส่อเสียด	ข. หลอก
ค. กลับคำ	ง. ยอ
๒๖. ศีลข้อที่ ๔ มุ่งสอนให้งดเว้นเรื่องใด
ก. ฆ่าสัตว์	ข. ลักทรัพย์
ค. พุดเท็จ	ง. ดื่มสุรา
๒๗. สามีภรรยาที่ซื่อสัตย์ต่อกันเพราะปฏิบัติตามศีลข้อใด
ก. ข้อที่ ๑	ข. ข้อที่ ๒
ค. ข้อที่ ๓	ง. ข้อที่ ๔
๒๘. การรักษาศีลข้อที่ ๓ ช่วยลดปัญหาสังคมด้านใด
ก. อาชญากรรม	ข. คนว่างงาน
ค. ละเมิดทางเพศ	ง. ยาเสพติด

๒๙. ศิลปินที่ ๓ เป็นประโยชน์โดยตรงแก่สถาบันใด
ก. ครอบครัว	ข. การศึกษา
ค. การเงิน	ง. การเมือง
๓๐. อย่างยิ่งสุกก่อนห้าม สอนให้รักษาศิลปินใด
ก. ข้อที่ ๑	ข. ข้อที่ ๒
ค. ข้อที่ ๓	ง. ข้อที่ ๔
๓๑. การประพุดิพิศในกาม จัดเป็นทจริตใด
ก. กายทจริต	ข. วจีทจริต
ค. มโนทจริต	ง. ถูกทุกข้อ
๓๒. ข้อใดเกี่ยวข้องกับศิลปินที่ ๓
ก. คู่หู	ข. คู่คิด
ค. คู่เที่ยว	ง. คู่ครอง
๓๓. ใช้เอกสารเท็จ จัดเป็นโจรกรรมใด
ก. ตระบัด	ข. ปลอม
ค. ลวง	ง. หลอก
๓๔. การละเมิดศิลปินนาทาน ส่งผลให้เกิดเป็นคนเช่นไร
ก. อายุสั้น	ข. ยากจน
ค. พิการ	ง. บ้า
๓๕. การถือเอาทรัพย์สินของคนอื่นไม่บอกเจ้าของ ตรงกับข้อใด
ก. หลอก	ข. ลวง
ค. ลักลอบ	ง. หยิบฉวย
๓๖. ข้อใดจัดเป็นโจรกรรม
ก. ปล้น	ข. ผลาญ
ค. รับสินบน	ง. หยิบฉวย
๓๗. คนขาดศิลปินที่ ๒ จะมีลักษณะอย่างไร
ก. โหดร้าย	ข. มือไว
ค. ไม่ซื่อสัตย์	ง. ขาดสติ
๓๘. ข้อใดจัดเป็นฉ้อโกง
ก. หยิบฉวย	ข. ปอกลอก
ค. ยักยอก	ง. เบียดบัง

๔๙. การทำร้ายกันเป็นเหตุให้นิ้วขาด จัดเข้าในข้อใด

ก. บาดเจ็บ	ข. เสียโฉม
ค. พิการ	ง. ทรมาน

๕๐. ศีลข้อที่ ๑ บัญญัติไว้เพื่อไม่ให้เบียดเบียนกันในเรื่องใด

ก. ชีวิต	ข. ทรัพย์
ค. คู่ครอง	ง. คำพูด

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียนวิชาวินัย (เบญจศีล - เบญจธรรม)
 ธรรมศึกษา ชั้นตรี

จำนวน ๕๐ ข้อ ๕๐ คะแนน

ข้อ		ข้อ		ข้อ		ข้อ		ข้อ	
๑.	ข	๑๑.	ก	๒๑.	ง	๓๑.	ก	๔๑.	ง
๒.	ค	๑๒.	ข	๒๒.	ข	๓๒.	ง	๔๒.	ง
๓.	ง	๑๓.	ข	๒๓.	ง	๓๓.	ข	๔๓.	ก
๔.	ค	๑๔.	ค	๒๔.	ค	๓๔.	ข	๔๔.	ก
๕.	ก	๑๕.	ค	๒๕.	ก	๓๕.	ง	๔๕.	ก
๖.	ค	๑๖.	ง	๒๖.	ค	๓๖.	ก	๔๖.	ข
๗.	ข	๑๗.	ง	๒๗.	ค	๓๗.	ง	๔๗.	ก
๘.	ค	๑๘.	ง	๒๘.	ค	๓๘.	ก	๔๘.	ข
๙.	ค	๑๙.	ก	๒๙.	ก	๓๙.	ก	๔๙.	ค
๑๐.	ข	๒๐.	ก	๓๐.	ค	๔๐.	ก	๕๐.	ก

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างการเรียงความแก้กระทู้ธรรม

ตัวอย่างรูปแบบการเรียงความแก้กระทู้ธรรม

1. กระทู้ตั้งที่ออกสอบ

(กระทู้ตั้ง).....

(คำแปล).....

2. อารัมภบท

บัดนี้ จะได้พรรณานี้ข้อความตามพุทธศาสนสุภาษิตที่ลิขิตไว้ ณ เบื้องต้น พอเป็น แนวทาง
แห่งการศึกษาและสัมมาปฏิบัติเป็นลำดับไป

3. อธิบาย/ตีความหมายกระทู้ตั้ง

ดำเนินความว่า.....

..... ฯลฯ

4. อธิบายเชื่อมความเพื่อนากระทู้อื่นมารับ

..... สมดัง

พุทธศาสนสุภาษิตที่มาใน..... ว่า

5. กระทู้รับ

(กระทู้รับ).....

(คำแปล).....

6. อธิบายเนื้อความที่เหลือของกระทู้ตั้งนั้นต่อ

อธิบายความว่า.....

.....

ฯลฯ

7. สรุปความ

สรุปว่า.....

สมดังกระทู้พุทธศาสนสุภาษิตที่ลิขิตไว้ ณ เบื้องต้นว่า

(กระทู้ตั้ง).....

(คำแปล).....

ดังพรรณนามาฉะนี้

(แก้ว ชิตตะขบ, 2547 : 28)

ตัวอย่างการเขียนกระทู้ธรรมธรรมศึกษาชั้นตรี

วิริเยน ทุกขมจเจติ

คนจะล่วงทุกข์ได้ เพราะความเพียร

บัดนี้ จักได้อธิบายขยายเนื้อความแห่งกระทู้ธรรมภาษิตที่ได้ลิขิตไว้ ณ เบื้องต้น พอเป็นแนวทางแห่งการศึกษาและปฏิบัติ เป็นลำดับไป

คำว่า ทุกข์ คือสภาพที่บีบคั้นเบียดเบียน มีความลำบาก ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ มีความคับแคบใจ อันมีเหตุมาจากความไม่สมปรารถนา ไม่ได้ตั้งใจ ได้สิ่งของบางอย่างมาแล้วไม่ถูกใจ ตลอดถึงการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เป็นเหตุแห่งความทุกข์เป็นความลำบาก กล่าวโดยที่สุด พระพุทธเจ้าตรัสว่า สังขารร่างกายนี้ก็เป็นทุกข์ ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าความทุกข์เป็นความจริง เป็นทุกข์อริสัจ ความทุกข์นี้มีมาประจำกับตัวเราแล้วตั้งแต่เกิด มีความลำบากในการที่จะหาเลี้ยงชีพ ทั้งตัวเองและคนอื่น แม้การศึกษาเล่าเรียนของเรา ก็เหมือนกัน เป็นความทุกข์ เป็นความลำบาก แต่พระพุทธเจ้าได้ทรงเทศนาสั่งสอนให้พวกเราลองให้เห็นความทุกข์ และก็ให้ยอมรับว่ามันมีอยู่จริง ไม่ให้จมปรักอยู่มัน ไม่ให้เศร้าโศกและเสียใจกับสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์ พระพุทธองค์ทรงสอน หาทางหนี จากความทุกข์หาทางแก้ทุกข์ เพื่อที่จะให้มีความทุกข์น้อยลงให้มีความสุขตามปกติที่ใจมุ่งหวัง ในการที่จะหนีจากความทุกข์ หาทางแก้ทุกข์นั้นพระองค์ก็ทรงสอนให้มีความเพียรก็คือ ประการแรก เพียรพยายามไม่ให้สิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นแก่เรา ประการที่สองเพียรละสิ่งที่เป็นอุปสรรคแก่ความสุขของเรา ประการที่สามเพียรพยายามทำสิ่งที่ดีเป็นประโยชน์แก่เรา และประการที่สี่เพียรพยายามความดีสิ่งที่ดี ที่มีอยู่ในตัวของเราแล้วให้คงอยู่ต่อไปนี่คือทางที่จะแก้ความทุกข์ ทางที่จะพ้นจากความทุกข์ ความเพียรสี่ประการนี้เป็นสิ่งที่คนเรามนุษย์สามารถที่จะทำได้ เพราะว่ามีมนุษย์เป็นผู้มีความคิดมีสติปัญญา ฉะลี่ยฉลาดกว่าสัตว์เหล่าอื่น สมดังพระพุทธภาษิตที่มาในขุททกนิกาย รัम्मปทคาถาว่า

ทนนโต เสฏฺฐโร มนุสฺสเสสุ

ในหมู่มนุษย์ ผู้ฝึกตนได้แล้ว เป็นผู้ประเสริฐ

แสดงว่ามนุษย์เรานี้เป็นผู้ฝึกฝนตนเองได้ ด้วยความเพียรพยายามของตัวเองในการศึกษาเล่าเรียนของเรานี้ก็เช่นกัน กว่าที่เราจะจบมาได้แต่ละชั้นก็มีความยากลำบาก และยิ่งในการที่เราจบมีเกรดที่ดีแล้วไม่ใช่เรื่องง่าย เราต้องใช้ความเพียรพยายามฝึกฝนตนเองหมั่นศึกษาค้นคว้า ละสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษารเราเอาใจใส่ในงานที่ครูอาจารย์มอบหมายให้ ไม่เกียจคร้าน เมื่อเราหมั่นขยันอดทนฝึกฝนอยู่อย่างนี้ ก็จะเห็นได้ว่าความยากลำบากเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องยาก เราก็จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษา และภาคภูมิใจในตัวของเรา ไม่เฉพาะตัวเราแม้คนอื่นก็จะยกย่องสรรเสริญว่าเป็นเด็กดี หรือเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าหากขาดการฝึกฝนแล้วไซ้ จะกล่าวได้ว่าเป็นบุคคลผู้ประเสริฐก็หาไม่ จะเป็นคนดีได้อย่างไร

สรุปความว่า ความทุกข์ ความลำบากของมนุษย์ต่าง ๆ นานา ของคนเรานั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถจะเอาชนะได้ สามารถบรรลุความสุข ผ่านความทุกข์นั้นได้ ก็เพราะความเพียร ดังที่กล่าวมาว่า ประการแรกเพียรสังวรระวังไม่ให้สิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นแก่ตัวเรา ประการที่สองเพียรละสิ่งที่ไม่ดีนั้น ประการที่สามเพียรสั่งสมความดีหรือสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเรา และประการที่สี่เพียรรักษาความดีนั้น

ไว้ให้อยู่กับตัวเรานาน ๆ เมื่อฝึกตนเองได้แล้วก็จะเป็นคนที่มีแต่สวัสดิภาพ เป็นผู้ประเสริฐ สมดังนัย
พุทธภาษิตที่ได้ยกขึ้นไว้ ณ เบื้องต้นนั้นว่า

วิริเยน ทุกฺขมจฺ เจติ

คนจะล่วงทุกข์ได้ก็เพราะความเพียร

ดังอธิบายมาแล้วนี้.

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเรื่อง
การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความ
แก่กระทั้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
    - ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
    - ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก่กระทั้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี
    - ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก่กระทั้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี
  2. การตอบแบบสอบถามในแต่ละตอนให้ใส่เครื่องหมาย ลงใน และเติมข้อมูลให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบมากที่สุด
- ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

พระใบฎีกาพายัพ เกตุน้อย
 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่เป็นจริงหรือเติมข้อความลงในช่องว่างซึ่งตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบันของนักเรียนให้ครบถ้วน

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. อายุ

1. 9-10 ปี

2. 11-12 ปี

3. 12 ปีขึ้นไป

3. ระดับชั้นปี

1. ประถมศึกษาปีที่ 4

2. ประถมศึกษาปีที่ 5

3. ประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้มีจำนวน 40 ข้อ ขอให้นักเรียนพิจารณาการปฏิบัติของตัวนักเรียนและโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อมูลที่แท้จริงเกี่ยวกับนักเรียนมากที่สุด เพียง 1 ช่องของแต่ละข้อ

5 หมายถึง มีการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวมากที่สุด

4 หมายถึง มีการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวมาก

3 หมายถึง มีการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวปานกลาง

2 หมายถึง มีการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวน้อย

1 หมายถึง มีการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวน้อยที่สุด

คุณธรรม จริยธรรม	ระดับการพัฒนา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
ความเมตตา-กรุณา คู่กับศีลข้อที่ 1					
1. นักเรียนให้อภัยเพื่อนที่ทำผิดเสมอ					
2. นักเรียนให้อาหารสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของหรือบาดเจ็บ					
3. นักเรียนบริจาคสิ่งของช่วยคนที่ด้อยกว่าเสมอ					
4. นักเรียนช่วยงานผู้อื่นเสมอ					
5. นักเรียนช่วยเหลือเพื่อน ๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือเสมอ					

คุณธรรม จริยธรรม	ระดับการพัฒนา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
6. นักเรียนช่วยเหลือผู้อื่นด้วยจิตอาสาโดยไม่หวังผลตอบแทน					
7. นักเรียนไปทำบุญใส่บาตรที่วัดเป็นประจำ					
8. เมื่อนักเรียนว่างจากการเรียนช่วยงานผู้ปกครองที่บ้านเสมอ					
สัมมาอาชีวะ คู่กับศีลข้อที่ 2					
1. นักเรียนละเว้นจากการถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน					
2. นักเรียนมีเงินออมจากผู้ปกครอง ให้เสมอ					
3. นักเรียนไม่หยิบของใช้ของเพื่อนก่อนได้รับอนุญาต					
4. นักเรียนไม่ชักชวนเพื่อไปขโมยสิ่งของผู้อื่น					
5. นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตในภายหน้า					
6. นักเรียนต้องการมีอนาคตที่ดีมีอาชีพสุจริต					
7. นักเรียนไม่ทำลายสิ่งของและทรัพย์สินของผู้อื่น					
8. ภูมิใจพ่อแม่ที่มีอาชีพสุจริตถึงแม้ว่าจะได้เงินตอบแทนไม่มาก					
ความร่วมมือในกาม คู่กับศีลข้อที่ 3					
1. นักเรียนไม่ดูสื่ออนาจาร					
2. นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ					
3. นักเรียนเล่นกับเพื่อนอย่างสุภาพ					
4. นักเรียนไม่พูดจาส่อไปในทางลามก อนาจาร					
5. นักเรียนไม่ดูสิ่งพิมพ์หรือนิตยสารที่ไม่เหมาะสม					
6. นักเรียนคิดว่าการมีคู่ครองเดียวเป็นสิ่งที่ดี					
7. นักเรียนไม่ชอบดูละครที่มีเนื้อเรื่องไม่สุภาพ					
8. นักเรียนเห็นว่าครอบครัวที่สมบูรณ์ทำให้ลูกมีความสุข					
ความมีสัตย์ คู่กับศีลข้อที่ 4					
1. นักเรียนปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับครูและผู้ปกครองเสมอ					
2. นักเรียนไม่เคยพูดส่อเสียดและยุยงให้เพื่อนแตกแยก					
3. นักเรียนรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเสมอ					
4. นักเรียนเห็นว่าการขโมยของคนอื่นเป็นเรื่องที่ผิด					
5. นักเรียนเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นเสมอ					
6. นักเรียนไม่ชอบการพูดเท็จ					
7. นักเรียนมีความซื่อสัตย์ในการสอบ					
8. นักเรียนเห็นว่าการพูดความจริง ทำให้เราสง่างาม					

ภาคผนวก ฉ

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

เรื่อง การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความ แก้กระทู้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างของครูประจำชั้นเรียนและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี เรื่องการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียน ด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ชื่อ..... นามสกุล.....
ตำแหน่ง.....
วันที่สัมภาษณ์..... เวลา..... สถานที่.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. สำหรับครูประจำชั้น

เพศ

ชาย

หญิง

อายุ.....ปี

วุฒิการศึกษา.....

ประสบการณ์ในการทำงานหรือจำนวนพรรษา.....ปี

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี

1. การจัดการเรียนการสอนวิชาการเขียนเรียงความแก้กระทู้ธรรมของนักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

ค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย

การค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย
เรื่อง การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความ
แก่กระทั้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนด้วยกระบวนการเขียนเรียงความแก่กระทั้ธรรม นักเรียนโรงเรียนวัดทองนพคุณ จังหวัดเพชรบุรี ตอบคำถามจากเรื่องที่ท่านได้

+1 คะแนน หมายถึง แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

0 คะแนน หมายถึง ไม่แน่ใจแบบทดสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

- 1 คะแนน หมายถึง แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นไม่มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

คำถาม	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเมตตา-กรุณา คู่กับศีลข้อที่ 1					
1. นักเรียนให้อภัยเพื่อนที่ทำผิดเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักเรียนให้อาหารสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของหรือบาดเจ็บ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. นักเรียนบริจาคสิ่งของของช่วยคนที่ด้อยกว่าเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. นักเรียนช่วยงานผู้อื่นเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. นักเรียนช่วยเหลือเพื่อน ๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. นักเรียนช่วยเหลือผู้อื่นด้วยจิตอาสาโดยไม่หวังผลตอบแทน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. นักเรียนไปทำบุญใส่บาตรที่วัดเป็นประจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8. เมื่อนักเรียนว่างจากการเรียนช่วยงานผู้ปกครองที่บ้านเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
สัมมาอาชีวะ คู่กับศีลข้อที่ 2					
1. นักเรียนละเว้นจากการถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักเรียนมีเงินออมจากผู้ปกครอง ให้เสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. นักเรียนไม่หยิบของใช้ของเพื่อนก่อนได้รับอนุญาต	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. นักเรียนไม่ชักชวนเพื่อไปขโมยสิ่งของผู้อื่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตในภายหน้า	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. นักเรียนต้องการมีอนาคตที่ดีมีอาชีพสุจริต	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. นักเรียนไม่ทำลายสิ่งของและทรัพย์สินของผู้อื่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8. ภูมิใจพ่อแม่ที่มีอาชีพสุจริตถึงแม้ว่าจะได้เงินตอบแทนไม่มาก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

คำถาม	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความสำรวมในกาม คู่กับศีลข้อที่ 3					
1. นักเรียนไม่ดูสื่ออนาจาร	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. นักเรียนเล่นกับเพื่อนอย่างสุภาพ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. นักเรียนไม่พูดจาส่อไปในทางลามก อนาจาร	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. นักเรียนไม่ดูสิ่งพิมพ์หรือนิตยสารที่ไม่เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. นักเรียนคิดว่าการมีคู่ครองเดียวเป็นสิ่งที่ดี	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. นักเรียนไม่ชอบดูละครที่มีเนื้อเรื่องไม่สุภาพ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8. นักเรียนเห็นว่าครอบครัวที่สมบูรณ์ทำให้ลูกมีความสุข	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ความมีศีลย์ คู่กับศีลข้อที่ 4					
1. นักเรียนปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับครูและผู้ปกครองเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักเรียนไม่เคยพูดส่อเสียดและยุยงให้เพื่อนแตกแยก	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. นักเรียนรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. นักเรียนเห็นว่าการขโมยของคนอื่นเป็นเรื่องที่ผิด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. นักเรียนเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นเสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. นักเรียนไม่ชอบการพูดเท็จ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. นักเรียนมีความซื่อสัตย์ในการสอบ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8. นักเรียนเห็นว่า การพูดความจริง ทำให้เราสง่างาม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ความมีศีลรอบคอบ คู่กับศีลข้อที่ 5					
1. นักเรียนคิดว่าการเสพสุรา บุหรี่ และสิ่งเสพติดอื่น ๆ เป็นสิ่งที่ไม่ดี	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักเรียนคิดว่าการทดลองใช้สารเสพติดเครื่องดองของเมาไม่ดี	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. นักเรียนรู้ว่าสารเสพติดและเครื่องดองของเมาเป็นสิ่งไม่ดี	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. นักเรียนไม่เคยซื้อสุรา บุหรี่ให้พ่อแม่	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. นักเรียนมีสติสัมปชัญญะอยู่เสมอ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. นักเรียนร่วมกันรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. นักเรียนรักษาเกียรตินำชื่อเสียงมาสู่ครอบครัวด้วยการทำความดี	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8. นักเรียนรู้สึกภูมิใจในตนเองที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ซ

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.955	40

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
เมตดา1	137.23	115.289	.532	.955
เมตดา2	137.33	117.471	.405	.955
เมตดา3	137.53	115.706	.530	.955
เมตดา4	137.13	115.085	.464	.955
เมตดา5	136.97	111.757	.728	.953
เมตดา6	136.80	116.993	.234	.957
เมตดา7	137.43	115.978	.535	.955
เมตดา8	136.87	116.602	.265	.956
สัมมา1	137.17	114.557	.545	.955
สัมมา2	136.97	115.275	.391	.956
สัมมา3	137.13	115.499	.420	.955
สัมมา4	136.87	110.740	.821	.953
สัมมา5	136.70	108.493	.879	.952
สัมมา6	136.37	118.033	.428	.955
สัมมา7	136.77	110.668	.859	.953
สัมมา8	136.33	117.540	.393	.955
สำรวจ1	136.93	111.789	.719	.953
สำรวจ2	136.73	112.547	.687	.954
สำรวจ3	137.13	115.016	.471	.955
สำรวจ4	137.47	117.706	.362	.955
สำรวจ5	137.07	114.616	.479	.955
สำรวจ6	137.23	115.564	.498	.955
สำรวจ7	137.27	112.616	.640	.954
สำรวจ8	136.60	117.697	.216	.956

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
มีสตัย1	137.07	115.651	.377	.956
มีสตัย2	137.17	114.557	.545	.955
มีสตัย3	137.00	114.759	.446	.955
มีสตัย4	136.77	110.668	.859	.953
มีสตัย5	136.90	111.266	.768	.953
มีสตัย6	136.40	116.938	.486	.955
มีสตัย7	136.33	115.540	.521	.955
มีสตัย8	136.93	112.133	.686	.954
มีสคิ1	136.43	112.806	.645	.954
มีสคิ2	136.50	110.672	.763	.953
มีสคิ3	136.57	109.082	.835	.953
มีสคิ4	136.83	113.385	.571	.954
มีสคิ5	136.80	111.752	.737	.953
มีสคิ6	136.73	111.444	.799	.953
มีสคิ7	136.77	110.668	.859	.953
มีสคิ8	136.37	114.723	.549	.955